Tom Clancy
Střídání stráží

OBSAH

Ačkoli je Samuel Walker Cox šéfem velké nadnárodní společnosti - a klíčovým aktérem mezinárodních vztahů - o jeho minulosti ví jen velmi málo lidí. Tato skupina se nicméně brzy rozroste. Do rukou Net Force se totiž dostává počítačový disk, kde je tento mocný americký obchodník popisován jako bývalý ruský špion. Cox neváhá zničit celý svět, jen aby ochránil své jméno. Spojené státy mají velké štěstí, že se do akce zapojila právě Net Force - ta totiž neváhá dokázat, že nikdo neznamená víc než zákon...

PROLOG

Říjen 2013 Khvoy, Írán

Turek Celik se napil kafe. Bylo hořké, samé zrníčko a už skoro studené, ale aspoň měl nějakou činnost. Byl trošku nervózní, i když mu už bylo padesát a svému oboru se věnoval přes šestadvacet let. Tahle fáze ho ale znervózňovala vždycky. Smrt byla jeho neustálým společníkem, ale Celik ji zatím vždycky přelstil, a i když už nebyl tak rychlý jako zamlada, neměl důvod se domnívat, že tentokrát hrobníkovi z lopaty neuteče.

Pořádně potáhl z cigarety bez filtru, kterou si sám smotal. Ten laciný tabák byl drsný; mastný modrý kouř ho štípal do krku a plic. Až se vrátí domů do Ankary, dá si lepší.

Kavárna byla malá - spíš ještě menší - jen pro čtyři stoly, rodinný podnik pro místní. Budova byla z betonu, na zemi hlína, za ta léta udusaná a zatvrdlá, nábytek čistý, ale velmi starý. Lidé, jimž podnik patřil, byli Turci, i když se s tím zrovna nechlubili. Hranice sice ležela jen pár kilometrů odtud, ale pořád byli v Íránu a Íránci a Turci nepatřili k spřátelenějším národům v historii. Jídlo tu možná vařili dobré, možná ne. Celik, když byl na misi, snídal vždycky to samé - kávu a cigaretu. Sytý se nepohybuje stejně rychle jako člověk s prázdným žaludkem.

Kokmak měl zpoždění. To mohlo být špatné znamení. Nebo to taky nemuselo znamenat vůbec nic jiného, než že Kokmak zaspal.

Kromě starého muže, jenž mu donesl kávu, a jeho mladší verze, která čas od času prošla za závěsem na dveřích kuchyně, tu Celik seděl sám. Vykouřil cigaretu celou až ke konci, kdy ho začala pálit do prstů. Zadusil ji v otlučeném, špinavém skleněném popelníku, který kdosi ukradl z hotelu Hyatt. Roztrhl papírek a poslední zbytky tabáku nasypal do plechovky, kterou nosil v levé kapse u vesty, zatřásl plechovkou, aby to promíchal, a pak si ubalil další cigaretu do papíru Zig-Zag s jahodovou příchutí. Papír byl růžový a obsahoval snad nějaké mizivé stopy po jahodách. Bylo mu to jedno. Bavilo ho kouřit růžové cigarety a věděl, že podle toho barevného papíru ho nikdo nebude považovat za tajného pracovníka cizí služby; spíš si všimnou člověka, který kouří růžové cigarety, a ani je nenapadne, že je špion - ten by nikdy nedělal nic tak pitomého, aby na sebe upoutal pozornost. Byla v tom stopa převrácené psychologie a Celik na to byl pyšný.

Když pomineme barvu cigaret, vypadal jako většina mužů, jež v tomhle městě potkal. Snědý, s hustým černým knírem, černé prošedivělé vlasy pod čepicí, v oblečení, které bylo staré, záplatované, zaprášené, ale ne otrhané. Prostě další chudý Turek na cestě na svou farmu či do malého obchodu, který se tu zastavil na kafe, než bude pokračovat v cestě. Vůbec nic neobvyklého.

Venku stál zaparkovaný dvanáct let starý pick-up německé výroby, který měl

najeto sto padesát tisíc kilometrů, stál vedle budovy, jež bude ve stínu, až slunce vyrazí na svou ranní pouť. Tou dobou tu Celik sice už nebude, ale byl zvyklý plánovat vše podle toho, kam bude slunce svítit.

Zapálil si cigaretu zapalovačem na jedno použití a zhluboka potáhl. Kvalitní hodinky nenosil na veřejnosti, ale měl je schované v kapse -nemělo smysl přitahovat pozornost a ponoukat štěstěnu - nad pultem navíc visely hodiny, a když sem přišel, porovnal je se svými hodinkami a ukazovaly přesně. Podle hodin bylo těsně po sedmé ráno. Kokmak měl pět minut zpoždění oproti dohodnuté době, Celik se už chystal odejít do auta. Pravidla byla jasná: když schůzka neproběhne ve sjednanou dobu, neproběhne vůbec. To věděli všichni. Buď přicházeli včas, nebo nemělo smysl chodit vůbec.

Když byl mladý, cvičil ho starý agent, jemuž říkali "Tvrdá pěst", dochvilnost se mu vryla pod kůži. "Přijdete včas," říkal Tvrdá pěst třídě plné nováčků. "To je naprosto bez debaty. Pokud se máte s jiným pracovníkem sejít u nové kašny v Ankaře v poledne, tak tam v poledne budete. Pro případ, že byste cestou píchli, vyjedete o něco dřív, abyste to stihli opravit a přece přijeli včas. Když upadnete a zlomíte si nohu, tak budete skákat po té zdravé. Pro zpoždění neexistuje žádná výmluva snad kromě výbuchu atomové bomby. A i pak je lepší, aby vás ta bomba zabila."

Všichni v té době dostali kódová jména, jež jim už zůstala. Celik znamenalo "ocel". Jeden z nováčků, Hasare - "Hmyz" - se nadechl, že položí nějaký dotaz: "Ale co když..."

Než však stihl tu otázku dopovědět, Tvrdá pěst k němu přistoupil a dal mu ránu do břicha. Když se nováček zhroutil a snažil se popadnout dech, Tvrdá pěst ho praštil loktem za ucho a Hasare se v bezvědomí svalil na zem. Tvrdá pěst se otočil a podíval se na celou třídu. "Ještě někdo nepochopil, co jsem myslel tím, že to je bez debaty?"

No, rozhodně se k tomu nikdo nepřiznal...

"Celiku," řekl Kokmak a přerušil jeho vzpomínky. "Promiň, že jdu pozdě. U nás v ulici hořel krámek jednoho prodavače. Ulice byla ucpaná."

Celik pokrčil rameny. Stařec přinesl další šálek a čerstvou konvici. Postavil šálek před Kokmaka, nalil mu a pak dolil Celikovi. Potom odešel.

"Máš to?"

Kokmak přikývl. Nad stolem se vznášela jeho osobitá vůně, směsice prachu, potu a strachu, palčivá a štiplavá. V jedné ruce držel složené noviny.

"Mám před sebou dlouhou cestu." Celik měl zastřený hlas.

"Samozřejmě." Položil noviny na stůl, napil se kávy a pak do ní foukal, aby ji ochladil. "Sprosťák," řekl. "Člověk by čekal, že Turek umí udělat pořádný kafe, ne?"

Celika nezajímaly kulinářské názory člověka, který přišel pozdě na schůzku. Zvedl noviny, nacpal si je do kapsy saka a vstal.

Než se však stačil pohnout, všiml si, že Kokmak vrhl pohled ke dveřím kavárny. Bylo to rychlé, jen mžik, ale stačilo to, aby Celika zamrazilo.

Nikdo tam nebyl. Tak proč by se Kokmak díval na dveře?

Celik se za léta práce agenta turecké zpravodajské služby několikrát ocitl v nebezpečné situaci; nejednou sotva vyvázl z kritického ohrožení, ne vždy bez škrábnutí. Jeden z důvodů, proč zůstal ještě naživu, byl ten, že vždycky věřil svým instinktům, když mu hlásily, že nebezpečí je na dohled.

Smrt čekala těsně za dveřmi. Tím si byl jist.

Celik se natáhl pro svůj šálek čerstvé kávy, jako by se chtěl naposledy napít. "Mír s tebou," řekl.

Kokmak se začal zvedat. "I s tebou..." spustil.

Celik mu chrstl kávu do obličeje. Kokmak vykřikl.

Celik se rozběhl ke kuchyni, ramenem odstrčil staršího muže a proběhl kolem jeho vnuka, jenž zvedl překvapeně oči od hrnce na sporáku. Jeho protivníci budou sledovat naklaďák, možná už jsou venku a on neměl žádnou zbraň. Rozhlédl se a na pultě uviděl dřevěný stojan s kuchyňskými noži, vytáhl

krátký a silný nůž a potěžkal ho. To bude muset stačit...

"Hej...!" křikl mladík. "Co to děláte?"

"Vašimi dveřmi vstoupí muži s puškami," řekl Celik. "Muži, kteří nemají Turky v lásce. Nejlepší bude, když i s dědečkem zmizíte, jestli nechcete mít potíže."

Stařec vykukoval korálkovým závěsem a vrhal na Celika zlostné pohledy. Kokmak vzadu ještě pořád křičel skrz své spálené rty.

Celik vzal za kliku. Zdálo se mu, že se klika začíná pohybovat. Rozrazil dveře, čímž překvapil íránského vojáka, který držel kliku zvenčí, a vyvedl ho z rovnováhy. Zatímco se muž snažil udržet balanc, Celik ho bodl krátkým nožem dvakrát do krku. Voják vykulil oči a oběma rukama se chytil za krk, takže upustil pušku, kterou držel.

Celik chytil odhozenou zbraň a vyskočil ze dveří.

Byl tu sám. Vedle dveří stála trojice zrezavělých a pobitých sudů od oleje používaných teď jako popelnice. Rozběhl se k jižnímu konci uličky, v ruce držel pušku, připravenou k výstřelu. Vzadu by měli být další muži. Proč tu nebyli? Nic moc, ale Alláhovi za tuhle laskavost poděkuje.

Obešel roh, odběhl od kavárny a rozběhl se po úzké silnici, vyhlížel nějaké auto. Ještě si ho nevšimli. Kdyby se mu povedlo získat nějaké auto nebo nákladní vůz, kdyby se dostal z města, dojel až na hranice, byl by v bezpečí.

Měl pušku, tou si získá vozidlo.

Uběhl jeden blok a plíce mu už úplně hořely. Všechny vykouřené cigarety mu teď bránily dýchat. Fajn, kašlat může potom.

Doběhl na roh a uviděl mladíka, jenž se chystal nasednout na velkou motorku, starý model BMW. Skvěle!

"Hej!" zvolal Celik. "Ty na motorce!"

Nebyl čas na finesy. Mladík se otočil a Celik ho udeřil pažbou pušky přímo do nosu.

Sedl si na motorku a stiskl startér. Motor se rychle rozběhl - fajn, fajn! S puškou na řídítkách zařadil a přidal plyn, skopnul motorku ze stojanu a zamířil pryč ulicí.

Začínal se cítit líp. Měl zbraň, dopravní prostředek a mířil k domovu!

Před ním parkoval nákladní vůz plný vojáků a on kolem nich proletěl nejvyšší rychlostí. Chybný krok. Něco na něj vykřikli, ale on jel dál. Byl asi sto metrů od nich a nabíral rychlost, říkal si, že plně naloženému nákladáku by na motorce určitě ujel, když vtom začali střílet.

To nic. Na tuhle vzdálenost ho přece nemůžou trefit!

Mýlil se. Kulka ho zasáhla do zad, ve výšce pravé ledviny a proletěla jeho tělem ven. Podíval se dolů a viděl místo, kudy z něj vyletěla, rozšiřující se rudý kráter velký jako palec. Měl pocit, jako by ho někdo praštil kladivem, ale nespadl ani nepoložil motorku. Třeba to není smrtelné zranění. Tolik to zase nebolelo.

Kdyby se dostal za hranice, byl by v pořádku. Najdou mu doktora. Jestli se dostane aspoň zpátky do Turecka, zachrání se.

01 KAPITOLA

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Alex Michaels položil zlaté pero, jež mu daroval zesnulý Steve Day, vedle laserového ukazovátka a několika tužek. Bylo zvláštní, kolik věcí člověk nashromáždí, když sedí několik let na jednom místě: gumičky, papírové spony, baterie, poznámkové kartičky... Ne že by si nikdy předtím nevyklízel stůl, ale tohle bylo jiné. Odcházel z vládních služeb do soukromého sektoru, stěhoval se hodně daleko v čase i prostoru, do nového života se svou ženou i synem.

Připadalo mu to zvláštní. Tak nějak neskutečné.

Bude mu vedení Net Force chybět? Jistě, nepochybně. Z toho, že se aktivně podílel na řešení problémů své země, vyplývalo značné uspokojení. Organizace pod jeho vedením dopadla několik hodně zlých lidí a, jakkoli na přechodnou

dobu, učinila ze světa bezpečnější místo. Vzhledem k tomu, jaké časy panovaly, to nebylo až tak špatné. Ale bylo načase jít dál. Na světě bylo pár věcí důležitějších než práce - jakákoli práce - a jeho rodina byla jednou z nich.

Při své práci svou rodinu ohrozil, a to bylo zkrátka nepřijatelné. Nevadila mu představa, že by položil život za svou vlast, kdyby na to přišlo, ale odmítal přihlížet ohrožení své ženy a dítěte - ať už z jakéhokoli důvodu. Pokud se muž nestará o rodinu, tak není pořádným mužem, třebaže o něm zbytek světa má velmi dobré mínění.

Otevřel zásuvku po své pravé ruce, v ní ležela krabička s kerambity. Ta dvojice krátkých zahnutých nožů zachránila jemu i jeho rodině život. Díky nim a díky znalostem esoterického indonéského bojového umění zvaného pentjak silat se mu podařilo zastavit šílence, který měl v plánu znásilnění a vraždu. Jenže takové okamžiky by neměly nastávat, neměl by se jimi vůbec zabývat. To, že svou rodinu odveze do bezpečí, bylo mnohem moudřejší, než aby neustále soupeřil s takovými protivníky.

Své si splnil. Teď ať se do vřavy bojiště vrhne někdo jiný. Tuhle stránku své práce tedy postrádat nebude.

"Veliteli?" ozval se z interkomu hlas jeho sekretářky.

"Ano?"

Je tu Thomas Thorn."

"Aha. Pošlete ho sem."

Michaels se rozhlédl. Bylo mu tu dobře. A až bude pryč, taky to přežije...

*****

Sekretářka uvedla Thorna do kanceláře. Michaels stál a zjevně si balil osobní věci do krabic, obešel stůl a napřáhl pravici. Když si třásli rukama, Michaels sevřel jeho pravici oběma dlaněmi, uchopil Thornovu ruku do pevného, ne však bolestivého sevření.

"Veliteli Michaelsi," řekl Thorn. Já jsem Tom Thorn. Jsem rád, že se s vámi konečně setkávám, pane."

Michaels se usmál a kolem očí se mu objevilo hodně vrásek od smíchu. "Jenom ‚Alexi'," řekl. "Teď jste velitelem vy. Moc jsem o vás slyšel. Posaďte se."

Thorn vykročil k pohovce. "Ne," řekl Michaels. "Za stůl. Je váš."

Thorn se zarazil.

"Myslím to vážně," řekl Michaels. "Až vyjdu ze dveří, možná se ohlédnu, ale v zásadě už jsem odsud venku. Všechny věci mám prakticky vyklizené." Mávl na krabici na stole. "Teď jste tu doma vy."

Thorn přikývl. "Dobře." Obešel stůl. Michaels se posadil na pohovku.

"Nevím, jestli jsem na tohle připraven," připustil Thorn.

Michaels se znovu zasmál. "Vždyť jste sám vymyslel základní rozhraní VR, co dosud používá většina lidí. Polovinu našich nejlepších softwarů tvoří ty, co jste sestavil vy, případně jsou na vašich systémech založené. Budete tady jako ryba ve vodě."

Thorn se usmál. No, ano, to byla pravda. A taky byla pravda, že tak velké obavy neměl - vedl svou vlastní firmu, než ji prodal, od té doby zasedal v dozorčích radách několika velkých společností. Jak odlišné může být vedení vládní počítačové agentury od řízení soukromé firmy? Lidé jsou všude stejní.

"Kdybyste měl jakýkoli dotaz, klidně se ptejte. Na počítačové záležitosti máte Jaye Gridleyho; je absolutní špička. Generál John Howard bude řídit vojenské operace ještě asi tak týden a jeho nástupce, plukovník Abe Kent, je podle všech informací prvotřídní voják. Momentálně nemám žádného asistenta, ale je tady řada poměrně hodně dobrých lidí, kteří se vyznají ve všech systémech, ať už pracují u nás nebo v pravidelné FBI."

Thorn se zamyslel. Jednu otázku měl, ale jejím položením by uvedl velitele Michaelse přinejmenším do rozpaků. Po chvíli se rozhodl, že se na to stejně zeptá. Musel to vědět.

"Doneslo se mi, že odcházíte z osobních důvodů, veliteli," řekl, "a že

odchod Johna Howarda na jeho vlastní žádost je motivován naprosto stejně. A vaše asistentka - vaše žena - udává stejné vysvětlení. Mohu se vás zeptat, jaké tyhle důvody jsou? Nechtěl bych tady strčit nos do vosího hnízda - jestli vás někdo vyhodil, protože jste něco pokazil nebo jste někomu šlápl na kuří oko, radši bych to věděl předem. Zdá se mi to jako přílišná shoda náhod, že velitel agentury a jeho nejvyšší spolupracovníci odcházejí ve stejnou dobu."

Michaels se široce usmál.

"Dobrá otázka," řekl. "Ale nemusíte se obávat žádného spiknutí. Jako velitel jsem se možná pohyboval v terénu víc, než jsem měl. Párkrát jsem se ocitl v poli, i když by bylo možná moudřejší zůstat v kanceláři. Lidé, co páchají počítačové zločiny, jsou spíš usedlí, nejsou slavní kvůli svým výbojům do reálného světa. Pár z nich je... aktivnějších. Několikrát jsem se ocitl v situacích, které byly fyzicky nebezpečné. Když jsem byl svobodný, tak to nebyl problém. Jakmile jsem se ale oženil a měl jsem doma dítě, představa, že půjdu do boje, se mi už tak nezamlouvala."

Thorn čekal. Slyšel, že Michaels je kovboj, který se rád vydává na bojiště, a že má výcvik v nějakém bojovém umění, jež několikrát i použil. Velitel agentury by něco takového dělat nemusel. Není to moudré. On sám se tímhle zcela jistě neproviní. Práci v terénu rád přenechá těm, kdo jsou za ni placeni.

Michaels se odmlčel. Zdálo se, že mu přes tvář přelétl stín, jak si zjevně vzpomněl na něco nepříjemného. "Měli jsme tu pár incidentů s nepříčetnými zločinci a poslední z nich ohrozil mou ženu a syna. Toni a já jsme se rozhodli, že se to už nesmí opakovat."

"Mohl jste zůstat už jenom v kanceláři a do akce nejezdit," nadhodil Thorn.

Michaels zavrtěl hlavou. "Moc pozdě. Zločinci mě neznali osobně, věděli jen, že jsem velitel Net Force. Jenže si zjistili, kde bydlím, a dorazili do mého domu, protože z mých veřejných vystoupení věděli, kdo jsem."

"Měl jste ale nějaké bodyguardy, že?"

"Ano. Pár jich u nás i bydlelo."

Znovu bylo ticho. Thorn čekal, nic neříkal.

"Vy nejste ženatý, že? A nemáte děti?"

"Ne," řekl Thorn. "Ale chápu vaše důvody."

"Při vší úctě, veliteli, ne, nechápete. Když váš dvouletý syn musí mít bodyguarda, aby šel do parku? Pokud máte na výběr, tak za tohle riziko žádná práce nestojí. Byl jsem terčem jen proto, že jsem stál v čele. Tím jsem svou rodinu ohrozil. Život je příliš krátký."

Thorn přikývl.

"Nemůžu mluvit za generála Howarda," pokračoval Alex, "ale i on má ženu a syna, jehož chce vidět dospívat, byl v terénu dostatečně, aby sám sobě i komukoli jinému dokázal, že je odvážný. Nemluvě o tom, že jako konzultant v soukromém sektoru vydělá dvakrát tolik. A já ostatně taky."

Thorn se znovu usmál. Byla to snad narážka? Naznačoval tím, že pro Thorna je snadné tuhle práci přijmout, protože už je bohatý?

Michaels řekl: "Odvedli jsme svou práci, čas od času se nám i něco podařilo, teď je načase posunout se zase o kus dál. Nic hrozného -i když politická stránka téhle práce je hodně otravná. Při několika slyšeních v Kongresu, jichž se budete muset zúčastnit, budete potřebovat ocelové nervy."

Thorn se zdvořile ušklíbl.

"Pokud vám můžu radit, dělejte to, co umíte nejlíp, a zápolení v terénu nechte lidem z FBI nebo z ozbrojené složky. Seďte u počítače, nuťte Kongres, aby vám pořádně promazával kolečka, a budete v pohodě."

Thorn přikývl. "Díky, Alexi. Oceňuji vaši radu." Ale ne že by ji potřeboval. Nebyl žádný zbabělec, ale ve slušné společnosti už nebylo nutné nosit meč či šavli a zápolení s chuligány nebylo jeho silnou stránkou. Jeho nejcennějším nástrojem byla jeho mysl, ne pěsti. Svalovce si lze najmout na

každém rohu.

"No, já už budu skoro hotov," řekl Alex. "Určitě budete chtít svoje vlastní lidi, ale už teď je tu velmi kvalitní skupina. Zůstal bych tu a pomohl vám s nástupem, ale mám jenom pár týdnů, než nastoupím v nové práci, a musím se přestěhovat a všechno zařídit. Jay Gridley vám odpoví na veškeré vaše dotazy."

"Znám Gridleyho práci," řekl. "Děkuju, Alexi."

"Rádo se stalo. Doufám, že ta práce splní vaše očekávání, veliteli."

To já taky, pomyslel si Thorn.

*****

Jay Gridley seděl ve své kanceláři a díval se na disk. Další den, další supertajný kód, který má rozluštit. Jo, jo.

Ve vzduchu se vznášela změna: Alex s Toni odcházeli; John Howard taky a přicházely sem nové tváře. Nebude trvat dlouho a jediný povědomý obličej tu bude jeho vlastní. Což mu připadalo zvláštní - nikdy sám sebe nepovažoval za někoho, kdo tu bude navěky.

Říkal si, že by ho to mohlo trápit. Noví šéfové někdy vyklízejí staré nádobí, když přicházejí na palubu, všechno změní a přivedou si své lidi. Ale to Jaye netrápilo. On byl přece Jay Gridley - jeho nenahradí nikdo - aspoň tedy na té straně zákona, na níž se pohyboval. Kromě toho, kdyby musel, mohl by kdykoli udělat to, co provedli Alex s plukovníkem Howardem: sehnat si jinou práci někde jinde. Našel by ji, za mnohem víc peněz, stačilo, aby kývl. Byla by to jejich škoda...

Staré osazenstvo mu ale bude chybět. Byli to jeho přátelé. Možná sice zůstanou v kontaktu, ale nebude to totéž. Možná to bude lepší. Možná horší. Ale bylo jisté, že to nebude stejné.

Podíval se na ten disk. V poslední době se k zastaralým médiím moc nedostával, když všechny možné karty a flash paměti byly tak laciné a datové disky báječně hutné.

Na tenhle disk se nevešlo ani půl giga. Skoro ani nemělo smysl chodit kvůli tomu na VR. Kapacita jeho počítače si s tím hravě poradí.

Jenže tak to v zemích třetího světa chodilo - většina hraček, ke kterým se tam dostávali, byly zastaralé odlitky. Pak měl ale zjednodušenou práci, když se snažil vypáčit informaci z úkrytu.

Tvrdý plast, v němž byl disk zabalený, pokrývala laciná, hrubě vyvedená tištěná etiketa. Bylo to opravdu škaredé - čtverečkové černobílé tečky znázorňovaly kartonovou lví hlavu, kolem byl ještě ohyzdnější rámeček. Arabské číslice a písmo hlásily: "Turistické fotografie mešity u moře, disk 11." To aspoň stálo ručně připsané pod arabským písmem.

Jeden turecký špion v Íránu zemřel chvíli poté, co ten disk předal. Jay předpokládal, že turecký velvyslanec osobně by se neobracel na Net Force se žádostí o prověření disku, kdyby na něm byly opravdu jenom turistické fotky.

Jay zasunul disk do mechaniky, kterou vyhrabal ze zásuvky ve skladu, a připojil se do VR...

*****

Stál vedle chladného kalného potoka, na sobě levisky, kšandy a vyrudlou flanelovou košili, starý kožený klobouk naražený pevně do čela. Vedle něj stál žlab na rýžování zlata, po jeho povrchu zurčela voda. Za ním velká hromada zeminy.

Samozřejmě to nebylo stejné jako ve skutečnosti - jenže vizuální metafory získávaly ve VR skutečnou podobu.

V tomhle případě byl disk tou hromadou zeminy a žlab představoval složitý vyhledavač, který sestavil s pomocí kódů Agentury pro národní bezpečnost, jež ještě sám vylepšil. Když propláchne zeminu ve žlabu, zbaví se hlušiny, odhalí předměty na disku. Obyčejné soubory se zobrazí jako kamení a šifrované - ty, které chtěl najít - se objeví v podobě valounů zlata.

Mnohem větší zábava než postup přes příkazový řádek.

Usmál se - v tomhle scénáři se smál skrz zkažené zuby, do rtu ho škrábaly neoholené kníry. V dnešní době už lidé měli za to, že příkazový řádek je něco ve vojenském hlášení.

Nabral zeminu lopatou a hodil ji na žlab, bavilo ho to. Nové stimulační jednotky, které si oblékl, v RS skutečně napínaly jeho svaly, i když pracoval ve VR. Kdyby tady posiloval, výsledky by viděl tam. Broukal si nějakou odrhovačku.

Slunce svítilo jasně v dosud neznečištěném vzduchu Kalifornie poloviny devatenáctého století, ptáci zpívali a potůček zurčel. Nechal svou mysl vplout do stavu "bytí", který se Saji cvičili, dovolil si nepatrný záchvěv pýchy nad dokonalostí svého scénáře. Ne každý by se otravoval s takovými detaily.

Ve velmi krátké době propláchl všechnu rudu. Odhodil lopatu, líbilo se mu to suché zašustění, když ji zarýval do písku na břehu, a šel se podívat, co našel, kráčel kolem žlabu.

Kameny... zase kameny... všude jenom samé kameny...

Hm.

Tak by to být nemělo. Disk získali od mrtvého muže jen pár vteřin předtím, než o život přišla i skupina jeho vrahů, která se mu ho chystala ukrást. Pokud kvůli tomu disku zemřelo tolik lidí, něco na něm být musí...

*****

Jay luskl prsty a najednou byl v prosvětlené kuchyni, na hlavě vysokou kuchařskou čepici a bílou halenu se dvěma řadami knoflíků.

Na pracovní desce stál pytlík mouky. Vedle něj mísa a prosévačka.

Opatrně nabral mouku z pytle a nasypal ji do prosévačky. Klikou otáčel drátěnou metlou, sítem na dně propadávaly jen nejmenší částečky, všechno ostatní zůstalo na něm.

Vzduch se zaplnil suchou, kvasnicovou vůní mouky.

Prima detail, říkal si. Už jsem úplné zapomněl...

Při využití prosévačky získá nejpečlivější možnou analýzu dat na disku. Tenhle program, na rozdíl od zlatokopa, využíval větší výkon počítače, napojoval se do střediskového počítače a zabíral velkou část dostupného zpracovacího výkonu Net Force. Textové procesory v síti Net Force to nepocítí, ale každý, kdo momentálně provádí něco složitějšího, Jaye asi proklíná.

Pardon, hoši.

Dával velký pozor, prohlížel všechno, co ulpělo na sítu vespod.

Ale nic to nebylo. Jestli se to tu tedy ukrývá, je to mikroskopické.

Hergot! Třetí svět ho zjevně mátl. Dali mu snad něco, co nedokáže rozluštit?

To asi sotva.

Vzpomněl si, co kdysi četl v novinách, citaci Jonase Salka, vynálezce vakcíny proti obrně. "Neuspět můžete jen tehdy, když se vzdáte moc brzy."

Vypnul scénář se šéfkuchařem.

*****

Když se ocitl ve své kanceláři, zamrkal. Co mu asi unikalo? Mohlo být na tom disku něco ukrytého v těch snímcích? Vrátil se do VR...

*****

Zapnul prohlížecí program vymodelovaný podle kina, kam jako malý rád chodil. Boty se mu na pogumované betonové podlaze lepily a pleskaly. Když si sedl, ucítil na zádech hrubou látku starého sedadla.

Disk byl plný snímků přesně podle nadpisu - krásná stará mešita na břehu moře. Pár videoklipů ukazovalo lidi při modlitbě, kteří se ukláněli směrem k Mekce, klekali si a ukláněli se na krásně tkaných modlitebních koberečcích, pak pár starodávných fotek různých míst kolem chrámu.

Program, jejž používal, by odhalil všechny ukryté stopy v těch komprimovaných snímcích, neviděl žádné zjevné body. Všechny snímky byly pořízeny v jediný den - filtr, který pustil na pozadí, kontroloval vizuální signály, úhly slunce, mraky, zástupy turistů a podobně, takže mezi zbytkem

nebyly ukryté žádné nové snímky, jež by vyžadovaly další studium.

Hergot na druhou.

Hm. Možná to bylo ono. Mohl být do povrchu disku zabudovaný datový soubor?

Jay vypnul scénář...

*****

V RS vysunul disk z mechaniky. Prohlížel si povrch, vyhlížel nějaké jamky či prohlubně, které by mohly představovat rozhraní pro film nanotransistorové paměti RAM. Možná podcenil zdroje třetího světa. Disk vypadal stejně jako přísloveční dětská prdelka. Ani dolík, škrábnutí, nic.

Prohlížel si disk potřetí. No tak, Gridley, zkus se na to podívat ještě z jiného úhlu! A konečně mu to došlo. Tak prosté. Tak... zjevné.

A to snad ne!

Vytáhl z pouzdra na boku zastaralého plochého monitoru kameru s vysokou rozlišovací schopností a podíval se na tu hnusnou etiketu. Znovu si nasadil brýle pro VR...

*****

Jay se procházel scénářem s elektronickou laboratoří. Když tam byl, zapnul počítač a oskenovaná kopie etikety se objevila v prostoru jako holoprojekce.

No tohle. Dvojrozměrný kód. Hajzlové jedni!

Bylo to jako Poeův Odcizený dopis, zcela jasně to viděl. Tečky tvořící rámeček a lva působily škaredým dojmem, ale měly i skrytý význam -zaplňovaly dvoj rozměrovou datovou matici informacemi.

Usmál se a cítil se potěšen, obdivoval toho, kdo tohle kódové schéma vymyslel. A mám tě, prevíte!

Koncem osmdesátých a devadesátých let vymysleli programátoři způsob, jak uchovat data tím, že je vytisknou. Primitivní čárové kódy se změnily v datové struktury, jež bylo lze číst shora dolů a zleva doprava. Díky tomu se dalo několik stránek dat uchovat na malém prostoru, přičemž to vypadalo jako řada teček.

Technologie se rozvinula s výkonnějšími tiskárnami a zahrnovala základní opravy chyb, díky nimž mohla být část matice ztracena, aniž by došlo ke ztrátě informací.

Jay jako chlapec měl otlučeného a oblíbeného gameboye od Nintenda, který měl čtečku karet. Hry byly "natištěné" na rubu karty ve dvourozměrových formátech a část do ruky je "četla". Protáhněte kartu čtečkou a hopla máte hru.

To už samozřejmě nikdo dneska nedělal, díky moderním vymoženostem to bylo příšerně zdlouhavé.

No. Jak se ukazovalo, skoro nikdo to nedělal. Byl to postup tak zastaralý a nemoderní jako oholit hlavu otroka a vytetovat zprávu na holou lebku, pak počkat, až mu zase narostou vlasy, a poslat ho k adresátovi.

Zaostřil a podíval se víc zblízka. Existovaly spousty dvourozměrových kódů, každý s jinými vlastnostmi a různými základními referenčními body - kruhové či klikaté čáry, které měly navést čtenáře. Autor tohohle kódu byl moudrý. Tady žádné referenční body nebyly. Tím se všechno ještě ztěžovalo - pokud nebude číst ten kód přesně od místa, jak autor předpokládal, nic se nedozví.

A to musel odhalit ještě dřív, než se dostane k dešifrování toho, co objeví.

No, tak dobře. Zdálo se, že to bude zajímavější, než si myslel. Dokonce se bude asi muset i zamyslet.

Nahlas se zasmál. Bylo to mnohem zábavnější, když jste se museli čas od času i namáhat.

02 KAPITOLA

Ústředí firmy Trans-Planet Chemical Manhattan, New York

Samuel Walker Cox se podíval na hodiny na posilovacím stroji, i když si

byl jist, že mu do konce zbývají ještě čtyři minuty a pár vteřin.

Hodiny, na nichž běžel čas odpočítávaný od hodnoty šestadvaceti minut do nuly, ukazovaly 04:06.

Usmál se. Hodiny, které nosil v hlavě, mu na to, že mu bylo přes šedesát, pořád fungovaly hodně dobře. No, přesně šestašedesát. Pak je to ovšem ještě lepší.

Ten stroj, nejmodernější model od DAL Industries, byl zázrak hydraulického a elektrického inženýrství. V podstatě šlo o řadu nekonečných stoupačů a fungovalo to jako běžecký chodník: šli jste do schodů, ale ve skutečnosti jste nikam nedošli.

Neměl ponětí, kolik to stálo - asi pár tisíc dolarů. Koupil to jeho asistent a nechal mu to nainstalovat do kanceláře ve čtyřicátém patře budovy TPC. Každý pracovní den na tom trénoval šestadvacet minut. Pak rychlá sprcha a čisté oblečení, zlepšováním kondice trávil přesně pětatřicet minut, což stačilo. Nepředstavoval sice žádnou hrozbu pro olympijské sportovce, ale taky nechtěl, aby mu došla pára, kdyby musel vyběhnout po schodech v případě požáru či teroristického útoku na budovu. Mluvil s osobními trenéry a sportovními lékaři a rozhodl se, že šestadvacet minut je přesně ta doba, jakou ve svém věku pro udržení optimálního zdraví potřebuje, a tolik tomu tedy věnoval, ani více, ani méně.

Během jeho cvičení nezvonily žádné telefony, žádné počítačové hlasy mu nehlásily došlou poštu, nikdo nevstupoval čínskými dvojitými dveřmi z vyřezávaného třešňového dřeva do jeho kanceláře. Dokonce zašel tak daleko, že nechal ztmavit trojitá neprůstřelná okna, jež tvořila roh jeho kanceláře s výhledem na panorama Manhattanu. Okna byla osm centimetrů silná, neprůstřelná, zastavila by skoro všechno až na protipancéřové rakety. Jednou týdně sem přicházela zvláštní služba a čistila okna z vnějšku, každé tři měsíce leštili povrch, aby zmizely jakékoli šmouhy od prachu či krátkozrakých ptáků.

Cox nevěděl, kolik to stojí, ani ho to nezajímalo. Pokud se váš majetek počítá na miliardy, je vám jedno, kolik dáte za drobnosti.

Ještě dvě minuty. Udržoval stále stejné tempo. Mohl si k tělu připojit spousty monitorů - tepové frekvence, krevního tlaku, teploty a podobně - ale neděla to. Potil se, svaly ho bolely a on si toho byl vědom, ale nechtěl se ošidit o pořádné vypětí. Muž, který nemá dostatečnou disciplínu, aby cvičil, aniž by mu někdo další říkal, že musí vydržet, není k ničemu.

Obvykle se mu dařilo vyhnout tomu, aby se při chůzi po tom nekonečném schodišti zamyslel - soustředění mělo přispět k maximálnímu efektu cvičení - ale čas od času se objevilo něco velmi naléhavého, takže o tom musel přemýšlet.

Tohle byla taková chvilka. Dostal šifrovanou zprávu od Vrače -"Doktora" - a jako obvykle, ten Rus od něj něco chtěl: drobný nátlak na neochotného olejářského ředitele v jedné ze zemí na Středním východě. Nebylo to nic, co by Cox nesvedl prostým hnutím malíčku a pár slovy do správného ucha. Ale i přesto to bylo i po tolika letech nepříjemné. Hlavně po tolika letech.

Zavrtěl hlavou. Tahle věc patřila k těm, které ho trápily nejvíc. Ještě za studií udělal největší chybu svého života. Byl mladý, plný ideálů -což by se dalo říct, že se rovná hlouposti - a zahleděný do sebe. Dostal se mezi socialisticky zaměřené lidi, a než se nadál, byl z něj špion. Sovětský špion.

Psala se šedesátá léta, časy byly neklidné, nikdo nevěřil vládě, možná by mu to mohli prominout. Aspoň že nepobýval v nějaké té komunitě hipíků, nekouřil fet a nemluvil se stromy. Po kubánské krizi byla představa jaderné války až příliš skutečná, Spojené státy až příliš agresivní. Tomu aspoň tehdy věřil.

Mladý, nic netušící a hloupý - to byl on.

Samozřejmě že nikdy žádné velké špionování nedělal. Jeho dozor mu vysvětlil, že bude užitečnější jako krtek, že počkají a pak ho budou aktivovat. Dali mu trochu peněz. V té době mu to připadalo jako bohatství.

Kdyby mu taková částka vypadla z kapsy teď, nestálo by mu ani za námahu se ohnout a zvednout to ze země. Byl nicméně zapsán na jejich výplatní listině.

Jak léta plynula, Sovětský svaz skončil na smetišti dějin, totéž platilo o Coxových idealistických a potrhlých názorech, nakonec se objevil v čele velké firmy a s bohatstvím větším než nějaký menší stát. Bohužel jeho jméno nebylo v tom zmatku, když se rozpadal Sovětský svaz vymazáno. Rusové nezapomínali a jednoho dne, po desetiletích, kdy si na ně ani nevzpomněl, se mu zase ozvali: Ahoj, soudruhu! Jak se vede?Jsi připraven posloužit naší věci?

Coxe to v první chvíli pobavilo. Naší věci? Jaké věci? S komunismem je amen, člověče. Válka skončila. Vy jste prohráli. Zkuste se s tím vyrovnat.

Možná to tak je. Změnili jsme se. Ale máme teď i nové cíle.

To z vás mám radost, řekl tehdy. Teď už běžte.

Ale oni samozřejmě neodešli. Byli z nich kapitalisté, takže mu to řekli zpříma: Pomoz nám - jinak všem prozradíme, žes zradil svou zemi...

Vydírání! Krucifix, nemohl tomu uvěřit...!

Časový limit vypršel, zvonek ho vytrhl ze špatných vzpomínek. Přestal šlapat, vzal ručník a zamířil do sprchy. Za devět minut začnou zase vyzvánět telefony, potřeboval se ještě umýt a vzít si čisté oblečení.

Co se stalo, stalo se. Jednoho dne třeba vymyslí nějaký způsob, jak se jich zbavit. Oddělí ty, kteří o něm něco vědí, pošle k nim Eduarda a navždy umlčí jejich vzpomínky.

Ano, byl bohatý, byl mocný, ale ten skandál by pošpinil jeho jméno, jeho rodinu, a on by nemohl žít s tím, co by četl ve tvářích lidí. Sam Cox že byl špion komoušů?

Ne. To nemohl dopustit. Bez ohledu na cenu. Nelíbilo se mu, kdyby musel tančit podle toho, jak by oni pískali, ale bylo to lepší než druhá možnost. Aspoň prozatím.

Střelnice Net Force Quantico, Virginia

John Howard stál v podzemní střelnici a díval se do své dráhy, zatímco se k němu přibližoval Julio Fernandez. Zápach spáleného střelného prachu už dávno znal. Bude se mu po něm stýskat. Nemusí sem sice přestat chodit, ale věděl, že při práci ve městě se sem nedostane ani zdaleka tak často.

"Poručíku," řekl Howard. Jdete pozdě."

"Promiňte, generále. Musel jsem si u Střeláka aktualizovat prsten." Zvedl ruku a zavrtěl prsty. Na pravém prostředníčku mu zářil zdánlivě obyčejný zlatý prsten. Všichni příslušníci Net Force, kteří nosili zbraně, je měli, každá zbraň byla kódovaná na vysílací prsten, který se musel každých třicet dní aktualizovat. Kdyby někdo sebral zbraň příslušníka Net Force a neměl ten správný prsten, tak by pistole zkrátka nevystřelila.

"Jak se má Joanna a malý Hoo?"

"Oba celkem dobře. Malý už chodí na nočník, celou noc vydrží bez nehody." Odmlčel se. "Bože, nemůžu uvěřit, že se bavíme o takových věcech!"

"A co u vás? Vrátí se Tyrone do střeleckého družstva?"

"Asi ano. Myslím, že už konečně pochopil, že neměl na vybranou a musel udělat to, co udělal."

"Je to dobrý kluk."

"Ano, to je." Tyrone byl sice ještě v pubertě, takže věkem ještě nebyl zařaditelný mezi dospělé, ale posunul se tímhle směrem, když musel provést to, co chlapci obvykle dělat nemusí.

Howard vypudil tu nepříjemnou vzpomínku z hlavy.

"Chcete se zahřát, než začneme doopravdy?" řekl.

Fernandez se zasmál. "Doopravdy? Mám za to, že při posledních třech soubojích jsem vás rozstřílel jako nic. Jak opravdově bych musel střílet, abych porazil staříčkého usedlého vojáka a jeho prastarou bambitku?"

Howard se usmál. Ta zbraň, jíž nosil, P&R Medusa byla v kategorii revolverů absolutně moderní špička - dalo se z ní střílet náboji pěti různých ráží - ale základní technologie byla sto padesát let stará. Jeho "moderní"

zbraň se moc nelišila od původního návrhu Sama Colta, a kdyby ten ještě žil, bez potíží by to poznal. Tahle Medusa s kevlarovým rámem potažená černým teflonem byla lehká, přesná, vyrobená z tvrzené oceli, a když jste do ní nabili RBCD ráže .357 Magnum, v šestadevadesáti procentech případů byste vyřadili protivníka z boje jediným výstřelem, což je na pistoli hodně dobré. Howard si připadal v bezpečí, když ji měl v pouzdře.

"A nechtěl byste protentokrát zvýšit obvyklou sázku?"

Fernandez zvedl obočí. "Co máte na mysli?"

"Když vyhrajete, aktivujete svůj statut pro odchod do penze a příští měsíc začnete pracovat se mnou - s týdnem placené dovolené předtím, než budete muset začít nosit oblek. Když prohrajete, zůstanete tady osm týdnů a zajistíte plukovníku Kentovi hladký přechod, a teprve pak sbalíte kufry."

"Bože na nebi, Johne, chcete, abych tady zůstal celé dva měsíce a dělal pro toho mariňáka? Bude štěstí, když ho nezmlátím do dvou dnů."

"Až sem nastoupí, získá automaticky hodnost v Národní gardě, stejně jako my."

"Jasně, technicky vzato je to tak. Ale kdo byl jednou mariňákem, je jím navždycky, to víte sám. Nikdy jsem neviděl důstojníka od maríny, co by nebyl mariňákem až do morku kostí. Můžete cokoli udělat dobře, špatně, nebo jako mariňák..."

Howard se usmál. "Ano. Ale jestli si myslíte, že jste tak schopný a geniální střelec s tou vaší staříčkou berettou, těmi laserovými mířidly a podobně, tak se přece nemáte čeho bát, ne?"

"No, to je pravda. A říkal jste týden placené dovolené?"

"Proti dvěma měsícům tady. Vaše nová práce počká - tak dlouho to sám zvládnu."

"To těžko." Odmlčel se. "Dlužíte snad Abeu Kentovi něco, generále?"

"Takříkajíc. Nechci, aby musel začínat ve vzduchoprázdnu."

"To si měli rozmyslet, než vybrali za velitele mariňáka. Ti si vyhrabávají díry všude, kam přijdou."

"Přišel jste lovit ryby, nebo jenom přebírat žížaly, poručíku?"

"Tak to nakopněte, generále. Pokusím se vás nerozdrtit příliš drsně."

Howard se znovu usmál. Stiskl klávesu na počítači v jejich dráze. První scénář obsahoval dvojici útočníků, jejichž holografický obraz se objevil deset metrů daleko v dráze. Každý měl vystřelit na svého a počítač pak měl vyhodnotit čas a místa, kam kulky útočníky zasáhly.

Šlo o klasické soutěžní schéma: ten, kdo se tam dostal první a s největším ziskem, vyhrál. Mohli jste sice být o vlásek rychlejší, ale když jste zasáhli terč místo zóny A do B nebo C, prohráli jste. Když jste vystřelili moc brzy a snažili se odhadnout zjevení terče, bylo to jako střela vedle. Počítač byl ultramoderní a nedovolil nikomu podvádět. Rychlost byla dobrá; rychlost s přesností ještě lepší.

Howard se uklidnil, svěsil ruku podél těla...

Objevil se jeho útočník, vysoký holohlavý muž v montérkách a s páčidlem v ruce a rozběhl se k Howardovi. Howard vytáhl revolver, držel ho jednou rukou a namířil s ním na útočníka, střílel od boku, natáhl k němu celou zbraň, nepoužil mířidla, stiskl spoušť dvakrát rychle za sebou...

Bum! Bum!

Hluk ztlumily špunty v uších, navíc to bylo mnohem tišší než normálně - místo nábojnic .357 Magnum, které třeskaly jako bomby, měl dnes .38 Special, což byla přesná nábojnice pro střelbu na terč s výrazně nižší silou, tudíž i s menším zpětným rázem, takže se člověk snáze připravil na druhý výstřel. Střelba od boku byla o něco rychlejší než s využitím mířidel, nemusel se ani dívat, aby věděl, že Fernandeze porazil o necelé čtvrt vteřiny.

Fernandez si toho byl taky vědom, pochopil, že se stal obětí podvodu. "Vy mi povídejte o podvádění!" řekl Fernandez. "Vy dneska máte ty svoje kolibri kuličky!"

Howard se usmál. "Já nemůžu za to, že ta vaše stará pistole zvládne jen jednu ráži. Taky byste mohl střílet s těmihle náboji, mně by to nevadilo."

"Tak to spusťte znovu, generále Podpási. Máme ještě devět kol. Stejně vám tu vaši prohnilou zadnici rozsekám!"

"Prohnilou? Copak taková slova používá poručík při rozhovoru se svým generálem?"

"Když je ten generál podfukář, tak ano, pane."

Howard se znovu zasmál. "Už jsem vám říkal, že jsem možná při posledních třech soubojích podváděl a nechával vás vyhrát? Abyste si pak myslel, že to zvládnete znovu?"

"Vy lháři!"

Howard se usmál. Semeno pochybnosti bylo zaseto. Měl navrch a věděl to. Teď už stačilo zůstat o kulku napřed, byli s Juliem obvykle na hodně podobné úrovni. Šest z deseti by bylo dost dobré.

Samozřejmě, mohl Julia jen poprosit, aby tu zůstal ještě o dva měsíce déle, a jeho starý přítel by to bez problémů splnil. Znali se už tak dávno. Oba by jeden za druhého položili život. Jenže takhle to bylo mnohem zábavnější...

Chrám del Sol

Někde v hloubi amazonské džungle

V pyramidě před ním se nacházel zničený trůnní sál. Jay stál u vchodu a plánoval svůj útok.

V dobách své největší slávy musela být ta místnost úchvatná, ale stovky let v té horké džungli si vybraly svou daň. Na skrytějších částech stěn byly ještě vidět krásné ornamenty vytesané do kamene, vysoké sloupy podpírající prověšenou střechu si uchovaly zdání vznešenosti i navzdory popínavé révě a prasklinám, které je hyzdily. Plíseň a rozpad nicméně ty staré kameny prostoupily, vycházelo z nich až trýznivé poselství o dočasnosti všeho, co člověk vytvoří.

Usmál se na sebe. Není to špatný, Gridleyi, vůbec to není špatný.

Ta síla, která způsobila konec tohoto starého království, přiměla prchajícího krále k nastraženi pastí do místnosti - bylo to bludiště smrti. Aby nalákal své staré nepřátele ke vstupu do téhle pasti, nechal na trůně ležet žezlo vykládané klenoty.

Jayovi stačilo jen přejít podlahu a vzít si je.

Potíž byla v tom, že velké kamenné bloky, které tvořily podlahu místnosti, nebyly všechny stejně pevné. Kdyby stoupl na špatný, spadl by do propasti plné kdovíčeho.

Ale jaképak kdovíčeho - byli tam hadi. Spousty a spousty hadů. Samozřejmě že se ve skutečnosti nepokoušel projít po staré trůnní místnosti. Snažil se rozluštit data, která našel. Bohužel ta tištěná nálepka výrazně ztížila jeho snahy o dešifrování.

Ve většině scénářů pro rozluštění šifry se šifrovaná data prosívala přes síto, v němž se objevovaly vzorce, a ty pak odhalovaly písmena. Ale tenhle konkrétní kód komplikovalo několik faktorů.

Za prvé, v Íránu se hovořilo sedmdesáti jazyky - nejdůležitější, i když nikoli nejnáročnější částí procesu tedy bylo najít ten správný, a ten pak prosít. Většina jazyků v zemi používala arabskou abecedu, která měla osmadvacet písmen oproti anglickým šestadvaceti. Moderní perština, nejpoužívanější z nich, používala ještě o pět znaků víc, takže jich měla třiatřicet - a rozluštění toho kódu se tak stávalo několikanásobně těžším.

Jako by tohle nestačilo, od zavedení počítačů se abeceda arabská/perská vyskytuje ve třech odlišných kódovacích systémech. Koncem dvacátého století, kdy byly počítačové normy ještě snadno dostupné, existovaly jen dvě odlišné znakové sady pro arabštinu - jedna pro Unix a Macintosh, druhá pro Windows. Pak se objevil unicode - větší znaková sada, která zjednodušovala standardizaci. A písmena mohla být v kterékoli z těch tří, záleželo na

přístroji, jímž byla generována.

Ale to všechno bylo relativně snadné ve srovnání s tím, jak byla data zašifrována.

Žádný z těch dvourozměrových kódů, jež dosud zkoumal, se neshodoval s tím, který byl na etiketě toho disku. Když zkusil pojmout okraj jako čtyři dlouhé řady dat, nebylo to k ničemu, což znamenalo, že to může být jedině v blocích. Než to dokáže prosít, bude to muset dostat do počítače.

Bez orientačních znaků ale nemohl poznat, kterým směrem jednotlivé bloky vedou - a aby získal dostatek dat na vytvoření šifrované sekvence, bude muset dostat několik bloků do řady vedle sebe, aby viděl, jestli to zašifrovali sekvenčně.

Navíc si ještě ani nebyl jist, jestli ty bloky leží na ose rovnoběžné nebo kolmé na okraje etikety. Mnoho dvojrozměrových schémat obsahovalo dostatek opravných postupů, takže mohly přijít o dvacet pět procent viditelné oblasti, a přece zůstat stoprocentně zašifrované. Tenhle kód mohl být klidně otočen mimo osu, aby to všechno bylo ještě těžší.

Usmál se, na opáleném a vrásčitém obličeji se mu objevily další vrásky. Když se naklonil a podíval se na šedé kameny, stará hnědá kožená bunda zaskřípala. Měl chuť začít si broukat melodii z filmu Dobyvatelé ztracené archy, ale rozmyslel si to.

Kudy, kudy... ?

Podíval se na maltu mezi kameny. Vypadala čerstvější vpravo nebo vlevo?

Vlevo.

Opatrně přenášel váhu na kámen vlevo od vchodu. Pomalu zvyšoval tlak, až skoro celý stál na kameni, který vybral.

Chvilku si užíval pocitu uspokojení, načež se mu blok propadl pod nohama. Jay se zapotácel, málem spadl a švihl sedmimetrovým bičem, který se omotal o kámen vyčnívající z nedaleké stěny a zatáhl. Přitáhl se tak zpátky na místo, odkud vyrazil.

Tak vlevo to asi nebude.

Ta past byla moudrá - nespustí se, dokud na kameni nespočine hodně těžké břemeno. Kdyby tam stál oběma nohama, už by slyšel "Sbohem, Gridleyi."

Nakoukl přes okraj těch popraskaných kamenů - spadlo jich víc, takže nebezpečná oblast se rozšířila - a viděl jenom tmu. Ale slyšel nějaký zvuk - že by syčení? Plazení? Ano, určitě obojí. Nemohl doufat, že by ten padající blok zabil všechny ty odporné plazy dole.

Mohl by to provést hrubou silou - házet na kameny v místnosti zátěž a zjišťovat, který z nich zůstane, ale tenhle nápad se neslučoval s jeho představou o stylu.

Někdo moudrý sestavil tenhle kód a Jay chtěl přijít na kloub té hádance. Samozřejmě že nějaký klíč existoval, musel existovat. Každý programátor, který hrál tuhle hru tak dobře, vždycky nechával průchod dovnitř.

Nakonec na to přijde.

Takže ačkoli by mohl snadno prohnat čísla strojem, chtěl to zvládnout sám.

Pozorněji se rozhlédl po místnosti. Vždycky když tvořil scénář VR založený na hádance, nechával algoritmus, aby zaplnil části hádanky, když jim poskytl základní parametry. Měl pocit, že to je opravdová výhoda struktury VR - místo, které mohlo obsahovat návod, prvky, jež nebyly naprogramované vědomě, aby jeho ostatní smysly měly šanci pomoci mu to rozlousknout. Kdyby se mu podařilo přejít místnost, dostal by do řady dostatek bloků, aby identifikoval aspoň část toho kódu.

Mysli, Jayi, mysli!

Mohl by jít doprava nebo zamířit úhlopříčně...

Zastavil se a chvilku přemýšlel o programátorovi. Ten člověk byl chytrý - ukryl ten kód před celým světem.

Ale ukryl ho na disk o muslimské mešitě. Jaký člověk by měl u sebe tenhle disk jako kamufláž?

Oddaný věřící.

Jay vykročil na východ k Mekce, tedy směrem, jakým se muslimové modlí každý den. Bič držel v pohotovosti, aby se mohl v případě nutnosti něčeho přidržet.

Kámen byl pevný. Žádná past, žádné riziko.

Aha!

Mohl ještě pokračovat tímhle směrem, tak udělal další krok a díval se přitom pod nohy.

Kámen odpadl a Jay měl co dělat, aby se vrátil zpátky do bezpečí.

Hergot!

Teď mohl jít dopředu, doleva nebo doprava.

Směrem k Mekce.

V hlavě se mu rozsvítila další myšlenka, zatímco nepřestával pozorovat to žezlo.

Možná je to žezlo Mekka.

S tou myšlenkou se ho zmocnilo vzrušení. Kdyby měl pravdu, tak by bludiště mohl přejít jen jediným způsobem - tak, že by se pořád díval na žezlo. A po libovolném kameni.

Po zádech mu přeběhl mráz.

To by ovšem znamenalo obrovskou změnu paradigmatu. Do RS by se to nejspíš převedlo tak, že na etiketě je asi ohniskový bod, kterým se zaměřuje směr každého datového bloku. Díval se na žezlo, když udělal první krok, takže to taky souhlasilo.

Zdálo se mu, že je to tak dobře. Souhlasilo to s tím, že data byla uložena na obalu disku, ne na disku samotném. Právě jeho intuice z něj koneckonců dělala něco víc než jen dobrého programátora - nesestavoval kódy jen čistou logikou - občas dokázal řešení vycítit, odvažoval se ke skokům, které ho přenesly na místo, kam by se časem dostal taky, kdyby to bral jedno po druhém.

Ale zjistit to může jen jediným způsobem.

A mám tě, ty prevíte, pomyslel si a přemýšlel o programátorovi.

Tohle už nebudu potřebovat. Jay odhodil bič do otvoru vpravo a slyšel, jak dopadl na zem - i když až po chvíli. Z hlubin pod trůnním sálem se ozývalo tlumené syčení.

Jay se zaměřil pohledem na žezlo, zasmál se a přeběhl přes trůnní sál.

Ani jeden z kamenů nespadl, žádné další pasti nebyly spuštěny.

"Ha!"

Když se dotkl žezla a zvedl je, od zadní stěny trůnní místnosti se ozvalo dunění a Jay užasle zvedl oči.

Zeď se rozestoupila a odhalila další místnost, tuhle však protínalo zlověstné bludiště šípů.

Na druhé straně místnosti leželo něco dalšího zlatého.

"No ne," řekl. "Rozluštil jsem jenom část."

No co. Takhle to prostě bylo, musel se poprat s rozumem někoho jiného ve virtuálním světě.

A vyhrát.

Usmál se. "Tak pojďte na to," řekl. "Uvidíme, co tam schováváte."

03 KAPITOLA

Washington, D.C.

Eduard Natadze seděl v půjčeném autě před non-stop prodejnou kousek od Virginie a čekal. Na sobě měl tenké vlněné kalhoty a tmavošedé tvídové sako - decentní, ale ne moc drahé oblečení a nic, co by přitahovalo pozornost. Pod sakem měl bleděmodrou košili a modrou hedvábnou kravatu. Na nohou měl černé kožené boty s gumovou podrážkou, dost elegantní, aby nevypadaly jako tenisky, ale praktické, kdyby potřeboval přidat do kroku. Na ruce měl obyčejné hodinky Seiko, nic extra. Vlasy měl střižené do průměrné délky, byl v solidní kondici, ale ne přehnaně svalnatý, vysoký asi tři centimetry nad průměrnou výšku. Jeho

zevnějšek nijak nepřitahoval druhý pohled. Pro běžného pozorovatele to byl jen další obchodník po třicítce s praktickou koženou aktovkou, co se vrací z práce nebo do ní míří; zcela nezajímavý člověk.

A to bylo přesně to, co potřeboval.

Jeho jediná extravagance se skrývala v té aktovce zavřené na suchý zip, do níž se mohl v rychlosti snadno dostat: bojový revolver Korth Magnum, německá zbraň, jež stála víc než jeho oblečení, hodinky, boty a taška dohromady, a to o hodně. Byla to nejdražší sériově vyráběná ruční zbraň - i když "sériově" asi nebylo úplně přesné. Zbraň se ještě ručně leštila a upravovala, což stálo čtyřikrát víc než kvalitní revolver Smith & Wesson.

Někomu by mohlo víc než pět tisíc dolarů za dvojčinnou šestirannou pistoli připadat zbytečně moc, ale jestli na něčem nikdy nešetřil, tak to bylo vybavení. Když vám jde o život, nechcete o něj přijít jen proto, že ušetříte trochu peněz za materiál. Kterýkoli revolver nebo pistole, s níž nastřílíte na dvacet metrů do kruhu o průměru pěti sedmi centimetrů, je pro většinu bojových situací naprosto dostačující. Korth nicméně v rukou zdatného střelce dokázal snížit průměr na polovinu, a to při použití stotřicetigránových nábojnic Federal Premium, jež Natadze využíval nejčastěji.

Když jste mohli překrýt pět střel na tuhle vzdálenost čtvrtdolarem, měli jste v ruce dokonalý nástroj. Když byl ten nástroj tím, co stálo mezi vámi a útočníkem, chtěli jste to nejlepší, co jste si mohli dovolit. A když jste pracovali na zvláštních úkolech pro miliardáře, kterému šlo jen o výsledky a ne o způsob, jak jste jich dosáhli, mohli jste si dovolit to nejlepší.

Natadze měl korthy dva. Kdyby musel někoho jedním z nich zastřelit - a to dosud nebylo třeba - musel by tu zbraň zničit, aby vyloučil možnost, že by ho s tou zbraní někdo začal spojovat. Nečekal však, že by vyšetřovatelé přemýšleli o korthu jako o možné zbrani. Prozkoumali by veškeré kulky, které by v těle našli, ale drážkování hlavně bylo standardní, ne evropské šestiúhelníkové, jež se u německých zbraní používalo nejčastěji. Kdyby z něj musel vystřelit, nemusel by se trápit žádnými odhozenými nábojnicemi, protože revolvery je nevyhazovaly. A kdyby se úřady nějakou náhodou začaly o kortha zajímat, sotva by čekaly, že střelec takhle drahou zbraň zničí. Sice by mu to zlomilo srdce, ale v zásadě šlo jen o prostředek, a ty jsou nahraditelné. Zato mrtvola je mrtvá navždy.

Na tuhle akci ovšem zbraň potřebovat nebude. Pro boj zblízka používal nejraději ruličku čtvrťáků v levé ruce - nikdy v pravé, vždy v levé. Musel si dávat příliš velký pozor na nehty na pravé ruce, takže se během let naučil rozdávat rány levačkou. Taky nosil rád kožené rukavice. Rulička mincí přidávala jeho pěsti na síle a hmotnosti a byla to fantastická zbraň, zejména u protivníků, kteří to nečekali. A spálit pár rukavic za dvacet dolarů bylo mnohem jednodušší a levnější než se zbavovat revolveru či pistole. Ale kdyby to potřeboval, měl ještě zbraň, k ní se mohl dostat během vteřiny, kdyby se situace nevyvíjela tak, jak by měla.

Ale na tuhle akci by snad neměl potřebovat ani pěsti. Jen rozum.

Usmál se při pomyšlení na to, co by řekli u něj doma, kdyby se dozvěděli, že je ochoten rozbít a rozdrtit pistoli za pět tisíc dolarů. Průměrná rodina v Sakartvelu - dřívější sovětské Gruzii - by z poloviční sumy mohla žít celý rok. Jenže úřady v jeho rodné zemi neměly takové zdroje, jaké měly k dispozici Spojené státy. Tam, když vás při tom, jak jste zastřelili člověka, nevidělo deset svědků, byste mohli zůstat na svobodě věčně. Ale taky vás mohli nespravedlivě obvinit z nějakého jiného zločinu, obžalovat vás z něj, odsoudit a popravit. To se dělo pořád. Když potřebovali zločince a nedařilo se jim najít toho pravého, zatkli někoho jiného. Spravedlnost se vážila na určitých vahách, i když zrovna ne moc spravedlivých.

Když čekal na svůj terč, ujišťoval se, jestli ho někdo nesleduje. Byl na veřejném parkovišti, parkoval tu ani ne minutu, takže nečekal, že by si ho kdokoli všiml. Za to, že už tak dlouho pracoval mimo rámec zákona, aniž by ho

jedinkrát dopadli, vděčil zčásti i pravidlu šesti P, které zaslechl v jednom americkém filmu: Pořádným plánováním předejdeš přímo příšernému propadáku. Čím míň věcí ponecháte náhodě, tím míň smůly vás potká. Přemýšlejte o všem, co by se mohlo pokazit, pak si najděte způsob, jak se s tím vyrovnat. A plán, jak si poradíte, když selže i náhradní varianta.

Tentokrát ho čekala snadná práce, riziko neúspěchu bylo malé; i přesto se však vyplácelo být si jist co možná nejvíc každým detailem.

Terč přijel a vystoupil ze svého vozu - drahého moderního modelu - a došel ke vchodu do podniku. Dělal to každé ráno - aspoň tomu tak bylo každé ráno toho týdne, co ho Natadze sledoval. Uvnitř si kupoval šálek mizerné kávy a něco sladkého - obyčejně koblihu, někdy skořicovou tyčinku nebo dánskou buchtu - a ranní noviny. Pak se vrátil k autu a odjel do práce, popíjel kafe, načerpával kalorie a často si ještě stačil přečíst noviny. Takový proces byl hloupý a nebezpečný, ale zjevně to tak prováděl už nějakou dobu.

Muž vstoupil do obchodu.

Natadze vystoupil z auta a zamířil k budově kolem auta terče. Ještě v autě si rozvázal tkaničku na botě, teď se zastavil, klekl si a začal si ji znovu zavazovat. Pravou zadní pneumatiku zastínil svou aktovkou trvalo mu jen pár vteřin, než vytáhl z ponožky sekáček na led. Od rukojeti vedlo jen osm centimetrů oceli vybroušené do ostré špičky, to bohatě stačilo. Zapíchl bodec do pneumatiky - jednou, dvakrát, třikrát - mezi vlákna a slyšel syčení unikajícího vzduchu. Samozacelovací pneumatiky by tomu úniku zabránily, ale ty terč na svém autě neměl. Natadze si zjistil značku a model o den dříve, aby měl jistotu.

Zasunul si sekáček zpátky do ponožky, zakryl ji nohavicí a postavil se. Nikdo nikde. Šel do obchodu, zamířil do zadní části a vzal si z ledničky láhev vody. První část byla hotová.

Když terč zaplatil svůj nákup, Natadze zaplatil vodu a vrátil se k autu. Pneumatika byla prázdná, terč stál vedle ní a vrhal na ni rozzlobené pohledy, jako by mu to mohlo pomoct.

Natadze šel pomalu ke svému autu a otevíral láhev vody.

Terč vytáhl z kapsy saka malý mobilní telefon.

V tutéž chvíli sáhl Natadze do kapsy svého saka a zapnul rušičku mobilních telefonů. Pocházela z Japonska, její použití na území Spojených států bylo nelegální, nicméně její napodobeniny se v civilizovanějších zemích používaly poměrně zhusta. Větší modely se objevovaly v restauracích, divadlech a všude tam, kde lidé nechtěli poslouchat, jak někdo další povídá něco do mobilu, hlavně v Japonsku. Tyto přístroje vydávaly signál, jenž znemožňoval používání bezdrátových telefonů. Tohle menší zařízení fungovalo jen na krátkou vzdálenost, což byl právě ten případ.

Terč něco zavrčel a zavřel svůj mobil.

"Prosím?" zeptal se Natadze. Mluvil s natrénovaným britským přízvukem. Možná by tím neošálil někoho s opravdovým přízvukem, ale na spoustu Američanů už to zabralo.

"Ne, omlouvám se. Mám prázdnou pneumatiku, musím zavolat na asistenční službu a nefunguje mi telefon!"

"No tohle," řekl Natadze a zamračil se. "Jestli chcete, zavolejte si z mého mobilu." Natadze vytáhl malou motorolu v koženém pouzdře z kapsy u košile, vytáhl ji z pouzdra a nabídl ji terči.

"Děkuju vám," řekl muž a vzal si telefon.

Natadze sáhl do kapsy a vypnul rušičku.

Terč si zavolal a vrátil mu telefon. Natadze ho pečlivě vrátil do pouzdra a pak zpátky do kapsy košile.

"Díky, příteli."

"Není zač."

Natadze šel ke svému autu, nasedl a odjel. Cestou ještě mávl na muže.

Usmíval se. Mohl to provést jedním z několika dalších způsobů -mohl

proniknout do jeho bytu, když byl muž pryč, nebo do kanceláře, ale tohle bylo snadné, nespočívalo v tom žádné skutečné riziko a bavilo ho, že mu muž sám poskytl svoje otisky prstů.

Telefon byl potažený zvláštní povrchově aktivní látkou, jež zajišťovala kvalitní otisk. Ještě trošku páry a dostane otisk, jaký potřebuje. Pak vezme gel a formu, trochu silikonu a získá falešný palec, jakým oklame většinu vyráběných snímačů otisků prstů - včetně toho, jenž vpouštěl muže do míst, kde počítače zaznamenávají jeho příchod a odchod. To bude teprve hračka.

A věděl, že pan Cox bude mít radost.

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Plukovník Abraham Kent přišel ke kanceláři generála Howarda s půlminutovým předstihem. Počkal přede dveřmi skoro celých třicet sekund, zhluboka se nadechl, narovnal ramena a vstoupil.

Ode dveří viděl Howarda v kanceláři, všiml si, jak zvedl oči, pak se podíval na hodinky a usmál se.

Neviděl nikde žádnou sekretářku. Howard vstal a mávl na něj, aby vstoupil.

"Abe. Pojď dál."

Kent se nutil, aby jeho chůze nepřipomínala pochod, ale rozhodně se jen tak nešoural. Třicet let v námořní pěchotě dodá člověku styl, jehož se není snadné zbavit.

"A nesalutuj, mariňáku stará."

Kent se usmál. S Howardem se znali dvacet let a vzájemně se uznávali. Howard se nedostal do boje, když sloužil v pravidelné armádě, ale od nástupu do téhle organizace se párkrát ocitl na bojišti, kde si podle všeho vedl velmi dobře. Člověk neměl nikdy jistotu - jakmile začnou lítat kulky, nejeden důstojník zvyklý na teplo kanceláře zbledne a přikrčí se k zemi. Byl rád, že jeho starý přítel mezi tyhle typy nepatří. A že ještě pořád existuje místo, kde lze narazit na nějakou akci.

Howard pokynul na židli vedle svého stolu. Kent přikývl a posadil se, záda držel tak rovná, že ani nepotřeboval opěradlo.

"Jsi na to připraven, Abe?"

"Ano, pane, myslím, že jsem."

"Nebude to jako v námořní pěchotě."

"Netuším, proč by mělo, Johne."

"Ale mohl by ses tady stát generálem. Výsledky se tu cení."

Kent přikývl. Howard nemusel připomínat, co to znamená. Kent byl plukovníkem už léta. A pokud by nevypukla válka, v námořní pěchotě by se ke své hvězdičce nikdy nedostal. Čekalo na ni totiž příliš mnoho dalších netrpělivých adeptů.

"V krátkosti tě tady provedu," řekl Howard, "jakmile se vrátí moje sekretářka. Znáš Julia Fernandeze?"

"Toho gaunera?" řekl Kent s úsměvem. "Už jsi ho povýšil na seržanta?"

Howard jeho úsměv neopětoval. "No, víš," řekl, "sám jsem ho povýšil. Už je poručíkem. Oženil se, má syna a výrazně se usadil. Vím, že si budeš chtít vybudovat vlastní tým, ale on tu ještě pár týdnů počká, aby ti zajistil klidný nástup."

"Toho si vážím."

Howard přikývl. "Nový šéf už by měl být ve své kanceláři," řekl. "Už jste se někdy potkali?"

Kent zavrtěl hlavou. "Oficiálně ne. Jednou jsem ho viděl na nějaké politické akci."

"Na civilistu mi připadá solidní. Michaels byl dobrý šéf - pokaždé se mě zastal a neváhal si taky ušpinit ruce. Doufám, že s Thornem se ti povede taky dobře."

"Taky doufám."

"Á, tady je Betty. Tak pojď, ukážu ti tvoje nové hřiště."

*****

"Pane," řekla sekretářka Tomu Thornovi, "je tu Marissa Loweová."

"Ať jde dál."

Loweová byla pohledná černoška o pár let starší než on a vysoká, měřila možná přes metr osmdesát. Vlnité vlasy měla nakrátko ostříhané a dostatečně elegantní šedý kostým, sukně jí sahala téměř ke kolenům. Pod ním měla červenou hedvábnou halenku a nejspíš zlaté náušnice s rubíny, jež se jí kývaly tři centimetry pod ušima. Tmavé hnědé oči a v koutcích vějířky vrásek od smíchu. Pohledná, velmi... sympatická žena.

Potřásli si rukama. Měla pevný stisk. "Co můžu udělat pro CIA, paní Loweová?" "Marissa, prosím, veliteli." Znovu se usmál. "Pak já jsem Tom."

Přikývla. "Nedlouho předtím, než jsi nastoupil na místo velitele Net Force, navštívil naši ambasádu v Ankaře turecký velvyslanec Mustafa Suleyman Agar. Velvyslancovi lidé narazili na nějaké informace, o nichž se domnívali, že jsou důležité pro národní bezpečnost Turecka." Měla hluboký hedvábný hlas. Thorn přikývl. "Dobře."

"No, proběhlo pár telefonátů, debat s různými lidmi a někdo někde rozhodl, že velvyslanci by měla pomoct Net Force, že právě ona by se měla podívat na tyhle informace - které byly ukryté na disku s turistickými fotografiemi, jenž se tam dostal z Íránu. Turci si byli poměrně jistí, že tam něco bude, protože jejich agent přišel o život, když se ten disk pokoušel převzít a dopravit domů."

"Chápu. Pokračuj."

"Tvůj Jay Gridley se do toho zakousl a našel kód. Část z něj se mu podařilo rozlousknout. Ukázalo se, že jde o seznam tajných agentů z bývalého SSSR usídlených v Africe a na Středním východě, a to od roku 1960."

Thorn měl pocit, že si vzpomíná na hlášení, které mu Gridley poslal a na něž se stihl letmo podívat. "Aha, ano. Pamatuju si, že Jay říkal něco o ruských špionech."

"No, od pádu toho hnusného impéria už uplynul nějaký ten pátek, ale Rusové nikdy nic nezahodí, to víš, takže někteří agenti byli ještě na místě, i když poněkud zestárli. Skutečná jména, kódová jména, data, místa, všechno."

Přikývl. "Chápu, že existují místa, kde by to mohlo mít velkou cenu."

I ona přikývla. "Turkové už sebrali ty, kdo byli na jejich území, a jména ostatních rozeslali svým přátelům v oblasti."

"Takže dostaneme za pomoc Turkům nějaké body?"

"To jistě, a ne málo."

Thorn zapátral ve své paměti, která ho v těchto věcech obyčejně nezklamala. Nebylo tam ještě něco...? Aha, už to měl.

"Jsem zavalen e-maily a papíry a ještě jsem se úplně nezorientoval," řekl, "ale jestli si dobře vzpomínám, Gridley říkal, že podle něj by mělo jít dešifrovat mnohem víc materiálů."

"Ano, tak jsme to taky pochopili. A doufáme, že půjde o rozšíření toho seznamu naším směrem."

"Máte k tomu nějaké důvody?"

"Tvůj člověk si to nejspíš myslí, soudě dle zprávy, kterou poslal. Podle seřazení zemí a špionů se dá usuzovat na postup tímhle směrem, a to od východu na západ. Doufáme, že to přeskočí i přes oceán."

"Myslíte, že by na území USA mohli být ještě nějací ruští špioni?"

"Což o to, to víme. A dokonce známe totožnost některých z nich. Pravidelná FBI je kontroluje, protože je lepší, když o nich víme. Všichni tady mají tajné pracovníky - naši nepřátelé, naši přátelé, možná i Švýcaři - stejně jako my u nich. Dnešní nejlepší přítel může být zítra největším nepřítelem a naopak, takže musíme zůstávat bdělí. Koukni se jenom na to, kolikrát jsme v minulosti bojovali proti lidem, kteří jsou teď našimi nejlepšími spojenci: Britové, Španělé, Mexičané, Němci, Japonci, Italové, prostě to jde pořád a pořád." Znovu se na něj usmála. "No nic," řekla, "otázkou je, jestli nám tenhle íránsko-turecký seznam poví o hrstce dalších, o nichž nevíme. To by pro nás

bylo hodně užitečné."
"To jistě. A co tedy chceš, abych udělal, Marisso?"
"Vlastně nic. Jenom chceme mít jistotu, že to u vás bude pořád prvořadé. To bychom ocenili."
"To by snad mělo jít zařídit."
Další rozzářený úsměv. Líbilo se mu to, ona se mu líbila. Připadala mu realistická, žádné nesmysly, rovnou k věci, a to nikdy nebylo na škodu.
Vstala. "Ráda bych se čas od času zastavila, abychom si popovídali, protože jsem vlastně taková spojka mezi špiony a počítačovým stádem. Vždycky ale zavolám, než sem vtrhnu."
Usmál se. "Budeš vítána v kteroukoli dobu, Marisso. Moc rád jsem se s tebou seznámil."
,Já s tebou taky, Tommy."
Obvykle ho tahle zdrobnělina jeho jména moc nepotěšila, ale z jejích úst to neznělo vůbec špatně.
O pár minut později se ozvala jeho sekretářka. "Pane, je tu generál Howard s plukovníkem Kentem."
"Výborně. Ať jdou dál."

04 KAPITOLA

Ústředí firmy Trans-Planet Chemical Manhattan, New York

Samuel Cox seděl a díval se na svůj stůl, jako by se řešení jeho problému nacházelo mezi počítačem a přihrádkou na poštu určenou k odeslání.
Jeho první reakce na ten telefonát hraničila s panikou. Ne proto, že by se obával, že je někdo odposlechne - Vračův hlas byl natolik změněn, že nemohla proběhnout úspěšná identifikace hlasu. Telefonát byl navíc šifrován s použitím nejmodernějšího vybavení. Dokonce i NSA by si na tom vylámala zuby, kdyby se ten kód pokusila rozluštit. Sama přece ten šifrovací přístroj vyvinula a tvrdila, že jejich kód je prakticky nerozluštitelný.
Ne, odposlechu se nebál. Ale to, co mu Doktor řekl tak věcně? Coxovi z toho přeběhl mráz po zádech.
Turci poskytli Net Force počítačový disk, aby ho dešifrovala. Organizaci se prozatím podařilo nalézt aspoň část informací uložených na disku. Objevili seznam agentů, kteří pracovali pro bývalý Sovětský svaz na Středním východě před čtyřiceti lety.
Cox nad touhle částí jeho zprávy jen pokrčil rameny. Nic to pro něj neznamenalo.
A to prý není všechno, říkal mu Doktor, dozvědí se víc - včetně seznamu sovětských špionů jinde na světě.
Když Cox zaslechl tohle, krve by se v něm nedořezal. To už pro něj něco znamenalo.
Kde jinde na světě? zeptal se.
Doktor mu s ledovým klidem řekl, jako by mluvil o počasí nebo o výsledku fotbalového zápasu: kromě jiných prý i ve Spojených státech. Myslíme si to. S jistotou to nevíme. Nikdo zjevně netuší, jak se ta informace dostala do rukou Íráncům ani jak se k ní dostali Turci.
A poté se mráz v Coxově břiše změnil v kouli suchého ledu.
Skoro slyšel, jak ten Rus pragmaticky pokrčil rameny, třebaže neměl obrazové spojení. Nedá se s tím nic dělat. Buď to rozšifrují, nebo ne. Všechno samozřejmě popřeme, ale víc dělat nejde. Měl byste to vědět. Možná byste měl přemýšlet o tom, jestli si nekoupíte ostrov v nějaké spřátelené zemi a nepřesunete svoje peníze tam.
Cox bez dalšího slova zavěsil a zhroutil se na židli.
Představa, že je hodnotným, chráněným prostředkem, tím vzala za své. Rusové budou jeho ztrátou zarmouceni, ale nijak mu nepomůžou, tím si byl Cox jist.
Bude zveřejněn mezi bývalými špiony? Jeho dobrá práce od dob mladické

nerozvážnosti přijde na zmar; udělají z něj zloducha, možná ho i zavřou. Jeho rodinu to zničí. Žena se z toho jistě zhroutí. Jeho děti a vnoučata budou zahanbeny. Jeho přátelé nebudou věřit vlastním uším. Ale i kdyby odrazil nápor vládních úředníků a to obvinění smazal, skvrna by nezmizela. Sam Cox? Ten miliardář? Ruský špion, slyšels o tom? Těžko uvěřit, že někdo s takovým bohatstvím a mocí může být tak pitomý, co?

Díval se na stůl a vrtěl hlavou. Byl mocný muž. Měl přístup k obrovskému bohatství, naslouchali mu prezidenti i králové. To by znamenalo hodně dlouhý pád. Strašidelně dlouhý.

K tomu nesmí dojít. Nesmí. Nedopustí to!

Jenže - co s tím může dělat? Zatím nic neobjevili, takže má trošku času, ale jak to může zastavit?

Bylo navýsost nepravděpodobné, že by mohl poslat někoho na velitelství Net Force do Quantika, aby tu inkriminovanou informaci ukradl. Všichni lidé mají svou cenu, ale její zjištění by bylo obtížné. Pro některé je to hračka, peníze to zajistí. U ostatních by mohlo jít o něco složitějšího, ne tak snadno dosažitelného. A při pokusu zkorumpovat nepravého, až mysticky čestného člověka by na sebe namířil nežádoucí proud světla. Proč by někdo nabízel nižšímu vládnímu úředníkovi deset, dvacet milionů dolarů za počítačový disk? Co na něm asi tak je, že stojí tolik peněz? A kdo si může dovolit takovou nabídku?

Ne, to by byl přílišný omyl.

Zamračil se. Třeba se jim zbytek toho kódu nepovede rozluštit. Možná bude ten disk ležet v sejfech Net Force ještě padesát nebo sto let, a tou dobou už bude Cox na pravdě boží a bude mu to jedno.

Zavrtěl hlavou. Nemůže přece jen tak ohrozit svou budoucnost, minulost, život a odkaz. Kdyby toho rozluštili jen část, tak brzy dovedou rozluštit i zbytek. A to musí zastavit, ať to stojí, co to stojí.

Mysli, Same, mysli!

Jenže za stolem žádná řešení nenalézal, dřepěla tam jen jeho zlá předtucha a šklebila se na něj. Mám tě! syčela na něj. Mám tě!

Vzdychl. Tohle nebyla jeho silná stránka. Měl ale lidi, kteří uměli chodit i v tomhle. Stiskl knoflík interkomu.

"Řekněte Eduardovi, aby se tu zastavil, ano?"

"Ano, pane," řekla jeho sekretářka.

Natadze už něco vymyslí. Jako vždycky.

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Jay musel uznat, že je v koncích. A co bylo horší, měl pocit, že ani hrubá síla, tedy metoda, k níž sahal nakonec, tady moc nepomůže. Ještě sice nebyl úplně připraven ji použít, ale už se k tomu bodu blížil. A kdyby ani ta nezabrala, tak co pak?

Zkusil už padesát variant, přiblížil se ke kódu z každého směru, na který přišel, a nic dalšího se neobjevilo.

"Ahoj, pistolníku."

Zamrkal a podíval se ke dveřím. "Toni! Jak se máš?"

Toni Fiorellaová-Michaelsová vstoupila do jeho kanceláře. "Já skvěle. A co ty?"

"Ani nevim," řekl zamračeně. Mávl rukou ke svému stolu. "Doma všechno v pořádku. Saji je v pohodě. Jenže tady..."

Toni se usmála. "A nebylo to takhle vždycky? A myslíš, že se to někdy změní?"

Jay zavrtěl hlavou. "Díky. To jsem přesně potřeboval slyšet. Už jste se šéfem připravení odrazit od břehu?"

‚Jo. Dodávka už je sbalená a hned ráno vyrážíme na cestu."

"Do Colorada je to kus cesty."

"Můžeš se u nás stavit, kdy se ti zachce," řekla. "Myslím, že by se ti mohlo podařit přiletět prakticky kdykoli nějakým letadlem buď Net Force, nebo

armády, které tam zrovna poletí."

Přikývl. "Bude se nám po vás stýskat," řekl.

"Jo, já vím. Nám po vás taky. Ale když se člověk musí starat o dítě, je všechno jinak, Jayi. Vždycky jsem si myslela, že když přijde na nejhorší, tak se o sebe dokážu díky silatu postarat, ale po té události s Tyronem a tím psychopatem u nás doma jsem si uvědomila, že v tomhle oboru už nemůžu zůstat. Na vlastní rodinu nemůžeš přivolávat potíže."

"To chápu."

"A jaký je ten nový šéf?"

Jay pokrčil rameny. "Asi dobrý. Viděla jsi ho někdy?"

"Ne."

"Asi mě nemá moc rád."

"Však si ho získáš, až se poznáte víc."

"Možná. Je bohatší než Fort Knox, vynalezl všechny počítače, na nichž jsem vyrostl, a je nejchytřejší v každé místnosti, kam vstoupí -a ví to. Toho bude dřina si získat."

Usmála se. "A na čem pracuješ?"

Taky se usmál. "Můžu ti to vůbec říct? Máš ještě platné prověření?"

Podívala se na hodinky. "Ale pospěš si. Moje rezignace začíná oficiálně platit asi za dvacet minut."

Jay jí vysvětlil potíže s Turky a s íránským diskem.

"Pořád se snažím proniknout do zbytku," dodal. "Část týkající se Středního východu už mám stejně jako část Jižní Afriky, ale to, co čekám, že se bude týkat Severní a Jižní Ameriky, je pořád zavřené. Připadá mi, že ten, kdo ten kód tvořil, změnil převlek a zamířil naprosto jiným směrem. Nevidím v tom žádný vzorec."

"A v NSA by ti nepomohli?"

"Než bych je poprosil o pomoc, radši bych si vyřízl jazyk, hlavně po té akci s tím feťákem v Kalifornii. Nemají nás všeobecně moc v lásce. Rádi by nás viděli na lopatkách a řeknu ti na rovinu, že to se načekají. Ale jenom to, kdybychom je požádali o pomoc, by je rozchechtalo, i kdyby to nakonec stejně nedovedli rozlousknout."

"Určitě si s tím poradíš."

"Mám tady CIA, pravidelnou FBI, tureckého velvyslance, ti všichni mi koukají přes rameno. A k tomu ještě nový šéf, samozřejmě." Pokrčil rameny a chabě se usmál. "Jako vždycky."

Usmála se. "Musím letět," řekla. "Chtěla jsem se tady jenom stavit a osobně se rozloučit. Vztyk."

Zamračil se. "Nechceš mě ale zmlátit, viď?"

Znovu se zasmála, a když vstal, přišla k němu a objala ho.

"Jsi fajn člověk, Jayi. Moc ode mě pozdravuj Saji."

Pak byla pryč a Jay pocítil v duši prázdnotu. Nikdy předtím to necítil, když odcházel sám nebo někdo jiný. Jeho život se odvíjel mezi hardwarem a softwarem, lidé přicházeli a odcházeli, žádný problém - ve VR byl šťastnější než v reálném světě. Jenže tentokrát cítil, že po Toni s Alexem se mu fakticky bude stýskat. Byli jeho přátelé, a těch neměl tolik, aby si mohl dovolit o ně přicházet. Bude se muset pokusit zůstat s nimi v kontaktu. Ve VR, osobně, telefonicky, všemi možnými prostředky. Bude muset.

*****

"Můžu pro vás udělat ještě něco, pane?"

Kent se podíval na Julia Fernandeze. Byli v jeho provizorní kanceláři. "Ne, poručíku," řekl, "to bude všechno, pokud ovšem nemáte něco, co bych měl vědět."

Fernandez se usmál. "No, pane, je to náhoda, ale něco bych měl. Počítám, že generál Howard by to obvykle schválil, ale řekl mi, že se nebude plést do vašich pravomocí ohledně dlouhodobých nákupů."

Kent se na něj díval.

"Musím vám to ale ukázat, plukovníku. Nedá se to tak snadno popsat. Musíme zajít dolů na automobilový park."

Kent se podíval na hodinky. "Tak dobře. Veďte mě."

*****

"Proč se dívám na karavan, poručíku?" zeptal se Kent.

Fernandez se usmál. "On to není klasický karavan, pane, ačkoli se jedná o podvozek určený pro obytná vozidla třídy C - třída A vypadá jako dálkový autobus, céčka mají kabinovou nadstavbu, která zastiňuje předek připomínající nákladní vůz." Kývl k autu. "Ale nemluvíme o ničem, v čem by rocková hvězda vyjela na turné, nebo o tom, v čem byste vzal ženu a děti na víkend k Diamond Lake. Kdybyste šel laskavě za mnou, pane."

Fernandez se přiblížil k vozu, který byl nejspíš z bílého laminátu a s nepatrně aerodynamickými světle modrými prvky na bocích. Vstup do obytné části byl vzadu vpravo za zadními koly.

Poručík přitiskl palec na snímač a dveře se otevřely. Do vozu se vcházelo po dvou schůdcích.

Uvnitř bylo dost místa, aby se ani voják vysoký metr devadesát a ve vysokých botách nemusel sklánět.

"Předek je vlevo, za těmihle dveřmi," řekl Fernandez. Natáhl se po klice a Kent postupoval hlouběji do vozidla, aby měl místo na otevření dveří. Kentovi připadaly jako dubové.

Vpředu byla toaleta, umyvadlo, zrcadlo, skříňky a sprchový kout. Malé, ale funkční.

"Dost vody na deset vojenských sprch, na vaření i pití. To všechno bez doplnění, i když může fungovat i po napojení na vodovod - stačí navést hadici a otočit knoflíkem. Totéž platí pro elektřinu - je to zvednuto na padesát ampérů oproti normálním pětatřiceti. Potrubí na odvod použité vody je samozřejmě venku."

Za Rentovými zády se nacházela malá kuchyňka, sporák, dřez, mikrovlnná trouba a proti nim lednice s mrazákem. Dosud to vypadalo jako normální karavan. Ale ostatní vybavení bylo neobvyklé.

"Je to klasický osmimetrový karavan," vysvětloval Fernandez. "Jenže místo rozkládací pohovky tady máme řadu počítačů, GPS, Dopplerův radar, odrážeče laserů a komunikační vybavení, to všechno se zesílenou elektronikou."

Před elektronickými přístroji stála dvojice kapitánských židlí.

"Tady se ta deska vytáhne a je z ní stůl, takhle." Fernandez to nadzvedl, vytáhl a zase spustil, od stěny vedl stůl. "Ideální pro oběd nebo mapy, případně hry na laptopu."

Kent přikývl.

"Nad kabinou se dá stáhnout tahle plošina, takhle, a máme místo na spaní pro dva lidi - i pro tři, ale musí se mít hodně rádi. Je tu i žebřík.

Máme tu nainstalovaný velký generátor, a když nejste připojen na rozvodnou síť, zapnete ho tímhle vypínačem nad sedadlem řidiče, takhle. Je dost velký, aby utáhl elektroniku tak dlouho, jak vám vydrží palivo, a nádrž u tohohle konkrétního vozu má objem dvě stě deset litrů. Má to podvozek a motor Ford o objemu šest celých osm litrů, který vám díky zvláštním vylepšeným závěsům a tlumičům umožní uvézt tunu a půl užitečné hmotnosti. Což s nainstalovaným vybavením znamená ještě tři lidi, jejich materiál, plnou nádrž paliva i na vodu, při spotřebě čtyřiadvaceti litrů bezolovnatého benzinu na sto kilometrů, pokud váš řidič nemá těžkou nohu, vyjede to všude, kam můžete poslat i sedan. Vydrží jet sto desítkou celý den."

"Zajímavé."

"Ano, pane, a to ještě není všechno. Zpracováním připomíná švýcarské hodinky. Můžete zůstat v lese klidně tři měsíce, když máte dostatečné zásoby. Klimatizace je dost výkonná, takže ochladí elektroniku na funkční teplotu, topení pak v zimě udrží teplo. Je to tu trošku těsné, ale není tu ani centimetr zbytečného místa."

Julio vedl Kenta k místu řidiče. "Tady je to nejzajímavější. Vidíte tu řadu vypínačů? Dívejte se." Zvedl kryt vypínačů a stiskl tři knoflíky. Ozvalo se hučení a Kent viděl, jak se před čelním sklem rozložily tmavošedé pláty a vytvořily před sklem ostrý úhel.

"Vybavení pro krytí před radary," řekl Fernandez. "Výsuvné karbonové pláty, které vám zajistí solidní úhly pro krytí před radary. Když na detektoru zjistíte průzkumné pípnutí, otočíte se ke zdroji, stisknete knoflíky a jste víceméně neviditelný."

"Velmi zajímavé," řekl Kent.

"Ano, pane. Vzhledem k tomu, jak se domácí i mezinárodní teroristé stále víc a víc vybavují vlastními sledovacími prostředky, je tenhle vůz dokonalým velícím a kontrolním střediskem pro spěšné a vzdálené operace."

"Počítám, že to nebude zrovna laciné," poznamenal Kent.

"Ne, pane, ale v rozumných mezích. Když dodáme vlastní elektroniku, výrobce to postaví podle našich vlastních specifikací, přijde nás to na necelých sto tisíc za kus až na místo."

Kent zvedl obočí. "Opravdu? To mi připadá velmi rozumné."

"Ano, pane. Firma sídlí v Iowě, je americká, že víc to nejde, žádná cizí pracovní síla. Samozřejmě že když vezmeme nejnižší nabídku, možná seženeme i lacinější zařízení, ale nebude tak solidně vyrobené. Vidíte ty výstupky tady, tady a tady? To jsou ocelové tyče. Je to nejbezpečnější karavan, v jakém jste kdy jel. Za čtyřicet let, co je firma vyrábí, neměla ani jediný smrtelný úraz při nehodě. Ani jeden."

"To je zajímavé."

"Ano, pane, myslel jsem si to."

"A vy mi to říkáte, protože si myslíte, že bychom měli několik těch vozů mít."

"Ano, pane. Jsou pojízdné. Když jich pět nebo šest rozmístíme po celé zemi, máme pár hodin od jakékoli situace jedno auto. V téhle konfiguraci váží pět a půl až šest tun, takže kdybychom si od někoho půjčili velké dopravní letadlo, mohli bychom je dopravit na jakoukoli leteckou základnu na světě, kde můžou přistávat velká letadla jako C5A."

"Neumím si představit, jak se to šine po silničkách v Afghánistánu nebo Iráku," řekl Kent vyprahlým hlasem.

"Ale tam bychom se stejně neměli vůbec ocitnout, pane, to odporuje našim stanovám. Zvenčí to nicméně vypadá jako vůz, kterým si děda s babičkou vyjeli na cestu po Americe, a i bez toho protiradarového vybavení by nám to poskytlo zlepšené operační schopnosti na místech, kam bychom se jinak těžko dostávali. Nic nepřitáhne takovou pozornost jako řada maskovaných vojenských aut plných chlapů v uniformách na pouštní dálnici v Utahu nebo v lesích v Idahu."

Kent se zamyslel. "Máme na to v rozpočtu místo?"

"Ano, pane. Při troše šikovného přesívání fondů si můžeme podle mě dovolit pět kusů, možná i šest."

Kent krátce přikývl. Věděl o prodejcích aut. Jestli Fernandez dokáže vyjednávat obchody stejně jako mluvit - a John vždycky říkal, že to svede - tak bylo ujednáno. "A vy jste říkal, že generál Howard si přeje, abych to rozhodl já?"

"Ano, pane."

"Dobře, poručíku. Tak do toho."

"Provedu!"

"Čemu se tak usmíváte, poručíku?"

"Smím mluvit upřímně, pane?"

"Byl jste s Johnem Howardem od doby, co se stal lampasákem, že?"

"Ano, pane."

"Neumím si představit, že by vám nedovoloval mluvit. Tak spusťte."

"Jen jsem si říkal, že pan plukovník je hodně moudrý na to, že je jenom... hm..."

"...mariňák?"
"Ano, pane. Přesně tak."
"Možná jsme si získali pověst díky úctě k historii a tradicím, poručíku, ale nejsme hlupáci. Rádi vidíme své lidi v nejmodernějším vybavení, pokud si ho můžeme dovolit."
"Ano, pane."
"Tak běžte dohodnout ten obchod, poručíku."
"Pane." Fernandez zasalutoval. Kent jen zavrtěl hlavou.

05 KAPITOLA

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Když Thorn vešel do prázdné tělocvičny, bylo už pozdě. Měl s sebou tašku s vybavením - byla moc velká, takže se mu nevešla do skříňky. Rozhlédl se a usmál. Doufal, že se mu jednou podaří přeměnit tuhle místnost na normální šermírnu - na stěnách zrcadla, po stranách stojany s kordy - ale nejdřív musel mít jistotu, že tady bude dost dlouho, aby mohl takovou změnu prosadit.

Bylo po deváté večer, dávno poté, co měl odejít domů, ale potřeboval trénink. Cvičením se vždycky uvolnil, pročistil si při něm hlavu a po těch několika dnech potřeboval obojí.

Už se sešel se všemi lidmi, připadali mu jako dobrý tým.

Generál Howard na něj udělal obrovský dojem, až mu bylo líto, že odchází. Abe Kent působil jako hodně schopný člověk, možná nakonec bude ještě lepší než John Howard, ale právě teď by Thorn raději volil Howardův humor - a hlavně jeho zkušenosti - než se ve své nové roli ustálí.

A Gridley? Ještě pořádně nevěděl, co si má o něm myslet. Nebylo pochyb, že Jay se ve své práci vyzná, dokázal si poradit prakticky s každým problémem na síti. Prokázal to tím, jak rychle postupoval v případu toho íránského disku. A přece na něm bylo něco... moc mladého. Jistě byl moc zahleděný do sebe, vyzařoval z něj ten druh drzosti, který nutil Thorna k zamyšlení, jestli už vůbec někdy dostal za uši. Byl doopravdy tak dobrý, nebo se jen dosud nedostal do tak náročné situace, aby mu vyrazila dech?

Zdali se mu již pod nohama otřásla zem, jak by se zeptal Thornův dědeček, čistokrevný příslušník kmene Nez Percés.

Usmál se při vzpomínce na dědu a jeho zmínky o zemětřesení, jež v něm vyvolaly další vzpomínku: co dělat při zemětřesení? Jít na Odbor indiánských záležitostí. A proč? Protože tam se nikdy nic nehýbe...

Zatřásl hlavou. Dost přemýšlení. Přišel sem, aby se myšlenek zbavil. Je čas začít se hýbat.

Začal protahováním. Šermovat se naučil na střední škole a nikdy toho nenechal. V dospělosti si tím získal jistou publicitu - typické bláboly o "Rudém muži s dlouhým nožem" - ale nakonec získal v šermu druhý výkonnostní stupeň, a tím většinu takových poznámek zarazil. Vydobyl si uznání na národní úrovni, ale nebyl dostatečným nadšencem, aby pokračoval ještě výš.

Chtěl něco víc než jen šermovat na žíněnce. Potřeboval výzvy, které sahaly mimo tu úzkou dráhu. Jistě, stále ho to bavilo, ale už to pro něj nebylo vším jako kdysi.

Pomalu si protahoval achilovky. Kdysi dávno se nezahříval ani neprotahoval. Vždycky se snažil vnést do hry pocit reálnosti, zaměřoval se na rysy, které by se mohly objevit i v reálném světě, než aby jen počítal body. A v RS mu žádný protivník nedá čas na protažení achilovek před útokem.

Samozřejmě že v reálném světě by jen sotva měl u sebe kord...

Pořád by se ale dokázal ubránit i bez protahování, kdyby bylo potřeba, tím si byl jist, ale stejně dobře taky věděl, že později by zaplatil dvojnásobnou cenu, a kulhat dva až tři dny za to prostě nestálo.

Po pár minutách se zahřál, vytáhl z tašky ochranný oblek a oblékl si ho. Bez protivníka tu vycpanou náprsenku pod vestou nepotřeboval. Vlastně nepotřeboval ani vestu, masku či rukavice. Jenže šerm byl především a výhradně

sportem tradičním. Vládlo tu vybrané chování - aspoň do chvíle, než rozhodčí zvolal allez! - a uniforma tvořila součást téhle tradice.

Krom toho, pakliže Jayovo drobné překvapení funguje, jistota vesty a náprsenky se bude hodit.

Thorn vytáhl z tašky kord, do levé ruky vzal Jayovu masku a šel k šermířské dráze, kterou předtím nakreslil křídou na zem. Na čáře pozdravil imaginárního rozhodčího a protivníka, pak se zhluboka nadechl. "Tak schválně, Jayi," řekl tiše. "Uvidíme, jak jsi dobrý." Stiskl knoflík v zadní části masky a nasadil si ji.

Když si ji Thorn zapnul, zvedl oči a viděl, že na protější straně stojí jeho protivník.

Usmál se.

Jay neměl na práci s tím programem moc času. Říkal, že mít ještě pár dní, tak by připravil VR verze historických šermířů, od Američana Petera Westbrooka po italského borce Antonia D'Addaria - pokud by se mohl opřít o záznamy v archivech a jiných databankách.

Prozatím však stihl sestavit jen něco jako šermíře složeného podle různých videoklipů a pár manuálů. Šel spíš do šířky než do hloubky, naprogramoval do toho dovednosti pro více zbraní a stylů - to aspoň tvrdil - a slíbil, že další vylepšení na sebe nenechají dlouho čekat.

Jay taky naprogramoval rozhodčího, i když mělo jít o zápas "na sucho", tedy bez zapojování elektřiny. Thorn na to nepotřeboval světla; nemusel tu mít ani toho rozhodčího; stačil mu jenom protivník - a ani ten nemusel být moc dobrý. Chtěl si zatrénovat, nešlo mu o výzvy.

Znovu v rychlosti zasalutoval a klesl do obranné pozice, kolena pokrčená, palec pravé nohy namířený proti soupeři, levou nohu otočenou přesně o devadesát stupňů doleva, pravou ruku téměř úplně nataženou ve výšce ramen, špičku kordu namířenou na soupeřovu bradu. Levá ruka mu povlávala jako vlajka nad hlavou a za zády.

Jeho protivník zaujal naprosto shodný postoj.

"Etes-vous pret?" zeptal se rozhodčí.

"Oui," odpověděli Thorn se soupeřem jako jeden muž.

"Allez!"

Thorn začal s ballestrou, rychlým, krátkým úkrokem do blízkosti protivníka, po němž následoval okamžitě silný výpad. Obyčejně se zaměřoval na protiúdery. Líbilo se mu nechat protivníka udělat první krok a pak na něj reagovat. Ale svedl i útočit a nemohl se dočkat, až vyzkouší, jak si Jay vedl.

V rámci výpadu naznačil útok soupeři na obličejovou masku, nedíval se nikam konkrétně, ale viděl všechno.

A je to! Cítil, že ostří soupeřova kordu se začíná zvedat k obraně.

Thorn se usmál. V šermu neexistovala žádná pravidla, aspoň ne žádná nařízení o přednosti v jízdě. Bylo jedno, kdo zaútočí jako první. Šlo jenom o to, kdo první zasáhne. Kdyby zasáhli zároveň, oba by si připsali bod. Díky elektronickému vybavení se to dalo určit s přesností na dvacetinu sekundy. A ve VR ani tenhle limit neplatil.

Nebyl si jist, jak jeho protivník zareaguje. Nepřekvapilo by ho, kdyby viděl, že proti němu ta druhá čepel míří v protiútoku, zejména kdyby mu mířil na pravé zápěstí či předloktí. Kdyby k tomu došlo, pokusil by se to odrazit, zachytit ostří a stočit čepel k zemi, zatímco by špičkou svého kordu zkoušel zasáhnout protivníka.

Tohle ale bylo lepší.

Když se druhý kord zvedl proti jeho, Thorn svěsil ruku a vyrazil se svým kordem proti pravé noze soupeře. Byl to riskantní pokus, protože se tím vzdálila jeho vlastní čepel mimo jakoukoli obrannou pozici, ale v šermu platilo za cenný terč celé tělo a zásah do palce u nohy měl stejnou váhu jako zásah do masky.

Při souboji proti člověku by Thorn nejspíš použil tenhle krok jako fintu -

kdyby k tomu přikročil v souboji takhle brzy. Nejspíš by ještě jednou co nejrychleji a nejdůrazněji změnil směr své špičky, začal by nahoře, naznačil by výpad dolů, pak zase nahoru a finální útok by vedl na protivníkovo pravé zápěstí.

Tohle ovšem člověk nebyl a jeho moc nezajímalo, jak to dopadne na body, šlo mu o pohyb - a o ověření - takže to neprovedl jako fintu.

Což však měl.

Když sklopil špičku, jeho protivník nepatrně přenesl váhu, stáhl pravou nohu vzad a pak vyskočil do vzduchu.

Thorn udeřil do země. Kord jeho protivníka oproti tomu skončil na jeho masce.

"Stát!" zvolal rozhodčí. "Touché."

Thorn přikývl a uznal zásah.

"Dobrá práce, Jayi," řekl.

Vrátil se na start, pozdravil protivníka a připravil se.

"Etes-vous pret? Allez!"

Thorn se usmál a vykročil kupředu.

Udržoval se ve střehu, už si dával větší pozor. Čekal na otevření, na protivníkovu slabinu, cokoli.

Moc toho nebylo. Jay odvedl dobrou práci, zapojil do toho všechny základní rysy, poskytl svému výtvoru solidní reakční čas. Díky tomu ho asi neošálí tak snadno.

Dobře.

Thorn začal svého protivníka zkoušet, čepel napřaženou, pravou ruku a zápěstí zakryté. Dotkl se jeho čepele, rychle mu poklepal na přední část čepele, ohebný kus u špičky, snažil se otevřít jeho zápěstí. Po tom následoval rychlý výpad proti koši, doufal, že čepel po něm sjede a dotkne se jeho zápěstí.

Tenhle výpad nezabral, ale to ani nečekal. Rozhodl se ho opakovat pořád dokolečka, chtěl ve svém protivníkovi vzbudit očekávání. U skutečného protivníka z masa a kostí existovala naděje, že se unaví a začne své obranné manévry odbývat, takže nechá Thornovi prostor pro průnik. Nemyslel si, že k tomu tady dojde, pokud do toho Jay nenaprogramoval i faktor únavy.

Znovu to zopakoval, zaměřil se na vnitřní stranu čepele protivníka. Že by byl při kontrech trošku tužší? Thorn přikývl. Měl takový dojem, rozhodně šlo o něco, čeho by mohl využít.

Zopakoval ten krok potřetí, ale teď jen jako náznak.

Místo aby zasáhl čepel protivníka, zvedl kord a natlačil ho na vnější stranu. Jakmile pocítil tlak protiútoku, stáhl se, klesl pod protivníkovu čepel a obkroužil ji a zvedl ji na vnější straně. Zatlačil a přidal tomu odrazu na síle...

Hrot kordu jeho protivníka se odsunul o vlásek dál, než by bylo vhodné, Thorn se rozpřáhl a zamířil na vnější stranu zápěstí. Zasáhl látku a cítil, jak čepel zasáhla citlivé místo.

"Stát!" zvolal rozhodčí. "Touché."

A mám tě!

Už tušil, co je jeho protivník zač. S tím by mohl pracovat. Musel uznat, že Gridley vytvořil kvalitní simulaci.

Vrátil se na start, pozdravil, připravil se a počkal na pokyn rozhodčího.

Teď to teprve začínala být zábava...

Bistro U Cola Manhattan, New York

Natadze se napil piva - nějakého černého - a přikývl. "Dobře," řekl.

Cox čekal. V bistru bylo plno a hlučno, seděli v zadním boxu a hluk od ostatních návštěvníků byl nejspíš lepší ochranou před odposlouchávacími zařízeními než každotýdenní kontrola kanceláře. Jídlo i pivo tu bylo dobré, ale Cal, otevřený už snad čtyřicet let, pomalu začínal ztrácet vůni něčeho "nového". Ještě pár týdnů a Cox sem bude muset přestat chodit, protože začne

narážet na lidi, kteří ho znají. Taková škoda.

"Už jsem o tom přemýšlel," řekl Natadze a znovu se napil.

Cox počkal, věděl, že ten člověk se časem dostane k věci. Když měl špičkově vycvičeného odborníka, musel mu taky dovolit, aby představil to, zač ho platil, stylem, který on sám považoval za nejlepší. Nenajmete si přece Michelangela, abyste ho pak poučovali o tom, jak má vymalovat strop.

"Tahle informace bude pro omezený okruh lidí," řekl Natadze. "Nebude na tom pracovat celá Net Force, ale nějaký člověk nebo menší tým lidí v rámci celé organizace."

Cox přikývl. "Správně."

"Šéf týmu, pokud na tom nedělá sám, je klíčovou osobou. Bude vědět, jaký pokrok už udělali, kdo toho dosáhl, a všechny ostatní solidní informace, které s tím souvisejí."

No samozřejmě, přemýšlel Cox. Na to by přišel i pitomec. Rozhodl se to však nevyslovit nahlas. Ať se dostane tam, kam chce.

"Takže si potřebujeme zajistit jen pomoc toho člověka."

"Chcete ho snad podplatit, Eduarde?"

"Ne. Sebrat!"

Cox se užasle rozhlížel. Nikdo je nesledoval. "Unést?"

Je to nejjednodušší řešení. Data zůstávají vždy na jejich ústředí a taková budova bude asi střežená. Dostat se dovnitř a vynést odtamtud data by bylo složité, ne-li přímo nemožné. Vyžadovalo by to dokumenty, buď ukradené, nebo falšované. Dále agenta, kterého by si zaznamenali, vyfotili či jinak zanesli do systému. A kromě toho ani s řádným převlekem a identifikací by pouhé získání povolení ke vstupu nezaručovalo získání a zajištění dat. Je to příliš složité."

Cox přikývl. "Chápu."

"Ale člověk, který pracuje na tom programu samotném? Ten přichází a odchází. Mimo pracoviště už chráněný nebude, přinejhorším bude mít jednoho, nanejvýš dva bodyguardy. S tím si lze poradit mnohem snáze. Existuje mnoho možností. Jeho domov. Cestou do práce nebo z ní. Při odpočinku. Sebereme ho, vyslechneme a s informacemi, které nám poskytne, budeme v mnohem lepší situaci. Možná si bere práci domů. Možná má jen pár kopií, může nám poradit, jak se k nim dostaneme. Poskytne nám páku; s jejím využitím pak můžeme získat, co potřebujeme. To skutečně není nic těžkého." Pokrčil rameny a natáhl se pro pivo.

Cox zavrtěl hlavou. Nikdy předtím ho nenapadlo, že by mohli unést pracovníka Net Force. Právě proto měl pro něj Eduard takovou cenu. Snadno se vydával cestami, o nichž by Cox nikdy ani nepřemýšlel, ani netušil, že vůbec existují.

"Můžete zjistit, kdo ten pracovník je?"

Natadze zvedl pivo proti světlu a prohlížel si ho. "To už vím."

"Jak to?"

"Žijeme ve věku informací, pane. Máme k dispozici spoustu veřejných záznamů - zpravodajská média, vládní zprávy, internet. Jistá jména se v těch záznamech objevují s uvedením jejich odbornosti. Šéfem technické sekce Net Force je člověk jménem Gridley. Jeden z mých lidí o něm sbírá informace. Brzy se dozvíme všechno, co je třeba o něm znát - či aspoň to, co je veřejně dostupné. Jakmile to získáme, jde už jen o to, vybrat kdy, kde a jak se k němu lze dostat nejsnáze."

Cox se natáhl pro svou dosud nedotčenou sklenici piva. Napil se. Bylo teplé, nahořklé a vonělo chmelem, ječmenem nebo čím, ale o to nešlo. V téhle chvíli mu ta chuť najednou připadala báječná. Jsme poněkud v časové tísni, Eduarde."

"Nemělo by trvat dlouho, než zjistíme, co potřebujeme. Nanejvýš pár dní na přípravu a máme ho."

Cox přikývl. "Proveďte to."

"Ano, pane," řekl Natadze. "Provedu."

Natadze odešel první; Cox počkal pár minut. Mohlo by to být takhle snadné? Bože, doufal, že ano. Kdyby mohli odstranit tuhle hrozbu, spalo by se mu mnohem líp než v poslední době. Ano, je to tak. Samozřejmě že by mu ještě zůstali Rusové, ale ten setrvalý stav byl něčím, s čím by dokázal žít. Měl pro ně pořád mnohem větší cenu jako svobodný a nepošpiněný, a i když by na jeho obranu asi zrovna nevyhlašovali mobilizaci, asi by ho taky neodhodili, kdyby pro ně měl nějakou cenu. Rusové byli v první řadě pragmatici.

A kdyby to vyšlo? Třeba nadešel čas poslat Eduarda za Doktorem, aby si trošku promluvil i s ním. Kdyby se jim podařilo zjistit, co ví, a zničit ho? Pak by byl jeho život takřka dokonalý.

Usmál se. Bude muset dát Eduardovi tučný bonus. Takovýhle člověk by se měl vyvážit v diamantech.

Zvedl sklenici v přípitku. "Běžte pro ně, Eduarde."

06 KAPITOLA

University Park, Maryland

Dům, který si Thorn koupil, stál v univerzitním parku, kousek na jih od Marylandské univerzity, v okrsku prince Jiřího. Domy tu byly spíš usedlé než úchvatné, většina pocházela z dvacátých a třicátých let 20. století, mezi sousedy převažovali buď profesoři z univerzity, zámožnější obchodníci, nebo političtí pracovníci. Ulice lemovaly rozložité duby a hrušně, tu a tam jilm, kterému se kdovíjak podařilo přečkat všechna ta léta plísní, jež si zjevně na tenhle druh stromů zasedly. Někteří z lidí tu bydleli už před vznikem Spojených států, i když město samotné vzniklo mnohem později. Realitní makléř tvrdil, že míra zločinnosti je nízká, v létě se tu občas přemnoží komáři i přes snahy o jejich vyhubení, prakticky všechny domy obývali jejich majitelé. Honosnější, ne však okázalé.

Zvenčí byl Thornův dům dvoupodlažní, solidní, ničím se výrazně nelišil od ostatních domů na ulici, což bylo přesně to, co si představoval, když vyslal realitního makléře na průzkum.

Uvnitř se ještě dodělávaly různé věci. Ten čtyřpokojový dům byl mnohem větší, než muž žijící sám potřeboval, nechával si totiž obývací pokoj s předsíní přeměnit na místo, kde by mohl trénovat šerm. Jednou z výhod bohatství byla ta, že když se vám nedařilo najít dům, jaký by se vám líbil, mohli jste si ho nechat postavit.

Časem by si mohl pozvat domů mistry šermu, aby ho učili. Začínal pokukovat po japonských uměních kendo a dokonce iaido, s opravdovými meči.

Nic dalšího ani nepotřeboval. Pocházel z chudé rodiny, která mu vštípila úctu k lidem a radost z drobností. Ano, když prodal první větší software a dostal tučný šek, vyrazil do města a koupil si spoustu nových hraček od prvotřídních počítačových systémů přes rychlá auta až po obleky za pět tisíc dolarů. Dokonce pořídil rodičům dům ve Spokane.

Ale to bylo dávno a peníze už ho v kapse nepálily. Dnes měl řidiče, takže auto ani nepotřeboval. Jedl dost dobře, i když nebyl gurmán, a nekupoval si oblečení v obchodě Armády spásy. Jediným jeho nákladným koníčkem bylo sbírání mečů. Kromě pracovních fleretů, šavlí a mečů od výrobců jako Vniti, Leon Paul, Prieur a Blaise měl sbírku starožitných zbraní od japonských katan přes čínské meče s širokou čepelí až po šavle z občanské války. Až to bude hotovo, pověsí si je na stěny obývacího pokoje a nainstaluje k tomu alarm, aby si nějací nenechavci k těmhle zbraním nepomohli. Jinak své bohatství nijak moc nevyužíval. Rád létal první třídou kvůli místu na nohy, třebaže si snadno mohl dovolit i soukromé letadlo, jenže první třída byla mnohem levnější...

Usmál se, když řidič otvíral dveře od auta, a vystoupil u svého nového domu.

"Dobrou noc, pane Thorne."

"Dobrou noc, Carle. Uvidíme se zase ráno."

Thorn zamířil ke dveřím, v ruce tašku s věcmi. Odemkl zámek a otevřel dveře.

Přivítal ho zápach pilin a čerstvé barvy. Položil tašku s kordem na zem a šel do kuchyně. Neměl chuť nic vařit, bylo pozdě a těžké jídlo před spaním jen přivolávalo špatné sny, ale hlad měl, takže si vytáhl z mrazničky obloženou bagetu a dal ji do mikrovlnky, otevřel si láhev piva a šel se podívat na noční zprávy v televizi. V práci to zatím šlo. Měl k ruce dobré lidi, dalších pár by si mohl ještě přivést, zatím nenarazil na nic, s čím by si nedokázal poradit. Samozřejmě že nic takového ani nečekal.

Usrkával z lahve, zatímco se obrazovka rozsvítila. Skutečně ho to trošku zklamalo. Jistě, v každé práci se vždycky objeví nějaký ten pocit novosti. Velké projekty s sebou nesou velké výzvy, ale jemu nikdy netrvalo dlouho, aby se dostal do tempa, a jakmile se mu to podařilo, bylo už jen otázkou času, kdy se začne nudit. Většinou si musel své vlastní výzvy vymýšlet sám, tu a tam by se rád ocitl v pozici, kdy by se musel trošku namáhat, aby neztratil krok. A k tomu většinou nedocházelo.

Objevily se zprávy, konec reportáže o další krizi na Středním východě.

Když byl mladý, neuvědomoval si, že každý není tak chytrý jako on. Když se vyskytl nějaký problém, on znal odpověď a domníval se, že ji znají i všichni ostatní, ale z nějakého důvodu, který nechápal, se tvářili, že ji neznají. Časem si uvědomil, že tomu tak není - že prakticky v každém intelektuálním závodě, jehož se zúčastnil, doběhl do cíle s velkým náskokem před ostatními.

Znovu se napil piva. Následovala předpověď počasí, zítra bude ve Washingtonu chladno a deštivo.

Velkou část života hledal sobě rovné, lidi, s nimiž by mohl soupeřit, ale těch bylo jen velice málo. Jistě, existovali, vždy když na někoho takového narazil, bylo to nádherné, ale už nečekal, že se s nimi bude potkávat tak často jako kdysi. Kdysi dávno žil se ženou, která byla dokonce ještě chytřejší než on. Bystrá, vtipná, sexy, líbila se jim stejná hudba, stejná literatura i filmy, ale neklapalo to. Ona měla svou kariéru - byla lékařkou - a on svou, bavily ho počítače, a jednoho dne se probudili a zjistili, že už je k sobě nic nepoutá. Nemohl ukázat na žádný zásadní zlom. Pořád si posílali přání k Vánocům, usmívali se na sebe a objímali se, když se setkali, ale jejich cesty se rozešly, žádný z nich neviděl šanci na návrat. Smutné.

Ve sportu byla v plném proudu sezona NBA. Zdálo se, že se rozjelo nějaké z těch nových mužstev, o nichž Thorn ani nevěděl, že existují, a zaznamenalo deset vítězství v řadě.

Mikrovlnka zapípala. Vypnul televizi a zamířil zpátky do kuchyně. Tak hodinu bude kontrolovat web, vybere si osobní e-maily a podívá se na novinky z šermu, pak půjde do postele.

Další vzrušující večer v životě Thomase Thorna.

Washington, D.C.

Natadze z pronajatého auta sledoval, jak terč zatočil s autem, tři roky starým volvem, na příjezdovou cestu k domu a zastavil.

Sledovat toho muže byla hračka, a i kdyby ho ztratil, věděl, kam jede. Zapamatoval si všechny statistické informace. Věděl o Jayi Gridleym věci, které on sám o sobě nejspíš ani netušil - čísla řidičského průkazu a kreditní karty, zdravotní identifikační číslo a telefonní číslo, adresu, narozeniny, rodné příjmení jeho ženy.

Pořádným plánováním předejdeš přímo přísernému propadáku. Vědět o sledovaném co nejvíc bylo součásti tohoto postoje.

Gridley vystoupil a šel ke dveřím domu, kde na něj už jistě čeká jeho žena, jež dávala on-line lekce buddhismu. Podle posledních lékařských zpráv byla těhotná.

No. Pokud Gridley udělá, co se mu řekne, dožije se toho, že se stane otcem. A když ne...

Natadze pustil tuhle myšlenku z hlavy. Nemělo smysl přemýšlet o nezdaru.

Ano, dělali jste všechno potřebné, aby taková věc nenastala, a to znamenalo zvážit všechny proměnné a připravit si plán, ale nedávali jste jim váhu. Nezdar se nepřipouští. Jedině úspěch člověku zajistí uznání.

Automaticky se podíval na hodinky, v duchu si poznačil čas. Obyčejně by sledoval terč dva dny, týden, aby zjistil jeho zvyklosti, ale tentokrát tolik času neměl, při téhle misi takový luxus nemohl využít. Nerad spěchal, ale bylo to v povaze téhle práce, člověk se snažil ze všech sil, s ohledem na parametry. Udělá to zítra, až ten člověk odejde z práce a pojede domů. Nemělo by to být nic těžkého. Terč byl úředník, celé dny jen seděl na židli a po tělesné stránce nebyl nijak nebezpečný. Natadze použije zbraň, zastraší ho a bude hotovo. Pak mu půjčí telefon, ať zavolá ženě, že se zdrží v práci. Tím získá čas, než ho budou doma či v práci postrádat, víc než dost na to, aby zjistil, co potřebuje vědět. Úplná hračka.

Projel kolem domu terče. Je načase zamířit domů. Uvolnit se a cvičit. Zlatý hřeb celého dne.

University Park, Maryland

Thorn se připojil na UseNet a do skupiny Rec.sport.fencing, kde se občas dalo narazit na zajímavé výměny od techniky šermování po politiku. Názory se chvíli držely tématu, pokud ovšem nebyly příliš pitomé nebo neurážely správce. Po dvaceti či padesáti odpovědích, když bylo původní téma dostatečně rozebráno, se hovory pomalu začaly stáčet na jiné oblasti, než ustaly úplně.

V téhle skupině se zrovna diskutovalo o výhodách francouzského uchopení oproti italskému; proč by mělo být v soutěžích povoleno i španělské uchopení; kde se dají koupit nejlepší zbraně a polstrování. Většina lidí, kteří sem psali, měla vědomosti ze všech oblastí týkajících se šermu. A jiní byli nováčci, kteří by nerozeznali meč od slona. A pak tu byli i trollové.

Troll byl někdo, kdo se přihlásil do skupiny a napsal něco provokativního jen proto, aby přilákal pozornost nebo vyvolal hádku. Ten termín snad pocházel z rybářství, kde to označuje lov ryb na vlečnou udici. Existovaly ovšem názory, že to pochází od těch mytických potvor, co žijí pod mosty a ohrožují kolemjdoucí. Tak či onak, troll na UseNetu byl ztrátou času a místa. Skoro vždycky byli anonymní, vyvěšovali nadávky pod pseudonymy, aby nemohli být obviněni, někdy však nebyli jen otravní, ale přímo si koledovali o žalobu za urážku na cti.

Někteří trollové byli chytřejší, než aby jen křičeli obscénnosti do tváře všech kolem sebe; nadhodili otázku nebo komentář tak, aby to vypadalo vážně. Ovšem ať byli chytří či už od pohledu pitomci, představovali otravnou součást života na síti.

Někdy velmi otravnou.

Thorn za dobu, co strávil na síti, pár takových protivů taky přilákal, ať už jako programátor, nebo jako šermíř, když zahájil debatu o výhodách pistolových rukojetí oproti rovným, kde už teď bylo třiačtyřicet zpráv, zjistil, že se tu zase vyskytl jeden z těch otravnějších trollů a opíral se do něj.

Thorn vyvěsil tuhle otázku: Neměl nikdo při používání rovné rukojeti problémy se zánětem šlach, na který mu pomohla změna rukojeti na pistolovou?

Objevilo se několik užitečných odpovědí, pár dalších, ty byly zajímavé, a jako vždy se objevil ten idiot, co se snažil přivlastnit si téma, aby sloužilo jeho vlastním účelům. Tenhle troll - měl několik pseudonymů, za něž se schovával, ale jeho nejnovější přezdívka zněla "Kord" - napsal toto:

Zánět šlach, Thorne? To asi držíš svou šavličku špatně. Nebo počkej. Třeba držíš špatnou šavličku :-)! Je to tak, Thorne? A tak proč si nenajmeš někoho, kdo by tuhle laskavost rád udělal za tebe? To si přece můžeš dovolit, takovej boháč jako ty...

Thorn zaskřípal zuby. Co to bylo s lidmi, že jediný způsob, jak se jim dařilo upoutat pozornost, byl, že poskakovali nahoru a dolů, prskali, nadávali ostatním a chovali se jako dvouleté děti? Podívejte se na mě! Podívejte se na

mě! To jsem chytrák, co?

Bohužel vidíme naprosto přesně, jaký chytrák jsi. A není to zrovna moc.

Jakékoli odpovědi to jenom zhoršovaly. Tihle blázni nevnímali, co jste psali, hlavně že jste něco napsali - cokoli - a poskytli jim tak pozornost, po níž toužili. Nejlepší způsob, jak odpovědět, byl je ignorovat. "Nekrmte trolly" zněla rada, kterou ostřílení uživatelé UseNetu dávali nováčkům. Když nikdo nezareaguje, přestane je to bavit.

To ale bohužel neplatilo pro ty nejnebezpečnější z nich. Ti si jen změnili přezdívku, vrátili se znovu a vyhlíželi, kterou ovečku by vám sebrali.

Obvykle, když Thorn trolla poznal, zařadil jeho jméno do filtru. Od té doby bylo to jméno označeno a on jeho vzkazy prostě neotvíral. Vždycky když si troll změnil jméno, tak se mu podařilo pár zpráv umístit.

Anonymita netu dala možnost proniknout desítkám tisíc takovýchhle ztracenců. Kdyby něco takového řekli člověku do očí, museli by se připravit na potyčku, ale z bezpečí klávesnice u sebe doma si připadali, že můžou urážet celý svět. Bylo smutné, že jiný život neměli.

Thorn měl naditý filtrovací soubor se jmény, jeden z nejhorších trollů použil za posledního půl roku nejméně deset přezdívek. Byl to ten samý člověk. Jeho psaní se snadno rozeznávalo. Ten člověk nevyčníval, nepsal velkými písmeny, nebyl na štíru s gramatikou, ale jeho gaunerství bylo jednoznačné a jeho styl se neměnil. A objevil se znovu.

Thorn vzdychl a připojil na seznam i jméno "Kord".

Někdo by měl s těmi pacholky něco udělat.

Když o tom ale přemýšlel, došlo mu, že teď je v postavení, z nějž by mohl něco udělat on. Stál v čele Net Force.

Usmál se a zavrtěl hlavou. Trollové nebyli ilegální. Otravní, škodliví, někdy dokonce žalostní či otevřeně psychopatičtí, ale proti tomu žádné zákony neexistovaly. Kdyby vám otevřeně pohrozili nebo vás uráželi, dalo by se něco dělat, ale ti moudřejší si na tohle dávali dobrý pozor. Došli by na okraj, ale už ne za něj. Taneček, ano, jemně spřádané hrozby, ale nikdy dost, aby je bylo možné dostat k soudu a tam je rozdrtit.

Existovaly možnosti, jak vystopovat e-maily a vyvěšené názory, byly navíc naprosto legální, dalo se to provést přes poskytovatele internetu, jež stačilo upozornit, že jejich zákazníci se dopouštějí nepřístojností. Někteří z větších poskytovatelů by po dostatečném množství stížností takového člověka vyhodili. Ale ti menší, zejména v rozvojových zemích, se příliš nestarali o to, co dělají jejich zákazníci, hlavně když platí za účty. Nigérie se tím proslavila, spousta zločinců odtamtud řídila různé zločiny, nejslavnějším z nich byl nápad propašovat ze země velké bohatství a zapojit do toho lidi, kteří by pomohli. Při těchhle podfucích přišlo o peníze hodně lidí, ačkoli se čas od času tyhle věci zveřejňovaly.

Chytří trollové dokázali svou totožnost utajit, někteří z nich používali anonymní počítače v knihovnách nebo v internetových kavárnách, takže i když se vám povedlo ten počítač vystopovat, nedopadli jste je. Když byli nebezpeční, mohli jste nainstalovat software pro sledování stisku kláves a případně je dopadnout, ale Net Force trolly nehonila; kdyby to dělala, neměla by čas na nic jiného.

No, tak to prostě bylo a nedalo se s tím nic dělat. Lákalo ho odeslat tuhle zprávu Jayi Gridleymu a říct mu, aby toho člověka vypátral. Vyřazení "Korda" z netu by ho velice potěšilo. Bylo pár lidí, kteří kdyby věděli, kde ten člověk bydlí, by za ním zaskočili a promluvili si s ním.

Samozřejmě že ten člověk mohl být třináctiletý puberťák, co si hraje s počítačem své maminky, a Thorn nechtěl být zodpovědný za to, že by ho nakopal nějaký rozezlený cizinec. Ale bylo by fajn, kdyby to udělala jeho maminka...

Usmál se. Pro dnešek to stačilo. Čas jít do postele.

07 KAPITOLA

Washington, D.C.

Natadze vzal kytaru a přesunul se na židli, speciální stoličku s opěrkou pro nohu vyrobenou přesně na jeho výšku. Na sobě měl tričko a tepláky, na pravé ruce návlek z hedvábné ponožky s ustřiženou špičkou, aby se nedotýkal nástroje. Tepláky měl elastické, žádné knoflíky a zipy, jimiž by mohl poškrábat dřevo.

Neměl hodinky ani prsteny, jediné, čím by mohl poškodit jemný lak, byly nehty jeho pravé ruky, které si nechával dlouhé a pečlivě si je piloval, aby mu šlo lépe hrát. Nehty na levé ruce měl pak zastřižené velmi krátce, aby to na pražcích nedrnčelo.

Klasická kytara byla přísná disciplína, Natadzeho oslovovala, už když se s ní setkal poprvé jako malý chlapec. Vyžadovala určitou pozici, levou nohu zvednutou, na ní položený bok kytary, levý palec vždycky za krkem, pravou ruku uvolněnou tady...

Tuhle kytaru vyrobil v roce 1967 Daniel Friedrich, jeden z nejopěvovanějších výrobců kytar konce dvacátého století. Když byl na vrcholu, čekalo se na jeho výrobky deset až dvanáct let, což nebylo u nejlepších výrobců nic neobvyklého. Ideální byl německý smrk, záda a boky z brazilského růžového dřeva, krk o standardní délce 650 mm a šířce 52 mm u pražců. Nátěr byl francouzský lak, ladičky od Rodgerse, a když ji Natadze koupil, byla prakticky v dokonalém stavu - zaplatil za ni čtyřicet tisíc dolarů.

Solidní koncertní kytaru by mohl mít za čtvrtinu té ceny. Tahle ale byla mnohem lepší než solidní. Byla fantastická.

Věděl, že není tak dobrý hráč, aby si takový nástroj zasloužil. Jistě že dokázal hrát dost zručně, aby si tím vydělal na průměrné živobytí. Měl dobrý repertoár, několik kusů znal zpaměti, každý o víc než dvaceti minutách, jeden skoro půlhodinový bez opakujících se částí, a dokázal nadprůměrné tremolo, když hrál Fernanda Sora, ačkoli byl převážně samouk. Jenže teorii ovládal jen vzdáleně, z not četl pomalu, a když se chtěl rychle naučit nový kus, uchyloval se k tabulatuře.

Tím by si Friedricha nevysloužil, ten měl silný až trvalý tón schopný zaplnit koncertní sál, přičemž většinou zněl v Natadzeho obývacím pokoji. Takový nástroj by měl mít v rukou světově uznávaný umělec, někdo, kdo by z něj dokázal vyloudit mnohem elegantnější tóny než takový amatér jako on.

Měl víc než dost času, aby do toho dospěl - nikdy nebude dostatečně dobrý, aby mohl naplno využít možností té kytary, pokud bude cvičit jen dvě tři hodiny denně jako dosud. Ale toužil po ní a mohl si ji dovolit, tak si ji pořídil. Měl i krásné nástroje od dalších vynikajících výrobců z celého světa. Měl španělské, německé, francouzské a italské kytary zavřené v místnosti s kontrolovanou vlhkostí i teplotou. Za posledních pár let si oblíbil americké značky - měl Oribe, Ruck, jednu kytaru od Byerse, zvláště jemně vyladěný kus od J. S. Bogdanoviche, který pořídil za velmi rozumnou cenu - jenže tahle kytara měla kromě dokonalého zpracování a konstrukce i minulost. Hráli na ni někteří z nejlepších kytaristů všech dob. Ucítil to z ní, sotva se jí dotkl, cítil ten dech minulosti a nebylo pochyb, že si ji koupí.

Posadil se na měkký polštářek na stoličce. Nepotřeboval opěrku zad, protože po celé cvičení bude sedět zcela vzpřímeně. Při klasické hře se člověk neopírá.

Na stolečku před sebou měl elektronickou ladičku, ale po všech těch letech dokázal naladit jen podle sluchu. Experimentoval s různými kombinacemi strun, ale zjistil, že mu vyhovují střední struny La Bella, i když některé z novějších kompozitů vydrží déle.

Usmál se. Když máte kytaru za čtyřicet tisíc dolarů, nepředstavují nové struny zásadní výdaj.

Naladil, brnkl na strunu E-dur, rozezněl všech šest strun na dvanáctém pražci a ten zvuk ho potěšil.

Začal svými rozcvičovacími kusy, jednoduchými melodiemi, které znal od

doby, co začal hrát: Bachovo "Bourée v e-moll", tradiční španělský kus "Romanza", Pachelbelův "Kánon v D".

Pak zahrál "Blackbird" od McCartneyho. To sice nebyla klasika, ale snadno se tím přesvědčil, že nepolevuje a nevrže na basových strunách. Kromě toho to byla zábava, větší než stupnice a baré nahoru a dolů. Čas od času si zahrál i obyčejné blues, a i když znělo mnohem drsněji na kovovém těle kytary zvané dobro, bylo k nevíře, jak dobře vycházelo i z téhle kytary. Nebylo to svatokrádežné, hrát na takovémhle nástroji i jiné hudební styly, i když někteří klasičtí hráči by namítali, že tomu tak je.

Usmál se a dal se do práce na nové skladbě, tahle byla od Chopina. Nebyl to jeho oblíbený skladatel, ale rozhodl se to i přesto naučit. Člověk se musí čas od času vzepnout.

Všechny myšlenky na práci, na cokoli jiného než hudbu, ho opustily, srostl s kytarou, o níž věděl, že jí není hoden.

Coxův pozemek

Long Island, New York

Cox zůstával většinou ve městě až do víkendu; měl byt na Manhattanu, celé patro v drahém domě nad parkem. Jeho zdejšími sousedy byli senátoři, producenti z Broadwaye a staří olejáři. Taky tam měl svou současnou milenku, skvostnou čtyřiatřicetiletou ženu, ale když se mu nechtělo zajíždět takhle daleko, vystačil si s malým bytem kousek od kanceláře. Čas od času nicméně řekl svému řidiči, aby ho zavezl na pozemek i uprostřed týdne, aby měl nějakou změnu. Někdy tam bývala i jeho žena Laura, většinou však ne - byla činná v desítkách charitativních organizací, řídila nadaci, která poskytovala peníze chudým umělcům, a poměrně pravidelně navštěvovala děti a vnoučata, z nichž velká část bydlela pár hodin jízdy odsud. Měla ve městě vlastní byt a i ona tam přes týden přebývala, což zjevně platilo i pro tenhle večer, protože doma nebyla.

Dům byl pro ně dva až příliš velký - třicet pokojů plus koupelny, ale když jste byli miliardářem na svém panství, mít služebnictvo byla nezbytnost. I když tu nebyla Laura, bylo tu nejméně deset lidí - řezník, kuchaři, pokojské, zahradníci, lidé starající se o údržbu a ostrahu, jeho řidič.

Když seděl ve své domácí pracovně, místnosti obložené centimetr a půl silným, ručně leštěným a voskovaným ořechovým dřevem za stolem z javoru, kolem sebe po stěnách malby různých vlámských mistrů za pár milionů dolarů, díval se na to, co připomínalo gumové razítko, a dovolil si záchvěv škodolibosti.

Ten silikonový otisk byl otiskem lidského palce.

Muž jeho postavení si nadělá pár nepřátel. Když sedíte na vrcholu hromady, lezci, kteří se chystají převzít vaše místo, se pořád drápou vzhůru, doufají, že spadnete, a kdyby se vám nechtělo, tak vás neváhají popostrčit.

Mezi obchodními rivaly bylo pár poměrně nelítostných mužů a jeden z nich, Hans Willem Vaughan z firmy Sansome Petroleum, byl obzvláště odporný. Za ta léta se spolu už párkrát utkali a Coxe už přestalo bavit, že na jeho výpady nereaguje.

Zaútočit na něj přímo by bylo ošemetné. Ale Vaughan měl slabůstku. Byl přehnaně hrdý na to, že jeho nejlepším lidem se nedalo nic vytknout; byli morálně bezúhonní, nikdo z nich nikdy neseděl, všichni byli absolutně čisťouncí, počestní a loajální.

To se mělo změnit. Nebo se aspoň změna dala tušit na obzoru, což bylo stejně dobré.

Eduard získal otisky jednoho z vysoko postavených lidí Vaughanovy organizace. Ten člověk byl asistentem asistenta, nula, ale měl přístup k jistému citlivému materiálu a stejně jako Cézarova žena musel být mimo podezření.

Za pár dní se o tomhle muži, ženatém muži a otci několika dětí, rozšíří zpráva, že je závislý na sexu, a nejen to, že je i bisexuálně zaměřen, spí s desítkami mužů i žen, a to velmi pravidelně, dále se mu kdovíjakým způsobem

podařilo zpronevěřit peníze, takže si žije na mnohem vyšší noze, než by měl.

Byla to samozřejmě pečlivě vykonstruovaná lež; pokud Cox věděl, ten člověk byl tak počestný a věrný, jako jsou dlouhé bílé noci. A co mu to bylo platné...

Eduard zařídí všechny detaily - hledat chyby, to mu šlo - a vytvoří i stopu, kterou by po zahlédnutí neztratil ani krátkozraký pes bez čichu. Značné částky v hotovosti na tajný účet, účtenky z hotelů a restaurací, návštěvy soukromých klubů, kde se vyřizovaly hlavně hetero a homosexuální styky, návštěvy známých nevěstinců, záznamy v organizacích s děvčaty na telefon, masážní salony, všechno to se objeví na veřejnosti. Něco z toho by jistě šlo soucitnému uchu objasnit, ale záznamy o vstupu a odchodu z bezpečnostních počítačů stvrzené vlastními otisky toho muže? Zbavit se takových podezření nebude jen tak.

Jak je možné, pane, že počítačové záznamy ukazují, že jste vstoupil do Paláce rozkoše ve tři odpoledne a zůstal tam do tří ráno? Má snad váš otisk ještě někdo, pane? Používá vaše jméno? Odpovídá vašemu popisu až po mateřské znaménko na stehně, pane? Pane?

Váha důkazů bude velice tíživá.

Eduard zfalšoval přítomnost toho muže v jednotlivých podnicích jen v dobách, kdy muž neměl žádné rozumné alibi, jímž by prokázal, že byl jinde.

Terč těchto machinací bude nakonec zničen, škoda ho, ale o něj nešlo. Tvořil součást Vaughanovy skupiny známé jako Nezkorumpovatelní. A přitom byli zkorumpovatelní stejně jako všichni ostatní.

Na téhle úrovni hry bylo zdání mnohem důležitější než skutečnost. Nebude to žádná smrtelná ani jen částečně zničující rána; Vaughanovy obchody tím nebudou dotčeny, snad jen na pár hodin poklesnou ceny akcií jeho firmy o jeden až tři body, pokud vůbec. Ale to nebylo cílem. Šlo hlavně o to, zasáhnout toho zmetka v místě, kde si připadá nejjistější. Ukázat světu, že není bez poskvrnky. A to zajistí trhlina v brnění, byť sebemenší.

Jako jediná kapka černé barvy v kádi běloby není pro běžného diváka ani vidět, Vaughanova organizace bude od té doby už navždycky trošku šedivá. A on, Cox, bude vědět, že za to může on sám. Nikdy to nezveřejní. Posmívat se neštěstí rivala? Nikdy - aspoň ne veřejně. Jestliže se to vůbec dostane ven, projeví takový soucit, jak jen to jde. Taková ostuda. Nic už dneska není svaté, že? Kam se ten svět řítí? Teda, teda.

Cox se zaklonil na židli a usmál se při představě, jak Vaughana zpovídají v celostátní televizi, brání se kvůli činům zaměstnance, kterého si možná ani nevybavuje, pokud se s ním vůbec někdy setkal.

Cox měl samozřejmě vlastní obavy, a ty byly mnohem horší než nějaký poskok, jehož by přistihli se staženými kalhotami, ale o to se staral Eduard, a ten byl jeho člověkem až do morku kostí. Cox si zatím vždycky dokázal poradit a začínal mít pocit, že ani v tomhle případě tomu nebude jinak.

Střelnice Net Force Quantico, Virginia

Abe Kent zamířil na střelnici. Bylo pozdě, ale střelnice byla otevřená až do deseti večer.

"Dobrý večer, pane," řekl mu Střelmistr. Nesalutoval - uvnitř se na to nehrálo, pokud nešlo o poněkud slavnostnější událost, ale narovnal se aspoň tak, aby to šlo označit za pozor.

"Pohov, seržante. Nepovedlo se mi přijít dřív, ale chtěl jsem se představit a zjistit, jak vám to tady funguje."

"Všechno víceméně standardní. Máme tu dvacet drah, zadní stěna je z tankového pancíře, před ním jsou nehořlavé překližkové desky, pancíř je nastavený tak, aby odrážel kulky do ocelového zákopu s protivznětlivou kapalinou. Můžeme tu zkoušet malé zbraně, pistole, samopaly a pušky, pokud nejsou protipancéřové a mají ráže pod .50 BMG. Jako terčový počítačový systém používáme Ares Mark V, plněspektrální holografika s poziční senzory. Funguje převážně velmi dobře. Pro všechny erární zbraně používáme systém Martin Ring.

Tohle je vaše osobní boční zbraň, pane?"

Kent zavrtěl hlavou. "Těžko bych se s ní tahal, kdyby nebyla, nemyslíte, seržante?"

Muž se usmál. "U takhle staré bambitky poznám, že není erární."

"Když ji nosil můj děda, tak byla."

"Pravidla říkají, že musíte mít svou zbraň zakódovanou přes prsten, plukovníku. Můžu vám dát berettu v ráži devět nebo čtyři nula a k tomu odpovídající vysílací prsten, nebo když budete chtít, můžu vám tenhle kolt upravit."

"Asi bych si radši nechal tu pětačtyřicítku."

"Ano, pane. Chcete si zastřílet, když už jste tu?"

Kent se zamyslel. "Ano, to bych mohl. Už jsem dlouho nestřílel."

"Dobře." Muž vytáhl krabičku nábojnic. "Chcete sluchátka nebo špunty?"

"Sluchátka budou lepší."

"Vezměte si dráhu číslo pět. Takhle pozdě je tu poměrně klid, je tu jen pár dalších střelců. Když mi tu před odchodem necháte ten kolt, zítra ho budete mít hotový. Můžete si prozatím vzít náhradní - mám tu SIG v ráži .45, jestli máte tenhle kalibr rád."

"To by bylo fajn, seržante."

"Všichni mi tady říkají Střeláku, pane."

Kent zamířil k drahám, nasadil si sluchátka proti hluku, než prošel zvukotěsnými dveřmi dovnitř. Došel k dráze číslo pět.

V šestce byl poručík Fernandez. Uviděl ho, přikývl a střílel dál, dokud nevyprázdnil všechny náboje.

"Dobrý večer, pane."

"Poručíku. Co že jste tu tak pozdě?"

"Moje žena odjela se synem na návštěvu ke kamarádce, takže nebude pár dní doma. Od doby, co jsem se oženil, už mě nebaví vařit si sám, takže jsem si říkal, že bych si mohl zastřílet, než si dojdu pro nějakou čínu."

Kent přikývl. Jeho žena zemřela před šesti lety a on nikdy nepřemýšlel, že by se znovu oženil. Měl pár známostí, ale život o samotě mu docela vyhovoval - Christine by stejně žádná žena nenahradila.

Chvíli bylo ticho, pak Fernandez řekl: ‚Jste s tím starým koltem hodně dobrý, pane?"

"Občas se mi povede nastřílet solidní výsledek."

Fernandez se usmál.

"Něco k smíchu, poručíku?"

"No, pane, jako pravá raka generála Howarda jsem měl příležitost prostudovat si osobní spis pana plukovníka, když nám ho sem poslali."

"Už chápu."

"Jen věci z veřejného záznamu, pane."

"A tím chcete říct co, mladíku?"

"Vy a generál Howard máte něco společného. On nosí pistoli, jejíž design byl zastaralý už v dobách, než se narodil, i když jsem ho nakonec přiměl k jisté modernizaci. Vaše poznámka ohledně vašich střeleckých dovedností zní trošku jako povídačka pro staré báby, pane, protože náhodou vím, že jste si s tím starožitným kouskem vystřílel stupeň ‚experta'."

Kent se musel pousmát. Řekl: "A jako váš nový velící důstojník jsem taky měl příležitost pročíst si váš spis, poručíku - celý spis, včetně neveřejných materiálů. A vím, že s tou berettou taky střílíte jako ‚expert'."

"Tak to jsme na tom asi stejně, pane."

"Jenom na papíře, poručíku." Kývl do dráhy.

Fernandez se široce usmál. "Nerad bych zahanbil pana plukovníka při jeho první návštěvě střelnice, pane."

"Toho bych se neobával, mladý muži, opravdu ne. Ukažte, co umíte."

"Ano, pane."

08 KAPITOLA

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Thorn vzdychl a díval se do prázdna. Měl pocit, že dnešek bude dnem zasvěceným ozdravnému vzdělávání. Zatím měl dvě schůzky a při obou si připadal více či méně jako hlupák - a na to nebyl zvyklý ani trošičku.

Jako první přišla spojka u CIA Marissa Loweová, která se tu zastavila, aby se přeptala na Jayův pokrok ve věci s Turky. Rozhovor začal přátelsky, skutečně se mu líbila, ale pak se odvážil říct něco, co, viděno zpětně, nebylo zrovna moudré.

Zmínil se, že z rozhovoru se senátorem Heruminem z New Jersey, který dnes ráno blábolil ve zprávách o něčem, co souviselo s počítači, usoudil, že ten člověk nedokáže vidět celý obraz. Řekl Marisse, že se s tímhle problémem setkal už dříve.

Lidé nechápou, že je to tak trošku prokletí, když člověk umí vidět věci komplexně, jako to umí Thorn sám. Někdy to skutečně nebylo snadné.

Řekl to zpola žertem, ale jen zpola, a ona po tom skočila jako vyhladovělé kachny po rohlíku.

"Stěžuješ si, že jsi chytrý a předvídavý, Tommy?"

Tím ho překvapila, takže se zmohl jen na: "Ne."

Vzdychla. "Ale ano." Zavrtěla hlavou.

"Marisso..."

"Něco ti povím, veliteli. Jeden z mých spolužáků na univerzitě se dostal do tvé ligy, abych tak řekla. Byl to velmi chytrý kluk, inteligentní, zábavný, vystudoval anglickou literaturu, stal se profesorem na prvotřídní škole, napsal pár dobře přijatých učebnic, vedlo se mu dobře. Jmenoval se třeba Barry."

"Fajn," řekl Thorn, i když netušil, kam přesně tím směřuje.

"No, Barry se oženil, narodilo se mu pár dětí, měl psa a žil solidním životem střední třídy. Když mu bylo asi pětatřicet, objevil u sebe talent na vymýšlení scénářů pro videohry. Pak už to šlo všechno ráz na ráz, a než se nadál, odešel z místa učitele, odstěhoval se do Texasu - Austin býval pro tyhle věci přímo rájem - a začal vydělávat obrovské peníze za něco jako Požírač smrti a Měsíční bojovníci."

Thorn zamrkal. Znal ty staré hry, hrával je na univerzitě. Nevybavoval si jméno jejich autora, ale měl pocit, že si pamatuje, že ten člověk měl zvláštní minulost...

"A najednou, během jednoho roku, se změnil z nudného mladého profesora v nadupaného a bohatého počítačového mága. Rozvedl se - byl na první ženu až moc v pohodě - takže začal žít sám. Za pár měsíců se znovu oženil, vzal si fantastickou prvotřídní kočku. Začal nakupovat i další hračky - velký dům, rychlá auta, domácí kina. Bez mrknutí oka utratí za oběd sto dolarů, utrácí a užívá si, celou noc tráví na večírcích, půlku dne prospí, pracuje hodinu dvě odpoledne. Je to zlatý hoch a nic se mu nemůže stát."

Thorn přikývl. Takových borců potkal spoustu.

"Byli jsme s Barrym v kontaktu. Byl to v zásadě fajn kluk, ale měl takovou vlastnost, kterou mě přiváděl k šílenství. Byl to fňukal."

Zavrtěla hlavou a zamračila se. "Vždycky mi volal, když někdo na parkovišti otevřel dveře sousedního auta a odřel mu jeho nové ferrari. Nebo když ti pitomci z firmy chtěli, aby udělal nějakou drobnost, která byla pod jeho úroveň. Když dostal k Vánocům odměnu sto tisíc, a čekal dvě stě. A víš, co říkal, když to na mě vybalil? ‚Proč mám o tolik těžší život než všichni ostatní?'"

Thorn se na ni díval.

"Rozumíš, představ si Barryho, má plat víc než půl milionu ročně, což je šestkrát sedmkrát víc, než co nosím domů já. Má božskou mladou ženu, která rozpálí každou místnost, v níž se objeví. Má ferrari, viper, porsche a rollse - a místo na další dvě auta. Má bazén, pokojskou, zahradníky a osobní trenéry,

co za ním chodí domů do tělocvičny, má všechny hračky, co si kdy přál. Hraje pitomé hry a vydělává víc než prezident Spojených států."

Thorn se musel usmát.

Pokračovala: "Já jsem navštívila rozvojové země, kde byla průměrná mzda dvacet dolarů měsíčně. I v téhle zemi znám lidi, kteří by vraždili za jediný z Barryho výdobytků, a on je má všechny, ale pořád fňuká a stěžuje si, jak má těžký život." Odmlčela se.

Když nic dalšího neříkala, Thorn řekl: "Dobře. Takže si neměl vlastně na co stěžovat. A co?"

"A co? Chvíli po devětatřicátých narozeninách se mu začalo hůř dýchat. Ukázalo se, že má nějakou vzácnou formu rozedmy - a to nikdy nevykouřil ani jedinou cigaretu. O půl roku později se nedokázal pohnout bez toho, že by s sebou vezl láhev kyslíku. V oboru videoher došlo k další revoluci a to, co vytvořil on, šlo do háje. Nedokázal vymyslet nic nového, co by stálo za to. Přišel o svůj velký dům, auta, najaté pomocníky. Jeho mladá žena ho opustila bez rozloučení. Barry se ocitl na pokraji bankrotu. Nastěhoval se zpátky k rodičům. A teď mu bude čtyřicet, má za sebou život v bohatství a na vrcholu, nedojde si ani ke schránce, aniž by se nemusel zastavit a odpočinout si. Je na dně a sám. A hlavní je - že nic z toho není jeho vina. Nic z toho nemohl nijak ovlivnit."

Znovu zavrtěla hlavou. "A pointa, Tommy? Pointa je, že teprve teď má proč fňukat. Teď má život mnohem těžší než kdokoli další."

"Jo."

"Nemá smysl pokoušet osud, Tommy. Nikdy nevíš, bůh si může dát chvíli volna a uslyší tě, jak si stěžuješ, a pak ti předhodí něco, aby ti ukázal rozdíl mezi krásnými italskými botami a životem bez nohou."

Thorn se usmál a přikývl. "Beru to na vědomí."

"Dobře. Možná máš naději. Poslyš, nerada tě plácám přes prsty a hned mizím, ale musím běžet. Opatruj se, jo?"

Když odešla, Thorn se zamyslel nad tím, co mu řekla. Nebyla intelektuálka, ale navzdory tomu, že měl IQ o dvacet bodů vyšší než ona, ho uzemnila jako školáka. A to člověka přinutí k zamyšlení.

A pak, necelých pět minut poté, se u něj zastavil plukovník Kent, a protože to znuděné božstvo asi pořád ještě neodplachtilo jinam, Thornovi se podařilo si znovu pustit pusu na špacír. Plukovník mu řekl, že má pár problémů, ale na všech že se pracuje.

Když skončil své hlášení, chystal se odejít. Thorn povídá: "Nebojte se, plukovníku, vím, že jste neměl čas ještě si přivést své vlastní lidi a nabrat ideální rychlost. Vím, že musíte pracovat s nástroji, které máte, a ty to prostě někdy nezvládnou."

Bývalý mariňák zamrkal a podíval se na něj, jako by se najednou změnil v obřího brouka. "Ne, pane, tak to není."

Thorn zavrtěl hlavou. Co to řekl? Jenom se snažil tomu člověku poskytnout prostor, aby si zachránil čest, a on ho za to bude plísnit? "Nevím, jestli vám úplně rozumím, plukovníku."

"Pane, při vší úctě, člověk, který se vymlouvá na své nástroje, je špatný pracovník. Určitě si vzpomínáte na toho ostřelovače v Coloradu před pár lety? Jak během několika dní zastřelil šestnáct lidí?" "Pamatuju si."

"A vybavíte si, jak ho zadrželi?"

Thorn zapátral v paměti. "Zastřelil ho civilista, ne? Farmář?" "Ano, pane. Až na to, že tím civilistou byl Duane Morris, mariňák na penzi, bývalý člen střeleckého družstva americké námořní pěchoty. Jel do Denveru na nádraží vyzvednout nějakého příbuzného, takže stál na protější straně ulice, když ostřelovač vystoupil z auta se svou puškou. Jakmile toho střelce uviděl, naskočil zpátky do auta a vytáhl osmatřicítkový revolver, který vozil pod sedadlem. Ta zbraň má mířidla na nic, je to jen zářez na vrchní straně, dvoupalcovou hlaveň, všeobecně je považována za neúčinnou na vzdálenost větší

než přes stůl. Mnozí lidé tvrdí, že na víc než pět metrů ji můžete klidně hodit, a udělá stejnou službu, dokonce je vyšší pravděpodobnost, že terč zasáhnete. Na souboj na velkou vzdálenost tedy nic ideálního.

Seržant Morris vystoupil z vozu v okamžiku, kdy muž vypálil první náboj, jímž zasáhl čtrnáctiletého chlapce do nohy. Zvedl revolver, vtom ho ostřelovač zahlédl a otočil se se svou puškou, aby ho odpráskl.

Morris zamířil a vystřelil dřív, než stihl ostřelovač vypálit podruhé, zasáhl toho padoucha do čela, o něco víc vlevo, než by se dalo považovat za zásah mezi oči. Bylo po něm, než dopadl na zem."

Thorn přikývl. "Ano. A...?"

"Morrisovi bylo čtyřiašedesát, nosil brýle silné jako dna lahví od limonád a měl nástroj, který nebyl pro daný úkol určený. Vyšetřující policisté změřili vzdálenost mezi Morrisem a ostřelovačem. Osmapadesát metrů. To bylo, pane, přes pořádný stůl. S puškou je to snadné, s terčovnici s dlouhou hlavní a dalekohledem už o něco horší, u pistole s hlavní jen o něco delší, než je prostřední článek ukazováčku, je to velice neobvyklé. Náhodná trefa, říkala spousta lidí, ale omyl. Morris s tou pistolí často cvičil. Na padesát metrů by kdykoli zasáhl podšálek. Ten nástroj měl své možnosti a muž, který ho používal, měl zase schopnosti, aby ho dokázal řádně používat. A to rozhodlo."

Thorn přikývl. "Dobrá. Chápu, kam míříte."

"Ano, pane. Doufám. Máme ty nástroje. Hlavním omezujícím faktorem jsou lidé, které k nim postavíme. S řádným výcvikem jsou schopní vykonat každý úkol, jaký potřebujeme. Když nedokážu přeříznout provázek nožem, který držím v ruce, musím si ho jít nabrousit a ne nadávat, že je tupý."

Když i on odešel, Thorn se rozhodl, že by možná neškodilo zajít do tělocvičny. Ale vzhledem k tomu, jak se mu dosud vedlo, by si nejspíš probodl nohu. Zavrtěl hlavou. No. Na tyhle lidi dneska rozhodně neudělal dojem svým důvtipem a moudrostí, že? Třeba by měl zrušit další dnešní schůzky a zůstat v kanceláři, kde už po zbytek dne neudělá nebo neřekne nic hloupého.

Washington, D.C.

Jay namířil svou pušku zpoza tlustého banánovníku. Infračervený laser na jeho pušce HK Mark-23 ráže .45 s tlumičem dopadl na ubohého strážce vlevo od vchodu a Jay tu tečku uviděl díky speciální soupravě pro noční vidění, pouhým okem vidět nebyla.

Strážce vlevo musel být první na řadě, protože stál blíž od alarmu. Pak bude mít nejvýš dvě vteřiny na druhého strážce. Žádný problém.

Vlhký noční vzduch džungle byl teplý a plný různých lákadel. Jeden ze strážců plácl komára, druhý se předklonil a zavazoval si botu.

Teď...

Jay vystřelil.

Ozvalo se tiché plesk, jak ta neslyšitelná pětačtyřicítka zasáhla nebohého strážce vlevo, neviditelná červená tečka zmizela, místo ní se objevila horká krev z prostřelené páteře. Druhý strážce vykřikl: "Co? Mě ne!" Začal se kutálet stranou, trošku se schoulil a přitiskl se ke stěně za sebou vteřinu předtím, než ho Jayův druhý výstřel zbavil obav.

Promiň, příteli. Pravidla hry. Lučištníci moc dlouho nepřežijí.

Převzal ten scénář ze staré hry, kterou hrál zamlada, byla to jedna z jeho oblíbených špionážních her. Zbraně, zvuky i obrazy - včetně občasného splývání nepřátel s krajinou - byly stejné, jak si to pamatoval.

Taky aby ne, když mi to dalo takovou práci.

Jistěže by mohl použít VR k simulaci statické logické hádanky, aby přesněji napodobil činnost v RS, kterou prováděl, ale jako vždycky by to prostě nebyla taková zábava.

Připravil se na rychlý sprint ke vchodu. Na vnitřní straně vchodu byla kamera - varovala je při jednom z jeho předchozích pokusů, že se vkrádá dovnitř. Rychlý výstřel vzhůru, než prošel dveřmi, a bylo po starostech. Pak pronikne zpátky k podzemnímu mostu a zjistí, jestli se mu povede probojovat

přes něj.

Tuhle misi dřív nebo později dokončí a v tom okamžiku bude rozluštěna druhá část kódu. Teoreticky.

Šel opatrně po vlastních stopách, zbavil se strážců i kamer, neminul ani jednou. Všechno pokračovalo velmi dobře, až se scénář najednou zastavil.

A Jay ztuhl.

Otevřely se dveře do prostoru přímo uprostřed mostu. Čas se zastavil: kulky visely ve vzduchu, jeden strážce zůstal v pětačtyřicetistupňovém úhlu v pádu k zemi, jeho nedokonale vykreslené tělo pokryté krví.

A dveřmi vstoupila Saji.

Zamračil se - v práci ho nikdy nevyrušovala - hlavně ne tehdy, když měl zapnutý filtr volání. Byla jednou ze dvou lidí, kteří jím mohli proniknout. Dal ty kódy jen Alexovi a Saji.

Nesmím zapomenout to dát i novému šéfovi, napadlo ho, než se zamyslel, co je tak zásadní, že ten přístupový kód skutečně použila.

Něco se děje? Je někdo nemocný? Nebo ještě hůř, umřel někdo?

Něco se dít určitě muselo. Měla takový zvláštní výraz, z její postavy pro VR vycházelo určité odhodlání.

"Tohle je hezký," řekla hlasem, kterým říkala naprostý opak. Mávla na ztuhlou sprškou krve na zádech strážce.

"Pustím něco jiného." Jay se chystal přejít na neutrálnější scénář, ale ona zavrtěla hlavou.

"Já tu jeden mám," řekla a ukázala na své dveře.

Šel za ní a vstoupil do zen-buddhistické zahrady. Viděl kameny, bonsaje, nádherný potůček klokotající v pozadí.

Ty detaily byly úchvatné. Kolem proletěl komár, slupnul ho pták, který slétl k zemi, aby ho ulovil. Víry a proudy v potůčku se pohybovaly v nekonečných, takřka náhodných obrazcích. Tváře mu hladil chladný vánek, kolem se vznášela vůně borovic.

Ukázala mu na lavičku, posadil se na hladký dřevěný povrch, který byl tak starý, že přední okraj byl ohlazený.

"Pěkný scénář. Je to vynikající - ani já nemívám takhle perfektní detaily. Odkud to máš?"

Usmála se a Jayovi se na chvíli zastavilo srdce - jestli se na něj dokáže ještě pořád takhle smát, tak ta zpráva nebude tak zlá.

Pokud nemá nějakou smrtelnou nemoc. Dneska přece měla jít k doktorovi.

Žaludek se mu sevřel.

"To mě těší, že se ti to líbí - dělala jsem to sama."

Skoro zapomněl na obavy. Tohle udělala Saji? Kde před ním schovávala svoje schopnosti? Scénář, kterým se probírali během jeho terapie, nebyl ani zdaleka takhle ostrý. Tohle bylo super.

"Fakticky?"

Zasmála se. "Fakticky. Je to moje meditační místo. Pracuju na tom už spoustu let."

"Je to paráda," řekl. "Neuvěřitelný. Fakt."

Usmála se. "Těší mě, že to chválí hlavní machr na VR v Net Force."

A pak: "Protože ti chci něco říct."

A bylo to. Co by mohlo být takhle zásadního? Co by mohla být ta vážná zpráva, že za ním přišla do práce, vyzvedla ho - ve VR - a ukázala mu své nejtajnější meditační místo? "Saji? Je všechno v pořádku? Jsi v pořádku?"

"Nic mi není. Ale možná by ses měl pořádně nadechnout."

"Já?"

Určitě se mu jeho zmatek objevil ve tváři, protože se na něj usmála a vzala ho za ruku. "Jo, ty. Protože budeš otcem."

Pocítil obrovskou úlevu - je v pořádku...

A pak: Já? Otcem?

Připadal si, jako by ho praštili kladivem do hlavy.

Došlo mu, že Saji čeká, že něco řekne - cokoli.

"No teda," řekl šokovaně. "Chci říct - no teda!" dodal a přidal do svých slov trošku vzrušení. "To je... to je... super!" smál se.

Saji vypadala spokojeně. Usmála se na něj.

Vzala ho za ruku a stiskla mu ji.

"Chtěla jsem počkat, až přijdeš domů, ale nevydržela jsem to. Mám takovou radost, Jayi! Budeme mít dítě!"

Usmál se na ni a těšil se z její radosti.

Nebyl si tak úplně jist svými vlastními pocity, ale věděl, že k tomuhle kroku se odhodlá radši s ní než s kýmkoli jiným.

Dítě. Bude otcem. Páni. Pak že neexistují nereálné scénáře.

09 KAPITOLA

Quantico, Virginia

V oboru, jemuž se Eduard Natadze věnoval, byla rizika nevyhnutelná. Věděl to a smířil se s tím. S čím se však smířit nedokázal, byla rizika zbytečná - hlavně taková, jež způsobilo lajdáctví nebo přílišná důvěra.

Ze strany aktuálního terče neočekával žádné potíže. Věděl, že Gridley má svoje zvyklosti a že ten počítačový nadšenec pro něj neznamená žádnou výzvu. Přesto nechtěl nic ponechat náhodě.

Ujistil se, že u sebe nemá fotku Jaye Gridleyho ani nic jiného, co by ho mohlo spojovat s tím vrchním počítačovým odborníkem Net Force. Jediné, co měl u sebe, byl elektronický přijímač, ale i to byl standardní přehrávač s několika nestandardními vyladěními, jež mohl jediným dotykem vymazat. Nečekal, že by ho zastavili a prohledali - takové věci se v Americe nestávají - ale přece nechtěl riskovat. Kromě toho žádné fotky nepotřeboval. Už si o své kořisti nastudoval dostatek informací a toho muže pozná, jakmile ho spatří. Pozná vůz, jímž jezdí, jeho poznávací značku a znal i pravděpodobné cesty z velitelství Net Force k Jayovi domů.

Byl připraven, aspoň pokud dokázal, předvídat jakékoli problémy. Na Jayově autě měl vysílač, štěnici přitisknutou silným magnetem pod zadní nárazník, zcela mimo dohled, aby měl jistotu, že mu neujede. Věděl, kam má jeho terč namířeno. Kdyby ztratil Jaye dřív, než by dospěli do operační oblasti, dojel by rychle na náhradní místo a sebral ho tam.

Natadze měl dvouhodinový předstih, člověk nikdy neví, a zaparkoval na místě, kde ho nikdo nebude obtěžovat, na parkovišti před nákupním centrem. Na obličeji měl falešný knír, nic nápadného, brýle s tlustými obroučkami a na bradě náplast, tedy všechno, čeho by si potenciální svědek jistě všiml a co by úřadům nebylo vůbec nic platné. Nebude se muset terče držet nějak moc zblízka, ta štěnice mu oznámí, jestli se muž blíží. Byla to, řečeno volejbalovou terminologií, smeč jako hřebík.

Jak tak čekal, přehrával si v duchu oblíbenou kytarovou skladbu, Tarregovy "Recuerdos de la Alhambra", jež se všeobecně používala pro určení dospělosti hráče, když přišlo na zvládnutí tremola, toho opakovaného brnkání na jedinou strunu se strojovou rychlostí a přesností. Líbila se mu verze Eduarda Fernandeze, možná proto, že měli stejné křestní jméno. Jistěže v otázkách hry na kytaru nesahal tomu muži ani po pás, ale když byl ve formě, dokázal to zahrát bez větších potíží. A v hlavě pochopitelně nejsou žádné přeskočené či nesprávně zahrané tóny, žádné skřípání strun.

Bylo jednodušší být dokonalý v sále své vlastní mysli.

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Jay se ještě pořád nedokázal vyrovnat s myšlenkou, že bude otcem. Jistěže se o tom teoreticky bavili, ale ta náhlá a nečekaná skutečnost se prostě zatím zcela vymykala jeho chápání.

On. Jay Gridley. A nějaký malý človíček se na něj bude dívat a natahovat k němu ručičky: "Tati, tati, zvedni mě!"

Bralo to dech. Tsunami emocí.

Když prošel branou, strážce, který měl službu, možná mávl - Jay si toho nevšiml. Fungoval jako na autopilota, přehrával si pořád dokolečka ten scénář se Saji, snažil se to zasadit do perspektivy. Upínal svou pozornost na cestu, jakmile se rozjel, aby do nikoho nevrazil, ale dopravní situace na cestě domů ho trápila ze všeho nejmíň.

Dítě představovalo obrovskou zodpovědnost. Věděl, že nemá ani ponětí, jaké to doopravdy bude, ale zdálo se mu, že jeho život nabírá zásadní obrátky, a to byla zneklidňující myšlenka. Měl rád věci pod kontrolou, aby se mu život nevymkl z rukou, a dítě představovalo proměnnou, s níž možná nebude tak snadné se vypořádat.

Dítě. Malá lidská bytost, kterou stvoří on a Saji. Pokaždé když se k tomu zase a znovu vrátil, mu to stále připadalo úchvatné.

Byl už na poloviční cestě domů, na pomalé silnici se spoustou křižovatek, semaforů, červených, postupoval kupředu snad čtyřicítkou a musel zase zastavit. Auto ve vedlejším pruhu se najednou natlačilo před něj a řidič dupl na brzdy.

Jay zavrtěl hlavou a setřásl ten zvláštní stav netečnosti. Dupl na brzdy a sjel na krajnici, mířil k telefonní budce u krajnice.

S kvílením brzd zastavil, jen tak tak že minul automat i druhé auto. Druhý řidič rychle zastavil před ním. Jay zrychleně oddychoval a cítil, že se mu najednou začaly potit dlaně, poprvé se pořádně podíval na druhé auto.

Byl to tmavohnědý sedan. Když zastavil, otevřely se dveře na straně řidiče a z nich vyskočil řidič. Muž střední postavy s knírkem, na nose černé brýle a na bradě náplast. Na sobě džíny a mikinu.

Muž měl ve tváři neutrální výraz. Jay nedokázal poznat, jestli se mu přichází omluvit nebo ho chce zbít, ale rozepnul si pás a otevřel dveře.

Pak si všiml, že muž, který k němu míří, má v ruce pistoli, drží ji vedle nohy.

Jay na zlomek vteřiny ztuhl.

Už dlouho měl taser, vysokonapěťovou zbraň, jejíž zásah dokázal posadit na zadek i profesionálního zápasníka, ale měl ho v šuplíku v kanceláři.

Měl dostatek duchapřítomnosti, aby vzal svůj virces a zmáčkl poplašný kód, i když Net Force se nemohlo podařit dostat sem někoho včas, aby to Jayovi k něčemu bylo. Pak zabouchl dveře a zařadil zpátečku.

Pistolník byl od něj tři metry, když Jay otočil volant a sešlápl plyn...

Pneumatiky zakvílely, k nebi se vznesl oblak dýmu od gumy. Auto odskočilo stranou, odrazilo se od telefonní budky s hlasitým cink...

Pistolník zvedl revolver a namířil na Jaye... Otvor v hlavni vypadal velký jako od děla... Muž poskočil, jako by ztratil rovnováhu, a vystřelil... Čelní sklo popraskalo a celý svět zalila rudá barva.

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Do Thornovy kanceláře velmi rychle kdosi vběhl. Muž měl na sobě uniformu a řekl: "Pane, zachytili jsme pohotovostní signál. Generál Howard a plukovník Kent jsou v situační pracovně a okamžitě očekávají váš příchod!"

Thorn následoval muže.

V situační pracovně, místnosti, již viděl, ale nikdy v ní nebyl, měli lidé plné ruce práce. Viděl Johna Howarda i Abea Kenta, všichni telefony v ruce.

Kent byl blíž. "Plukovníku?" řekl mu Thorn.

Kent ho mávnutím utišil. "Ano, ano, rozumím."

Generál John Howard na druhé straně místnosti zvedl oči od telefonu a podíval se na Kenta. "Odhadovaný čas příjezdu dvě minuty, generále."

"Rozumím," řekl Howard. Vrátil se ke svému telefonu.

Kent zavěsil a otočil se na Thorna. "Pane. Před dvěma minutami byl aktivován poplašný signál Jaye Gridleyho. Z tohohle místa, tady, na holoprojektoru, tam se nachází."

Thorn se podíval na mapu. "To je jen pár kilometrů odsud. Na cestě k němu domů."

"Ano, pane. Už tam míří helikoptéra s taktickou skupinou."

"Nehoda?"

"Nevíme, pane. Ale je prakticky nemožné spustit pohotovostní signál nechtěně a protokol říká, že to nesmíte udělat, pokud to není otázka života a smrti. Generál Howard hovoří se státní policií."

Thorn přikývl. "Dobře." Nic víc udělat nemohl. Tohle byla odbornost ozbrojené složky. Nejlepší bude, když se jim nebude plést do cesty.

Howard zavěsil a přešel k Thornovi s Kentem.

"Veliteli. Státní policie je na cestě. Z místa činu zatím žádné hlášení. Nemáme k dispozici žádný satelit, kterým bychom to mohli prověřit. Naše skupina tam bude za minutu. Teď můžeme jenom čekat."

"Tohle se stává často?" zeptal se Thorn.

"Ne, pane," odpověděl Howard. "Není to nic, co by Gridley udělal kvůli drobné nehodě."

"Bože, doufám, že je v pořádku."

"Ano, pane," řekl Howard. Já taky."

*****

Natadze seděl v autě, mířil pryč a dlouze a hlasitě nadával svou rodnou gruzínštinou. Z oblečení mu stoupal zápach střelného prachu, ostrý a štiplavý. V uších mu zvonilo - nevzal si špunty, k žádné střelbě přece nemělo dojít.

Krucinál! Semlelo se to tak neuvěřitelně špatně. Nečekal, že se ten muž pokusí utéct - neměl to v povaze, byl to jenom odborník na bajty, obyčejný úředník. Když uviděl pistoli, měl se přece změnit v honěného zajíce a nebýt schopen přemýšlet. Neměl ani pořádně kam uniknout, ten telefonní automat tam stál dokonale...

Namířil na přední pneumatiku, aby se pokusil auto zastavit, ale neskutečnou souhrou náhod se přesně v téhle chvíli postavil na něco na krajnici, na kámen, rozbitou plechovku, čertvíco - a podvrtl si kotník ve chvíli, kdy vystřelil. Pistole se mu zvedla v okamžiku, kdy se snažil získat rovnováhu, pak viděl, jak zasáhl čelní sklo, viděl, jak praská jako ve zpomaleném filmu, viděl, jak terč trhl hlavou do strany, jak ho zasáhla kulka nebo nějaký střep. Viděl krev. Stál tam v šoku hodně dlouho, viděl Jayovo auto, ten držel nohu křečovitě na pedálu, otáčel se, vyrazil na silnici, kde do něj narazil pick-up, do něhož pak zezadu narazila dodávka. Kvílení pneumatik, dopravní zácpa a Natadzeho šance sebrat ten terč byla v trapu.

Zavrtěl hlavou, znechucený sám sebou.

Táhnout odtamtud mrtvého či umírajícího člověka nemělo smysl. Subjekt už žádné šifrování softwaru nezvládne, ale ani nikomu nepoví, co zjistil. Natadze selhal.

Byl v háji. Musí se odsud dostat, než sem dorazí úřady. Rychle si schoval pistoli - většina lidí nebude vědět, co vlastně viděla, ale nechtěl čekat, až se někdo vzpamatuje.

Rychle, v tichosti nasedl do auta a odjel.

*****

Kent přijal zprávu od taktické skupiny, přepnul ji do reproduktoru:

"Pane, příslušník Gridley byl zraněn, vypadá to na jediný zásah do hlavy. Spousta krve, je v bezvědomí, ale žije. Náš lékař tvrdí, že životní funkce jsou stabilizované. Jsme ve vzduchu a míříme do nejbližšího lékařského zařízení. Odhadovaný čas přistání tři minuty."

"Rozumím, seržante. Pokračujte."

"Po střelci ani stopa. Státní policie dorazila, když jsme vzlétli, a desátník Scates zůstal na místě jako spojka. Můžu vám ho přepojit..."

"To nebude nezbytné, seržante. V případě nutnosti se zase ozvěte."

"Pane."

Kent se podíval na Howarda s Thornem.

Howard se tvářil zachmuřeně. "Asi bych měl zavolat Saji," řekl Howard. Když viděl Thornův nechápavý výraz, řekl: "Gridleyho ženě."

"Aha."

No, nebyl tohle snad skvělý závěr dne? Jeden z jeho lidí byl postřelen nějakým maniakem, kterému přeskočilo v zácpě. Thorn zavrtěl hlavou a přešel do rohu. Tohle bude dlouhé čekání.

10 KAPITOLA

Long Island, New York

Bylo už dlouho po setmění, když se Cox na zadním sedadle limuzíny díval na Eduarda a nevěřil svým uším. Limuzína byla bezpečná, každý den ji kontrolovali kvůli štěnicím a v autě seděli jen oni dva, parkovali v Coxově garáži pro deset aut.

"Vy jste ho zastřelil?"

"Chyba," řekl Natadze. "Nemělo k tomu dojít."

"To máte tedy zatraceně pravdu! Bože můj, Eduarde!"

Natadze přikývl. "Omlouvám se."

Cox vzdychl. "Je mrtev?"

"Nevím. Byl zasažen do hlavy. Pokud přežije, tak toho v blízké budoucnosti moc nenadělá."

Cox na něj vrhl nepřátelský pohled. "No, jasně, to bude parádní postup! Vždycky když Net Force dosadí na jeho místo někoho nového, tak ho prostě střelíme do hlavy! To pak určitě nebudou mít žádné podezření."

"Je mi to líto," opakoval Natadze. "Vina je zcela na mé straně. Najdu způsob, jak to napravit."

Cox zavrtěl hlavou. Nemělo smysl kopat do mrtvého koně, už se prostě stalo. A Eduard měl přinejmenším pravdu v jedné věci - člověk, jenž dostal zásah do hlavy, se v dohledné době žádnému luštění šifer věnovat nebude. Kulky v mozku tomu většinou moc neprospívají.

A Cox pochyboval, že si to kdokoli spojí s tím, na čem Jay pracoval - podle dostupných informací šlo o to, že nějaký řidič se naštval na druhého a začal na něj střílet. Tak to říkali i ve zprávách. Stávalo se to pořád. Spojené státy představovaly násilnickou společnost, po zuby ozbrojenou. Člověk nikdy nevěděl, jestli nějaký pomatenec nevystoupí z auta a nezačne střílet, protože jste nezmáčkli blinkr při přejíždění do druhého pruhu.

"Dobře," řekl Cox. "Zjistěte zprávy o jeho stavu, sledujte to a rozhodněte co a jak. Zkuste vypátrat, kdo to vezme po něm. Sežeňte všechno, co se vám povede, pak rozhodneme o dalším postupu."

"Ano, pane."

Natadze se tvářil tak zdrceně, že Cox pocítil potřebu trošku ho potěšit. "Neberte si to tak, Eduarde. Chyby se stávají. Proto se i tužky prodávají už s gumou na konci. Není to konec světa. Musíme se poučit ze svých chyb a pokračovat vytyčeným směrem."

‚Jste až příliš vstřícný, pane Coxi."

Z toho ho ještě nikdy nikdo neobvinil. Musel se té myšlence usmát. No. Aspoň že jeho tajemství zůstane ještě nějakou dobu v bezpečí. Jak se praví v tom starém rčení, je třeba brát věci tak, jak přijdou. Nakonec - no, nakonec stejně všichni umřeme. Šlo ale o to, odsunout tenhle okamžik co možná nejdál, ne?

Když Eduard odešel, Cox se šel napít. Znovu měl celý dům až na služebnictvo sám pro sebe a s ohledem na nedávné události to bylo jen dobře. Pochyboval, že by dnes večer byl nějakým skvělým společníkem.

Brooklyn, New York

Půlnoc přišla a odešla a Natadze stál sám v pronajaté dílně. Bylo to tu malé, ale měl zde všechny nástroje, které ke své práci potřeboval. Zařídil si dílnu tak, aby ji používal v pozdních hodinách, stála ho tisíc dolarů, další vyhozené peníze, ale jinak to nešlo.

Nejdřív šroubovákem kortha rozmontoval. Vrtěl při tom hlavou, žasl nad dokonalostí té zbraně. Veškeré spoje byly prakticky neviditelné, vše bylo tak

pečlivě sesazeno a vybroušeno. Rozložil zbraň až na rám a součástky. Pak upevnil hlaveň do svěráku a pilou ji rozřízl na dvě kratší části. Byla to těžká práce - v polovině musel vyměnit list pily, a když skončil, druhý byl taky na vyhození. Pořádně se při tom řezání zapotil.

Bude pykat dvakrát. Kvůli téhle práci dnes musí oželet cvičení na kytaru.

Narazil na nístějovou ocel potaženou ochrannou keramikou. Nasadil si rukavice, svářečskou masku a zažehl hořák. Stáhl plamen a během pár vteřin spálil dřevěné části na popel. Pak vzal menší součástky -šrouby, pružiny a podobně, které se pod vytrvalým žárem bledého ohně pomalu roztékaly, čas od času zableskly, jak změnily barvu z mdlé červené přes třešňovou a žlutooranžovou na modrobílou, a pak se roztekly.

K tomu přidal části hlavně, rám a bubínek. Ty zabraly trošku víc času, hlavně silný bubínek - neměl správné tavicí zařízení, na to ten hořák určený nebyl, ale vydával dostatečný žár, takže se to nakonec podařilo. Když z oceli zbyla jen vroucí kapalina, vypnul hořák a nalil ji do tří menších forem, které připomínaly pyramidy s useknutou špičkou.

Když formy dostatečně zchladly, vzal ty ocelové bloky a vhodil je do vody, kde zasyčely, stoupala z nich pára a dál chladly.

Pak ty kousky oceli vzal a uložil je do malé kožené tašky. Byla to pistole za pět tisíc dolarů, a je z ní jen kovový šrot.

Nikdo neporovná kulky s tím, co vyšlo z toho kortha.

Opatrně a potají pak tyhle kusy hodí do East River, kde přečkají spokojeně několik tisíc let, dokud je nerozežere rez. A i kdyby je někdo našel, nikdy by je nedokázal spojit s pistolí, jíž byl postřelen federální agent. Jenom další odpad na dně, k ničemu se nehodí, nikomu nepomůže.

Taková škoda, provést něco podobného zbrani, jako byl korth.

Na prehistorické pláži

Jay stál v písku a díval se na příboj. Všechno bylo nádherné: vlny valící se k pobřeží měly sytě modrou barvu, slunce na nebi dodávalo písku až zlatistou záři, jemný vánek ho hladil na kůži.

Po pár chvílích si uvědomil, že musí být ve VR.

Je to až moc dobré - nemá to žádné mouchy.

Tu větu mu poprvé řekl jeho instruktor ve VR 101, kurzu, který byl novinkou, když studoval na univerzitě. Ten muž vždycky říkal: "Realita kouše. Nic není dokonalé. To si zapamatujte."

I na té nejkrásnější pláži jsou v písku roztoči, žahavé řasy nebo rozkládající se ryby, které kazí její dokonalý vzhled. Schopný programátor by do VR zapojoval i tyhle detaily, drobné zuby, aby aspoň trošku zmátl pozorovatele a zvýšil zdání skutečnosti. No, snad s výjimkou tvůrců VR stylu fantasy - tam totiž realita kousat neměla.

Že by se omylem napojil do datového proudu někoho jiného? Nebo omylem sebral starý datový soubor, který použil k výzkumu?

Pátral v paměti a mačkal vypínač, jímž by se ze scénáře dostal.

Nic se nestalo.

Zamračil se. Co se to děje?

Že by se mu zasekl hardware? Nebo došlo k problému s rozhraním? Neurosimulátory byly v současnosti na tak vysoké úrovni, že bylo snadné zapomenout, že máte tělo. Jeden z jeho nových lidí, které najal v létě, se jednoho dne šeredně podivil, když si sundal pojistku a alarm ze stimulátorů. To bylo přísně zakázáno a jen stěží to šlo provést bez značných dovedností. Ten chudák tam mohl zůstat celý den, kdyby nebyl objednaný k zubaři a ten nezavolal, kde je. Jay musel vypnout celý hardware, aby ho vytáhl ven. Chyba v programování, která mohla mít vážné následky, a plynulo z toho poučení: Nevypínejte pojistky.

I když Jay nemíval svoje stimulace takhle vyhrocené, občas se soustředil tak pečlivě, že dopad byl prakticky stejný.

No co. Na tom nesejde. Tentokrát to zlomí.

Soustředil se a začal si uvědomovat svoje tělo; natáhl se k ukazováčku, trošku ho sklonil k senzoru, o němž věděl, že tam je.

Mám to...

Jenže ani tentokrát se nic nestalo. Scenérie zůstala stejná, vlny šplouchaly na pobřeží, nad hlavou mu přeletělo pár racků s perleťově bílým peřím.

Nojo.

Vše, co se tu dálo, už zcela jednoznačně upoutalo jeho pozornost. Když ten scénář začal, cítil se tak nějak divně, ale rychle to ustupovalo. Jeho mysl procházela alternativní řešení tohoto problému.

Je načase zkusit software.

Rozhodl se zamířit na venkovní linku, zkontaktovat někoho, kdo by ho prověřil přes laborku. Kdyby se někdo s laciným softwarem motal v jeho materiálu, tak bude litovat, že se vůbec narodil.

Nedokázal tu linku najít. Na chvilku se ho zmocnila panika.

Moment, chvilku klid. Co když není ve VR?

Třeba se mu to jenom zdá... ?

Bylo to jako nemoc z povolání, že se programátorům VR občas zdály extrémně realistické sny. Ta doba, kdy kódovali pocity do scénáře, se jim obtiskla do hlavy. Díval se na ten dokonalý západ slunce a zamračil se. Rád by si myslel, že se mu bude zdát něco lepšího než jenom tohle.

To se ale dalo velice snadno zjistit. Sáhl do zadní kapsy a vytáhl peněženku.

Která tam je proto, že jsem ji naprogramoval? Nebo vysnil?

Převzal ten nápad ze staré knihy o jasném snění. To se týkalo lidí, kteří si uvědomovali, že se jim zdá sen. Jakmile se jim podařilo uskutečnit tuhle smyčku, dokázali kontrolovat své sny, což bylo v dobách před VR velmi lákavé. Takový člověk mohl mít v kapse kartu a na ní měl napsáno: "Když si tohle dokážeš přečíst, tak se ti to nezdá."

Ten trik s peněženkou fungoval, protože ve stavu snění měl lidský mozek problémy udržet text pohromadě. Ti, kdo tvrdili, že jsou schopni jasného snění, si mohli ve snu tu kartičku vytáhnout a přečíst. Když text nezafungoval - obvykle spadl ze skály nebo vybledl - poznali, že se jim to zdá.

Jay tu techniku použil, aby se oddělil od svých snů, nabídl ji dalším odborníkům a nadšencům přes VR, které znal. Prováděl to dostatečně často, takže i jemu se podařilo několikrát zažít jasné snění. VR bez hardwaru.

Podíval se na kartičku.

Když si to dokážeš přečíst, tak se ti to nezdá.

No, to dalo odpověď samo.

Odvrátil oči od karty a pak se na ni podíval znovu, aby měl jistotu.

Když si tohle dokážeš přečíst, tak nejsi ani ve VR.

Ramena mu sevřel mrazivý stisk.

Aha. Co se to tady děje?

Snažil se vybavit si, co se stalo během dne... bylo klidno... jel za Saji a pak...

Jako by si ji zhmotnil vzpomínkou, najednou viděl svou ženu stát proti sobě, skoro na opačném konci pláže.

Saji! Pocítil úlevu. Saji bude vědět, co se to děje. Promluví s ní, zjistí, v jaké VR zůstal trčet.

Když k ní přišel blíž, zjistil, že něco drží v ruce. Bílý uzlíček.

Vítr na pobřeží k němu najednou zanesl slabý pláč přes rachot vln.

Dítě!

Co se to dělo? Právě jí řekli diagnózu - to ale asi není ten správný termín, právě se... dozvěděla, že je těhotná, jen před pár dny.

Něco tu nehrálo. Podíval se na Saji a všiml si, že i když se nepohyboval pomalu, Saji je snad dál od něj než předtím.

A stejným pohledem zjistil, že voda se vzdálila od písku - ale hodně

daleko. V tom nečekaně vypuštěném moři se plácaly ryby, viděl odhalené řasy a chaluhy za korálovým útesem.

Podíval se na moře a měl pocit, že má místo očí dalekohled.

K pobřeží se hnalo obrovské vzdutí moře.

Tsunami!

Jay byl před pár lety na dovolené a viděl na pobřeží zvláštní ceduli: ÚNIKOVÁ CESTA PŘI PŘÍLIVOVÉ VLNĚ. Slova vrhla stín na jeho krátký pobyt na pláži - to a skutečnost, že se jeden stařík podíval na jeho bledou kůži a zeptal se ho: "Odkudpak jsi, mladíku, z Aljašky?"

Když se vrátil do hotelu, připojil se na net a zkoušel se o tsunami dozvědět víc. Chvíli poté se přesunul do hotelu dál od pobřeží. Síla vody v přílivové vlně mohla smést během vteřiny celé vesnice a člověk ani nevěděl, co se ukáže, dokud se neobjevilo první varování, ale ani to nebylo k ničemu.

A přímo před jednou takovou vlnou stála Saji a jeho dítě.

No to ne. VR, sen nebo co to je - on byl Jay Gridley, tohle přece nemůže dopustit!

Jay utíkal, zkoušel všechny triky, na které si vzpomněl, aby změnil scenérii: nové obrazy, zaostření, meditace a kouzla pro VR.

Nic nezabralo. Vlna se pořád blížila.

Běžel rychleji, říkal si, že aspoň jeho tělo - nebo to, co se za něj vydávalo, ať byl kdekoli - funguje v souladu s běžnými fyzikálními zákony.

Začínal tušit, že to nemůže stihnout. Ale přiblížil se, už byl tak blízko, že viděl prstíčky, jež svíraly rameno jeho ženy, když se chystala dítě nakojit.

Ona to nebezpečí nevidí.

Zesílil hluk blížící se vody a zavládla atmosféra neodvratné hrozby, blížící se smrti, všichni ven!

"Saji!" zařval tak hlasitě, jak svedl, "uteč odtud! Utíkej!"

Běžel dál a řval, blížil se a blížil. Přemýšlel, co udělá, až a jestli k ní vůbec doběhne. Odběhne s ní k nějakému výčnělku, aspoň se pokusí najít nějaký úkryt...

Otočil se doleva a viděl to. Vzedmutá vlna stále rostla, mořské dno se tlačilo výš, jak se blížila. Jednou viděl v televizi nějaké surfaře, kteří jezdili na dvacetimetrových vlnách, oproti nimž vypadali jako trpaslíci, jako malinké hračky.

Tahle vlna byla větší.

Mnohem větší.

Znovu zaječel na Saji, tentokrát ho zaslechla. Podívala se k němu, překvapeně se jí rozšířily oči a na tváři se jí objevil úsměv.

Ne, ne! Uteč! Uteč!

Zoufale ukazoval k moři a ona se konečně podívala.

Zbledla, oči vytřeštěné a otvírala ústa v zoufalém výkřiku. Odvrátila se od blížící se vlny, snažila se ukrýt dítě, ale bylo to k ničemu...

Vlna je smetla...

Jay se opřel patami do písku tak silně, jak jen svedl. Čekal, že ho ta vlna rozdrtí, ale zjevně ho zachránila nějaká nečekaná překážka na pobřeží: voda burácela kolem něj, vyhodila ho do vzduchu a pak ho odnesla, ale kdovíjak se objevil na hladině, byl naživu a bez zranění.

Až na tu hrůzu. Jeho ženu a nedávno narozené dítě smetla stěna vody! A on proti tomu nemohl vůbec nic udělat!

Nebylo to skutečné. Utěšoval se tím. Nemohlo to být skutečné -jenže... jenže co to tedy bylo? Určitě nešlo o VR tak, jak ji znal.

Tvář měl jako zkamenělou. Tohle nebylo dobře. Měl mít přece všechno pod kontrolou.

Vznášel se na mořské hladině, v ústech nepříjemnou pachuť soli.

Co se to dělo?

11 KAPITOLA

University Park, Maryland

Thornovi se nechtělo domů. Lékaři v nemocnici, kde v kómatu ležel Jay Gridley, mu řekli, že nemá moc smysl tam zůstávat. Gridley byl mimo nebezpečí smrti - aspoň si to mysleli - a až se probudí, zavolají mu.

Jay žil, ale doktoři nevěděli, kdy - nebo jestli - se probere. Muž, který ho postřelil, byl stále na svobodě. Svědkové popsali muže i jeho auto, ale policie ho zatím nevypátrala.

Když odešel z práce, bylo už po druhé ráno, nemělo moc smysl jezdit domů. Sotva bude mít čas se vyspat, než bude muset zase vstát a vrátit se na velitelství Net Force. Kromě toho byl příliš rozrušený, aby vůbec dokázal usnout.

To se mu v nemocnicích stávalo běžně už od doby, kdy zemřel jeho dědeček. Nakonec se stařík nechal propustit z nemocnice a odjel domů, aby umřel ve své vlastní posteli obklopen rodinou, ale týden před tím ležel ve změti trubiček a jehel a Thorn strávil většinu toho týdne s ním. Ten zápach, ten obraz, všechno se mu znovu vybavilo pokaždé, když musel do nějaké nemocnice.

Sály mrtvol a umírajících, tak jeho děda říkal nemocnicím, a když prý stejně umře, tak proč za to má utrácet spousty peněz někoho jiného?

Ne, Thorn neměl chuť vrátit se do prázdného domu, jenže kromě kanceláře v Net Force neměl moc na vybranou. Když dorazil domů, otevřel si pivo a připojil se na net, doufal, že ho to rozptýlí.

A hned zjistil, že ano.

V doručené poště našel přes tři stovky e-mailů.

Otevřel první z nich. Ten i většina ostatních pocházela od jeho trolla.

Paráda.

Kord, troll, který ho pronásledoval, zjevně vytvořil opakující se zprávu, která by zaplnila Thornův harddisk jeho žvásty, kdyby ji včas neobjevil:

"Hahaháá, Thorne! Touché!"

Nic víc ve zprávě nestálo, v každé se to opakovalo padesátkrát a každých pár minut přicházela zpráva nová. Kdyby se Kord rozhodl poslat mu víc než dva megabajty najednou, Thornovy filtry by to nepropustily, ale u takhle krátkého e-mailu s odlišnými adresami - všechny byly jistě falešné, o tom Thorn nepochyboval - filtry na velikost a spam nic nezaznamenaly.

Thorn se napil piva a vrhal na obrazovku zuřivé pohledy. Vzhledem k tomu, jaký měl celý den, tohle bylo skutečně už příliš.

Vymazal všechny e-maily, upravil filtry tak, aby nevpustily nic ze serveru, který používal i Kord, a rozhodl se, že nejjednodušší, co může udělat, bude, když toho člověka vystopuje a zařídí, aby ho už na server nevpustili.

Odstartovat základní proces bylo poměrně snadné. Nejdřív jste provedli všechny obvyklé kontroly - třeba odpovědní adresa odesílatele. Thorn si poznamenal pár adres, jež Kord použil, všechny vycházely ze stejné adresy IP.

Thorn poslal krátkou zprávu na všechny použité adresy. Po pár vteřinách dostal odpověď ze serveru, jeho jméno znělo boohoo.com, v níž stálo, že jeho zprávy se nepodařilo doručit.

To je tedy překvapení.

Vyvolal nejnovější trollovy příspěvky na netu a podíval se na hlavičku vedle označení HELO. Bylo tam deseticiferné číslo rozdělené tečkami, které identifikovalo přístroj, z nějž byla zpráva odeslána. Samozřejmě se na to nedalo spolehnout, protože existovala spousta způsobů, jak to zfalšovat, ale pro začátek to šlo. Vedle stálo datum přijetí zprávy, které prozradil identifikovaný server, dál informace o cestě, po níž příspěvek dorazil na UseNet.

Thorn se připojil do rejstříků internetu, začal s americkým - ARIN. Podle jazyka a písma Thorn odhadoval, že Kord je Američan.

Když byl na stránce ARIN, provedl vyhledávání adresy IP a samozřejmě že ji

v databázi ARIN našel.

Objevily se výsledky vyhledávání, šlo aspoň o legitimní adresu -všechny informace ukazovaly, že se jedná o malý server nedaleko Chicaga, BearBull.com. Thorna zajímaly kontakty na tu adresu IP, a ty našel dva.

S využitím oficiální adresy z Net Force odeslal e-mail na oba:

*****

Vážená paní, vážený pane,

žádám Vás o spolupráci při pátrání po vašem klientovi, který podle všeho porušil federální zákon týkající se používání internetu. Ocenil bych veškerou pomoc, již mi můžete v této záležitosti poskytnout.

*****

Připojil detaily e-mailu a podepsal se: "Thomas Thorn, velitel, Net Force."

To byl pořádný kalibr. Jistěže ten troll striktně vzato porušoval zákon - přecpat někomu schránku bylo ilegální, třebaže těžko šlo o přečin, který by vyslal pracovníky Net Force za provinilcem, a kdyby se z těch, dvou adres nic víc nedozvěděl, nechystal se odběhnout do právního oddělení pro zatykač. Ale na druhou stranu třeba za pár dní nějakou odpověď dostane a možná...

Jeho e-mailový program cinkl a objevila se hlavička příchozí zprávy: od BearBull.com.

No to se podívejme - musí to být automatická odpověď...

Ale ne, Webmaster serveru BearBull je zjevně noční pták:

*****

Pane veliteli Thorne,

naše záznamy naznačují, že přístroj, na nějž jste se ptal, patří Access & Eats, internetové kavárně umístěné západně od Chicaga v nákupním centru Oak Brook ve městě téhož jména. Majitel se jmenuje Dennis James McManus...

*****

Pod jménem stálo telefonní číslo, e-mailová adresa a webová adresa včetně nabídky poskytnutí všech prostředků, jež by mohly Net Force pomoci.

Thorn zavrtěl hlavou a usmál se. No, tolik tedy k dopadení trolla. Ten člověk byl dost mazaný, aby použil veřejný počítač, čímž je mnohem těžší ho vystopovat. Samozřejmě, kdyby to byl skutečný terorista, mohl se Thorn spojit s FBI, aby tam poslala své agenty, kteří by chlápka dopadli, ale u trolla? Kdepak. Není ideální začínat kariéru šéfa úřadu tím, že si vyřizujete osobní účty...

Ale na druhou stranu, nebylo nic špatného na tom, že se chtěl zeptat na pár věcí jako běžný občan. Mohl poslat panu McManusovi e-mail a zeptat se ho, jestli neví o nějakém stálém zákazníkovi, jenž se třeba zmiňuje o šermu. Kord zjevně trávil na síti spoustu času, musel do té kavárny chodit hodně často, takže si ho třeba někdo všiml.

Pokud si Thorn vybavoval, na Chicagské univerzitě měli hodně dobré šermířské družstvo, aspoň v době, kdy Thorn sám závodně šermoval. Jednou tam byl na turnaji, dostal se do semifinále v kordu, než prohrál s Parkerem Kingem, což ale nebyla žádná ostuda, protože King vyhrál i celostátní finále a nakonec i bronzovou medaili na olympiádě.

Třeba tam Korda někdo zná.

Zavrtěl hlavou. Poslyšte, neznáte trolla, co se naváží do lidí na UseNetu a říká si "Kord"?

Tím člověkem by vlastně mohl být kdokoli, koho by se na to zeptal, a to by byla hodně nepříjemná zkušenost. Kdyby Kord zachytil jeho telefonát a dozvěděl se, že na něj Thorn narazil.

Samozřejmě by ho mohlo vylekat, kdyby mu Thorn zavolal, ale třeba taky ne, a on nechtěl poskytovat trollovi potěšení z toho, že by se dozvěděl, že Thornovi leze na nervy.

Nejvyšší čas to vzdát, Tome. Máš na práci i jiné věci. Je to jenom troll, zaostalec bez života. Ať se dusí ve vlastní šťávě.

Než se odpojil, naťukal adresu webové stránky té internetové kavárny.

Objevila se úvodní stránka s adresářem a Thorn kliknul na životopis majitele.

Dennis James McManus byl štíhlý, bledý muž se zrzavými řídnoucími vlasy, asi tak v Thornově věku, ve tváři vážný, skoro zamračený výraz. Opíral se o tmavou stěnu, paže složené, díval se skoro nepřátelsky.

Nešťastný člověk, napadlo Thorna. Připadal mu nějak povědomý, ale Thorn ho nedokázal zařadit. No co.

Už se chystal odpojit, už ve skutečnosti stiskl zavírací knoflík prohlížeče, když si všiml slova v životopise, byl to jen záblesk, jak stránka zmizela:

Kord.

Dobrý den.

Thorn se rychle zase připojil a životopis si přečetl.

Pan McManus byl zjevně univerzitním šampionem Ohia v šermu.

No, no, no. Co teď s tím...?

Mám tě!

Vojenské zdravotní středisko Waltera Reeda Washington, D.C.

John Howard právě mluvil s Juliem, když zvedl oči a uviděl, jak k nim míří Alex a Toni Michaelsovi.

"Alexi, Toni. Já myslel, že jste v Coloradu."

"Už jsme tam skoro byli," řekl Michaels. Jakmile jsme to zaslechli, tak jsme sedli na letadlo zpátky. Jak mu je?"

,Julio mluvil před pár minutami se Saji - je na JIP s ním."

Fernandez přikývl. "Žádná změna. Je v bezvědomí. Kulka se po nárazu na sklo zjevně rozprskla, asi třetina se mu odrazila do čela, kousek nad pravým okem, vyryla tam krvavý žlábek, ale nepronikla dovnitř do lebky. Zasáhla ho takovou silou, že mu způsobila otřes mozku, teď je v šoku. Všechno ostatní zjevně funguje dobře, ale ještě se neprobral a nikdo pořádně neví proč."

Michaels přikývl. "A co ten chlápek, co ho postřelil?"

Howard zavrtěl hlavou. "Ani stopa."

"Proč to udělal?" zeptala se Toni.

Howard znovu zavrtěl hlavou. "To nevíme. Máme pár svědků, kteří říkají, že před ním zastavilo auto, z něj vyskočil chlápek a blížil se k Jayovi. V ruce měl zbraň. Jay se pokusil vycouvat se svým autem pryč a ten chlápek po něm začal střílet. Jedna rána - balistici říkají, že to vypadá na osmatřicítku Special nebo tři sta sedmapadesátku Magnum podle kousků, co našli v autě."

"Záchvat z dopravní zácpy?" zeptala se Toni.

"Vypadá to tak," odpověděl Howard.

"Má policie představu, koho hledat?"

"Vysokého, malého, štíhlého, tlustého, plavovlasého, tmavovlasého, bělocha nebo černocha," odpověděl Fernandez. "Průměrný člověk, na očích brýle, knírek, na bradě náplast."

Michaels řekl: "A napadlo někoho, že třeba nešlo o člověka, jenž spěchal z práce? Že si Jaye vyhlídl úmyslně?"

Julio s Howardem se na sebe podívali. "Už nás to taky napadlo. Jeden člověk už prověřuje Jayovy e-maily a telefony, prověřujeme všechny projekty, na nichž pracoval, a podobně. Jde ale o to, že Jay není z těch, jehož nepřátelé nosí zbraně - většina lidí, kteří by proti němu mohli něco mít, by na něj vzala software."

"Můžeme nějak pomoct?" zeptal se Michaels.

Howard pokrčil rameny. "Byl tady nový velitel - doktoři nám všem řekli, ať jdeme domů, on odešel. My ještě probíráme všechno, co nás napadne. Zrovna jsme se už chystali jít taky domů."

"Můžeme ho vidět?" zeptala se Toni.

"Jo. Zajděte za sestrou, můžou za ním najednou dva až tři lidé. Saji vás určitě ráda uvidí."

"Kdo vám hlídá syna?" zeptal se Fernandez.

"Guru," odpověděla Toni. "Je v pořádku."

Howard se pousmál. Ta stařenka, jíž říkali "guru", byla tou, která naučila Toni bojovému umění silat, jež zvládala lépe než na výbornou. Muselo jí být už k devadesáti, ale Howard by se s ní nechtěl potkat, ani kdyby měl baseballovou pálku a nůž. Ta žena by vás dokázala srazit k zemi pravou nebo levou rukou a ani by se u toho nezapotila.

"Půjdeme se za ním podívat," řekl Michaels.

"Máte už kde spát?" zeptal se Howard.

"Tak daleko jsme nepřemýšleli."

"Můžete přespat u nás. Pokoj pro hosty je teď zrovna vlastně prázdný."

"Díky, Johne."

Howard se díval, jak odcházejí za sestrou, a zaradoval se. Nemuseli tu být. Bylo by pro ně snadné říct, že o tom neslyšeli nebo že se museli zabydlet, že stejně nemůžou nic udělat. Ale tak to mezi přáteli chodí - když máte potíže, přijedou vám nabídnout pomocnou ruku.

Juliovi pak řekl: "Zajistěte, aby ten, kdo na tomhle případu dělá, nic nepřehlédl. Chci dostat toho člověka, co má tohle na svědomí. Než odejdu, až odejdu, kdykoli."

"Rozumím, Johne. Ale budete muset počkat ve frontě, protože nejdřív si s ním promluvím já."

12 KAPITOLA
V pravěkém pralese

Jay se probudil s bolestí hlavy. "Probudil" bylo nejblíž tomu, jak by šlo jeho stav asi popsat. Měl pocit, že klimbal, jen nejasně si uvědomoval svoje okolí, než ho něco vrátilo do aktivnějšího stavu mysli.

Divné.

Ten scénář se změnil - pokud to vůbec scénář byl - pláž vystřídal hustý severský prales s lišejníkem na stromech, s obrovskými pravěkými borovicemi, pod přikrovem obrovských stromů rozházené jehličí.

Ačkoli tu nikdy předtím nebyl, měl zvláštní pocit, že to všechno sám vytvořil - že sledoval, jak se ty stromy rodí, díval se, jak raší a rostou do nynější vzrostlé formy, zasadil každý keř, vyryl do země stopy po erozi, to všechno po strašně dlouhou dobu.

Jako by byl bůh. Bůh s bolavou hlavou.

Stál tam, zaostřoval, díval se na stromy, každý lísteček měl dokonalý tvar, jako by byl replikou celého stromu, jen zmenšenou. Možná by tam vydržel stát celý den, jenže ta palčivá bolest v hlavě ho nutila neustávat ve svém snažení.

Bolesti hlavy nebývaly ve VR něčím obvyklým. Stimulační jednotky se dotýkaly jen senzorů. Bolest od něčeho uvnitř v hlavě by neměla být možná. A i kdyby byla, rozhodně by si ji sám pro sebe nenaprogramoval - k čemu by mu to bylo?

Zamračil se. Na hladinu jeho vědomí vyplula zvláštní myšlenka -něco důležitého...

Ta bolest mu bránila v soustředění, zavrtěl hlavou a nechal tu myšlenku uplynout. Nezáleželo na tom, proč ho bolí hlava, ale že ho bolí.

Ocitl se na pokraji paniky. Nedokázal rozhodnout, kde je: jestli ve snu, VR nebo... ve skutečnosti?

Byl si téměř jist, že nic není reálné. Scény se měnily příliš rychle, dny přecházely v noci, stromy v květiny, pláž v tenhle prales.

A nepociťoval hlad ani potřebu se najíst.

Jenže ta bolest hlavy - ve VR člověka nikdy hlava nebolí.

Pokud to ale není nějaká experimentální technika?

Vzpomněl si na něco, co viděl v chatovacím prostoru na MIT. Jeden student prohlásil, že dokáže vyvolat realistickou vnitřní bolest tím, že bude

simultánně stimulovat akupresní body, a získá tak ohnisko pro kterékoli zvolené místo. Problémem bylo, že ten pocit byl výlučně subjektivní a těžko se přenášel z člověka na člověka.

Fajn. Pokračuj s tímhle nápadem.

Pokud to nebylo reálné, tak to muselo být buď VR, nebo sen.

A co když to bylo reálné? Co když se... zbláznil a všechno, co vidí, mu přetvářejí halucinace, kombinuje se to s realitou?

Možná se někde potácí v lese s poškozeným mozkem.

Otřásl se.

Nebyl ale v zásadě moc lesní tvor. Jak by se sem tedy dostal?

Napadla ho další možnost, jež byla skoro stejně zneklidňující: třeba ho unesl některý z mnoha nepřátel Net Force a teď si ho připravuje na mučení. Nebyl by to od nich zrovna chytrý tah, protože od něj by se dozvěděli hlavně to, jak pracovat s počítači. Většina toho, co dělal, nebylo právě přísně tajné - aspoň ten proces ne.

Něco ho napadlo, to s nepřáteli, ale nedokázal to pořádně zachytit...

Zase odplouval. Soustřeď se, Jayi.

"Hej!" zvolal. "Jestli chcete, abych promluvil, budu mluvit! Můžeme začít!"

Scéna se náhle změnila a on stál na molu u vody. Na sobě měl černý kabát a dlouhý červený šátek. Nad oči měl naražený plstěný klobouk.

Co teď?

Tuhle scénu si vybavoval. Pocházela z VR modulu, kterým před nějakou dobou sledoval peníze KyberZemě.

Podíval se na svou dlaň. Měl v ní ten drahý kámen, druh opálu, který vytvořil, aby v tomhle rodokapsovém scénáři ošálil lidi.

Jenže neměl to na koho použít a jeho mysl byla ošálena až až.

Chvíli se díval na ten kámen. Třeba by dokázal sám sebe zhypnotizovat, a zjistil by tak, kde je. Odtáhl ruku s opálem dál od tváře, ale kámen se najednou proměnil.

Stala se z něj nablýskaná, niklem potažená hlaveň jednoranného vojenského revolveru Colt. Znovu se podíval na své oblečení a uviděl, že má přes modré džíny kožené nohavice, na botách ostruhy. Na košili připíchnutou stříbrnou hvězdu.

Kovbojský scénář. Takže to musela být VR. Ten scénář byl další jeho výtvor.

Přechod proběhl naprosto dokonale, bez jakéhokoli zpomalení, bez pocitu nahrávání dat, dokonalý střih.

Podíval se nahoru a všiml si, že z přístaviště se stalo město duchů. Měl zvláštní pocit ponurosti, izolace. Byl úplně sám.

Znovu zavrtěl hlavou. Touhle dobou už by uvítal i ducha...

Počkat. Co když jsem po smrti?

Rozhlédl se po scenérii kolem sebe a zamračil se.

Přestřelka u nebeské brány?

Bolest za jeho očima zesílila a on si říkal, že když to takhle bolí, tak ještě asi po smrti nebude.

Procházel se po městě a něco hledal - cokoli, co by mu poskytlo návod, nápad, z čeho by mohl vysoudit, proč se tohle všechno děje.

Za dveřmi saloonu viděl na dřevěném stolku tašku. Jednou se rozhlédl a pak zamířil k ní, při každém kroku slyšel rachot svých ostruh. Ve větru za ním skřípaly létací dveře.

V tašce byla vázaná kniha od Rudyarda Kiplinga.

Najednou se ho zmocnil strach, až mu vyschlo v puse. Ani za nic nechtěl tu knížku otevřít. Opravdu.

Musím to vědět. Musím to přece zjistit.

Byla to stará kniha s barokními barevnými ilustracemi na levé straně na začátku každého příběhu.

Listoval knihou a zastavil se, aby si prohlédl obrázek džungle se silnými banánovníky a hustou zelení kolem tmavých kmenů stromů. Umělec odvedl velmi dobrou práci: ta scenérie byla skoro nadpřirozená, vyvedená až s fotografickou kvalitou, i když barvy připomínaly vodovky, byly živé a jasné.

Jak si to prohlížel, jeho obavy jen narůstaly. Díval se na část džungle, visící liánu, která byla nakreslená na stromě vlevo od ilustrace, když vtom si všiml, že rámeček obrazu se rozšířil a otevíral se dál a dál. Když tam tak v úžasu stál, okraje se kolem něj rozpínaly, zavíraly ho a pohlcovaly ho do sebe.

Ocitl se v té džungli.

A tam, vzadu za dvěma palmovými listy zahlédl kousek oranžové barvy. Nešlo o barvu ovoce, ale kožešiny.

Tygr!

Byl to ten tygr, který ho dostal už předtím, ten, jakého viděl v tom scénáři VR, když pracovali na případu s kvantovým počítačem.

Jay se otočil a utíkal pryč, křičel, a třebaže s každým krokem bolest v hlavě zesilovala, nevadilo mu to. Musel se dostat pryč.

Vylezl na strom, který mu snad ještě rostl pod rukama, kůra se pod jeho prsty odlupovala, strach ho hnal vpřed. Měl pocit, jako by lezl po dopravníkovém pásu špatným směrem, jako by ho to stahovalo dolů, zatímco se snaží vyšplhat nahoru. Nakonec v záchvatu čirého strachu vylezl na velkou větev.

Ten tygr, tygr!

Jay se díval dolů na zem džungle, ale ten tvor zmizel stejně tiše, jako se objevil.

To je ten tygr, co mě dostal už předtím!

Posledně ho opustil v kómatu na pokraji smrti...

Kóma...

To slovo mu rezonovalo v hlavě jako zvuk obřího gongu a bolest hlavy, již cítil celé dopoledne, ještě zesilovala.

Jay najednou dostal obrovský strach.

Co když jsem pořád v tom kómatu? Všechno kolem - Saji, dítě, rezignace Alexe a Toni - co když se nic z toho nikdy nestalo? Co když ještě pořád ležím v posteli a zdá se mi to?

Ta myšlenka byla děsivější než cokoli, co ho dosud napadlo.

Tichá džungle se kolem něj jakoby uzavírala a Jay se tiskl ke stromu stejně jako jeho dávní předkové, doufal ze všech sil, že se plete... A přemýšlel, jak by to šlo zjistit.

New York City

Cox byl v jednom kole. Telefonáty, e-maily a faxy nikdy nekončily, ale ať se dělo co se dělo, musel se starat o obchod, obor, v němž se vyznal a měl zkušenosti. Když se v jeho světě objevily problémy, tak jste neseděli a nelomili rukama, ať už šlo o cokoli.

Museli jste zůstat v pohybu, jinak by vás ti šakali skolili.

Jennie, jeho sekretářka, se ozvala z interkomu. "Na lince pět je prezident Mnumba."

Cox zmáčkl tlačítko. Na monitoru se objevila tvář muže, stejně jako se jeho objevila na Mnumbově monitoru tisíce mil odsud.

"Johne Simone, jak se vede? Dobře. Rodina v pořádku? Taky. Poslouchejte, volal jsem vám kvůli těm pronájmům. Ano, ano, já vím, ale poslyšte, Johne Simone, jinak to bohužel nejde. Když je nedostanu, nemůžu pokračovat, tak to zkrátka je. Ano, chápu. Vážím si vašeho postoje a samozřejmě bych nechtěl, abyste prováděl cokoli, co by vám bylo nepříjemné. Ano. To rád slyším, pane prezidente. Až bude váš člověk připraven, tak ať se spojí s mými lidmi. Mějte se."

Cox se usmál na Afričana na monitoru, který pomalu mizel.

"Na čtyřce Bertrand."

Cox znovu stiskl knoflík. Tentokrát žádný obraz, Bertrand měl jen hlasový telefon.

"Pane. Podařilo se nám... zajistit ten materiál, který jsme chtěli."

"Skvěle. Nějaké problémy?"

"Pár rozbitých vajíček, nic zásadního."

Bertrand se pohyboval v Pobaltí, prováděl jistou průmyslovou špionáž. Jakkoli to vypadalo zvláštně, Chorvati nebo Srbové nebo kdo tam přišli s novým procesem ropného toku, který byl účinnější než dosavadní standard. Cox ho musel mít. Pár rozbitých vajíček znamenalo, že došlo jen k drobnějším problémům - pár rozbitých vajíček neboli hlav. To bylo Coxovi jedno.

"Dobře. Těším se na ten nový materiál." Zavěsil.

Ozvalo se pípnutí oznamující příchozí poštu, což se dělo jen v případě, že šlo o něco důležitého od někoho, kdo měl soukromou adresu.

"Jennie, jsem on-line!" zakřičel.

"Dobrá." Od té doby bude odvádět a přesměrovávat telefonáty, dokud jí neřekne, že skončil.

Připojil se na svůj server. Byla tam jediná zpráva odeslaná z veřejného přístroje, bez podpisu.

"Uklizeno," stálo v ní. "Pokračuji."

Eduard. Dobře. Cox v duchu přikývl.

"Už!"

"Na trojce velvyslanec Foley."

"Jime, jak se vede? Už se tvé dceři narodilo dítě?"

Pro tohle Cox žil. Hra, lov, soukolí a obchody, které udržovaly jeho motor v chodu, v cestě vpřed. Někdy musel jít oklikou, čas od času se dokonce musel i zastavit, ale většinou šlo o postup kupředu. Nikdy se nedostane do cíle, ta cesta nikdy neskončí, vrátí se zase zpátky na začátek jako rovník, ale to nevadilo. Dokud měl vše pod kontrolou a mohl to řídit, tak byl spokojen. Tohle bylo to zásadní.

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Thorn se odstrčil od stolu a vstal. Jeden z jeho lidí právě volal z nemocnice - v Gridleyho stavu žádná změna.

Zavrtěl hlavou. Hrozná věc, takhle postřelený muž.

Státní policie zatím nevypátrala člověka, který to udělal, a svědci zjevně moc nepomáhali. Střelce třeba nikdy nedopadnou. Nejlepší odborník Net Force na počítače zatím ležel v kómatu a nikdo nevěděl, kdy - nebo vlastně jestli vůbec - se z něj probere. Bože, bože.

Ale jinak panoval celkem klid.

Thorn se rozhodl, že se půjde projít po budově. Ještě si pořádně nezvykl, že tohle všechno je jeho území.

Kráčel chodbou a pokyvoval na kolemjdoucí.

Po chvíli se ocitl před kanceláří plukovníka Kenta. Vstoupil dovnitř, kývl na sekretářku a otevřenými dveřmi viděl, jak plukovník věší na stěnu za svým stolem meč katana. Aspoň to Thornovi takhle připadalo - nebyl na japonské samurajské meče žádný odborník, ale připadalo mu, že to má správnou délku i tvar. Mohlo jít o daito, jež bylo o něco delší, ale nic jiného to být nemohlo.

Čepel vězela v dřevěné pochvě nalakované černou barvou. Kent pověsil zahnutý meč ostřím vzhůru do dvou háků, které připevnil na stěnu za svým stolem, pak ustoupil a prohlížel si ho. "Zvláštní," řekl Thorn. "Zabýváte se meči, plukovníku?" Kent se otočil. "Veliteli. Ani ne. Můj děda byl u námořní pěchoty. Tohle přivezl z tažení proti Japoncům v Pacifiku. Patřil důstojníkovi, který odolával sám americkým jednotkám dvanáct dní na jednom z těch hrozných tropických ostrovů. Ten voják se přesouval od jeskyně k jeskyni, skrýval se v lesích. Když mu nakonec došla munice do pistole, zaútočil proti dvěma četám jen s mečem v ruce. Vyrazil přímo proti stěně střelby z pušek a samopalů a držel se na nohou i dlouho poté, co už měl dávno padnout k zemi. Můj otec necítil k Japoncům žádnou náklonnost - jeho bratr zahynul na lodi,

kterou potopili u Pearl Harboru - ale uznával odvahu nepřítele." Thorn přikývl.

"S postupujícím časem se můj děda - jmenoval se Jonathan - rozhodl, že si o tom meči zjistí něco víc. Po Státech jezdila spousta Japonců, jezdili po střeleckých soutěžích, zadávali inzeráty do novin a tak dál, snažili se koupit hodně věcí, co s sebou Američané přivezli z války, takže si říkal, jestli třeba nemá něco cenného." Kent zvedl meč a podal ho Thornovi. "Podívejte se."

Pro tyhle příležitosti platila etiketa, řádný způsob, jak přijmout a vyjmout japonský meč, ale Thorn tušil jen velmi matně, jak postupovat. Krátce plukovníkovi přikývl, vzal si zbraň a vytáhl ostří pár centimetrů z pochvy.

Ocel se blyštila jako zrcadlo a podél ostří vedla tenká, ale patrná vlnovka. Thorn věděl, že kovář při kalení přiložil k ostří hlínu, aby byla pevnější než tělo čepele, které muselo být ohebnější. Při leštění čepele získala tvrdší část světlejší barvu než zbytek kovu, který byl obvykle překládán a opakovaně zpracováván tak, aby vznikla vysoce kvalitní, jemnozrnná "vodová" nebo damascenská ocel. Podobný proces výroby mečů používali Turci i Španělé a dokonce i Norové.

Kent řekl: "Osazení - rukojeť, koš, díly a tak - pocházejí z druhé světové války. Čepel je rodinné dědictví, zůstává v základní podobě, aby ji ten důstojník - podle mého dědečka poručík - mohl vzít s sebou do bitvy. Čepel samotná je víc než čtyři sta let stará. Možná má hodnotu dvaceti třiceti tisíc dolarů. Pod rukojetí je do oceli vyryto jméno kováře, místo, datum a pro koho ji vyrobil, chrám, kde byla zasvěcena a výsledek řezací zkoušky. Víte něco o těch zkouškách?"

Thorn zavrtěl hlavou.

"Když byla čepel hotová a osazená, zkoušela se na odsouzených trestancích, aby se zkontrolovalo ostří a trvanlivost. Někdy šlo už o mrtvé trestance, jindy ne. Naskládali je na sebe na hromadu a muž se silnou rukou se do té hromady zasekl. Mírou bylo, kolik těl dokázalo ostří přeříznout, než se zastavilo. Jedno tělo nebylo nic moc, dvě těla ucházející a tři těla vynikající. Podle té značky přeřízl tenhle meč čtyři těla."

"No tohle," řekl Thorn.

"Možná to byli hubeňouři. To se tady nepíše. Trestanci, kteří prý oplývali značnou dávkou zlomyslnosti, někdy polykali pár dní před plánovanou popravou kamení. Nacpali si pupek kameny, takže když kat přišel vyzkoušet svou čepel, měl šanci, že ji poškodí, když je chtěl přeseknout."

"Bože."

,Jo. Je to jiná kultura. Až si člověk říká, co by se stalo, kdyby tu válku vyhráli."

Thorn se díval na naleštěnou ocel.

"Můj děda byl tím vším tak fascinovaný, že ve čtyřiašedesáti začal u nějakého japonského experta v San Francisku meče studovat. Jsou dva hlavní směry - kendo s bambusem, brněním a tak, a iaido, kde se cvičí s opravdovými meči."

Thorn znovu přikývl. Ano, tohle už věděl.

"Když jsem byl malý, můj děda mi ukázal základy iaida. Sám to trénoval asi hodinu denně nebo tak nějak, ať se dělo co se dělo. Měl jsem pocit, že ho to vyrovnalo, zklidnilo. Když zemřel, bylo mu skoro devadesát. Ještě si ráno zatrénoval s mečem, šel domů, zdříml si a už se neprobudil."

Thorn zasunul čepel zpátky do pouzdra a podal ho Kentovi, který meč vzal. "Ještě trénujete, plukovníku?"

Muž přikývl. "Někdy. Můj děda mě naučil pár cviků."

Thorn řekl: "Já sám se věnuju šermu. Západní styl, fleret, kord, šavle a tak. Možná byste mi mohl někdy ukázat to, v čem se vyznáte vy."

Kent se na něj podíval, jako by ho uviděl poprvé od doby, co vstoupil do kanceláře. "Ano, to bych mohl. A co pro vás můžu udělat jinak, pane?"

"No, pro začátek vypustit toho ,pana', plukovníku. Slyším na ,Thorne',

,Tome' nebo ,Hej, počkej', ale do téhle práce mě jmenovali, ne zvolili."

Kent se pousmál. "Dobrá. To bych mohl zvládnout. Máte nějaké zprávy o Gridleym?"

"Pořád v kómatu."

"Hrozná věc," řekl Kent.

"Ano."

13 KAPITOLA

Když byl Thorn zpět ve své kanceláři, přemýšlel o případu Jaye Gridleyho. Jeho práci zatím prozkoumávali technici, ale některé části pro ně zůstávaly nepřístupné. Gridley jako většina počítačových nadšenců zašifroval u některých svých souborů hesla i sítnicové zkoušky - i když to bylo proti předpisům Net Force, jež pamatovala právě na situaci, která teď nastala: Co kdyby se některému pracovníkovi něco stalo a nikdo se nemohl dostat k tomu, na čem pracoval?

Gridley byl dobrý, velmi dobrý, ale Thorn byl lepší. Kromě toho měl velkou výhodu - existovala pojistka, zadní vrátka zabudovaná do hlavního softwaru Net Force, která umožňovala veliteli dostat se za většinu podobných nástrah. Thorn mohl vyvolat virtuální práci kteréhokoli ze svých lidí; měl šifrovací kódy hlavních zámků Net Force a mohl by snad rozluštit Gridleyho soukromé šifry pomocí počítačů Super-Cray. Mít přístup k něčemu takovému představovalo největší potěšení každého počítačového nadšence. Ty počítače byly rychlejší než letící kulka, mohli jste s nimi jediným skokem překonat vysoké budovy...

Přinejmenším, i když to pravděpodobně nemělo žádnou spojitost, by se mohl podívat, na čem ten člověk pracoval.

"Kdy jindy než teď," řekl si pro sebe.

Ve své kanceláři neměl úplné vybavení pro VR. V Gridleyho kanceláři však bylo. Kromě toho by v té kanceláři mohl narazit na něco, co by mu mohlo pomoct. Nedalo se to dopředu určit, ale Gridley klidně mohl mít své šifry napsané na vnitřní straně zásuvky stolu.

Usmál se. Nejlepší programátoři nikdy nic tak pitomého nedělají, ale kdysi znal jednoho, který si jako heslo zvolil vlastní datum narození. Tvrdil pak, že nikdo by nebyl takový blázen, aby to čekal. Mýlil se - po světě chodila spousta bláznů, kteří neměli pojem o složitostech. Domnívat se něco takového bylo skoro bez výjimky mylné.

New York City

Když Natadze utahoval strunu G a přepnul ladičku na vyšší tón, struna praskla. Ozvalo se prásk! A praskla přímo u uzlu, kde praskaly většinou. Natadzemu ovšem nepraskla struna na kytaře už léta - pravidelně je měnil a nikdy je nenechal tak dlouho, aby hrozil podobný problém. Tyhle struny byly staré jen pár týdnů. Určitě byly vadné.

Rychle chytil uvolněný kousek nylonu, aby utržený konec nepoškrábal francouzskou polituru kytary. Tenhle druh politury byl lepší než ostatní z hlediska kvality tónů, ale nebyl z nejodolnějších. Velká část výrobců kytar jej začala používat jen na přední stranu svých nástrojů, na boky a zadní strany pak používali jiné druhy laků. Zvuk byl v zásadě stejný, ale byly mnohem odolnější proti opotřebení.

Cvičení bude muset odložit. Bude muset vyměnit všech zbývajících pět strun - výměnu jen jedné si nechával tak leda pro pohotovostní případy. Ostatní struny by měly být ještě tak měsíc hodně dobré, ale on zkrátka věřil, že když si vrána k vráně sedne, je to lepší.

Patřilo k všeobecnému povědomí, že dřevěné nástroje, aspoň ty kvalitní, jsou s přibývajícím stářím stále lepší. Tón kytary stejně jako houslí či cella se zlepšuje hraním. Cedrové dřevo toho dosahuje rychleji, jehličnany sice pomaleji, ale jejich hlasitost i tón neustále získávají na kvalitě, to věděl každý.

I když neexistoval důkaz, že struny by měly být stejného stáří, aby

společně dobře zněly, Natadze věřil, že tomu tak je. Vyměníš-li jednu, vyměň i ostatní, to byla jeho filozofie.

Natáhl se ke kolíku a začal povolovat strunu hluboké e. Zkoušel na svých kytarách různé kolíky, ale dával přednost těm, které pocházely z dílny zesnulého Irvinga Sloanea. Kolíky od Rodgerse a Fustera byly hezčí a mnohem dražší, i když u takhle drahého nástroje je pár stovek dolarů za kolíky navíc jako nic. Sloaneovy působily elegantněji, zajišťovaly absolutní pevnost a byly nezničitelné. Nakoupil je pro všechny své kytary kromě sběratelských kousků, na kterých se nesmělo měnit vůbec nic.

Podobně tomu bylo se strunami, taky vyzkoušel všechny slavné značky, míchal je a přidával vinuté basové struny k vysokým a nakonec dospěl k závěru, že struny Pro-Arte Hard Tensions od D'Addaria mu zaručují na tomhle nástroji ten nejlepší zvuk, i když struny pro střední napětí, které používal normálně, byly poněkud laskavější k prstům. Bylo to zajímavější, protože ani zdaleka nepatřily k nejdražším.

Když uvolnil všechny struny, otřel hmatník čisticím prostředkem a pak ho natřel citronovým olejem, zase ho vytřel do sucha, pak dal pod kobylku kus kartonu, aby ochránil polituru, a začal s natahováním nových strun. Používal variaci na metodu Johna Gilberta, na konečcích nylonových nízkých strun roztavil kuličku, než je protáhl kobylkou a utáhl je, začal vysokým e a ostatními nylony, pak se přesunul k hlubokému e a dalším dvěma basovým strunám. Teoreticky tím měl poskytnout výškám čas na usazení, než jste natáhli basy, ale prakticky se všechny struny pár dní probouzely, než získaly pořádný zvuk.

Celý proces zabral půl hodiny. Dlouhé konce odstřihl štípacími kleštičkami na drát, naladil všechny struny a zkusil pár stupnic. Nové struny, i když neudržely tón moc dlouho, zněly fantasticky, zvuk byl čistší a výrazně živější. Jakmile začal pot z vašich prstů konat své dílo, struny měly omezenou životnost. Mohli jste je sundat a naložit do čisticího roztoku, dokonce je šlo povařit, aby špína zmizela, ale to bylo otravné a jednodušší bylo natáhnout struny nové. Když jste měli kytaru, která stála tolik co nové auto, bylo celkem hloupoučké škudlit na strunách za patnáct dolarů.

Nakonec, když to počtvrté doladil, byl připraven ke hře. Každých pár minut bude muset zase dolaďovat, ale s tím se nedalo nic dělat.

Možná v poslední době párkrát nezvládl svou práci úplně na výbornou, ale neexistoval důvod, proč by nemohl aspoň cvičit dobrou hru. Poněvadž člověk, jehož chtěl unést, ležel v kómatu v nemocnici - to si osobně prověřil - žádné větší problémy nějakou dobu působit nebude. A ten šílenec na silnici, co ho postřelil? Propadl se do země a není šance ho vystopovat.

Když začal přehrávat stupnice, najednou se mu v hlavě objevila náhlá nečekaná myšlenka, takový ošklivý a nevítaný host, který ho zdrtil silou svého zjevení.

Ale ne! Jak jen mohl být tak hloupý?!

Vojenské zdravotní středisko Waltera Reeda Washington, D.C.

V malé čekárně v osmém patře popíjel John Howard opravdu nedobré kafe z automatu a vrtěl hlavou. Julio Fernandez taky držel v ruce kelímek s tím odporným roztokem, ale projevoval nad tou chutí menší znechucení.

"Zajdu se ještě jednou přeptat doktorů. Jestli není žádná změna, jdu domů," řekl Howard.

Fernandez řekl: "Já tu klidně ještě chvíli počkám. Joanna s klukem jsou pořád u kamarádky v New Yorku, takže bych se domů šel leda vyspat, a to tady zvládnu taky."

Howard se zasmál. "To vy přece zvládnete kdekoli. Jednou jsem viděl, jak jste usnul, když jste jedl z misky horkou polévku."

"A dojedl jsem ji?"

Napili se kafe.

Fernandez řekl: "Tak mi povězte něco o plukovníkovi z maríny. Proč jste ho

podpořil, aby se stal novým velitelem?"

"No. V době, když jsem byl ještě podplukovník v pravidelné armádě a vám nejspíš podruhé nebo potřetí vrátili desátníka, možná si vzpomenete, že jsem chvíli učil na univerzitě v Georgii."

"Ano, pane, to si vybavuju. Poflakování na studentských akcích, okukování holek a známkování esejů. Těžká dřina."

Howard zavrtěl hlavou. "Abe Kent, už tehdy plukovník, se vrátil z posledního konfliktu na Středním východě, kde sloužil s vyznamenáním, a dostal na starost nové výcvikové středisko pro důstojníky námořní pěchoty kousek od Marietty. Párkrát jsem ho potkal už předtím na různých místech."

"To je mariňácká představa odpočinku a relaxace - pár měsíců mimo válečnou zónu učit důstojnické adepty."

Howard přikývl. "Takže Abe skončil na jihu a pracoval s nejlepšími a nejchytřejšími mariňáky."

"A těch není zrovna moc," poznamenal Julio. "A už tehdy byl plukovník?"

"Poslouchejte dál. Jedním ze studentů byl velmi chytrý mladík -říkejme mu třeba ‚Brown' - na univerzitě přeborník v plavání, černý pásek v karate, chytrý jako předseda Mensy. Zjevně se přihlásil do maríny hlavně proto, aby naštval svého otce, což byl milionář, slavný kongresman - a zarytý pacifista. Ten člověk byl v Kongresu deset dvanáct volebních období a do důchodu měl jistotu, že ho ještě tak pětkrát zvolí. Do té doby nashromáždil solidní majetek."

Julio znovu přikývl. "Nechte mě hádat - ten kluk byl drobet nedůtklivý."

Howard se ušklíbl. "Před vámi taky člověk nic neutají, že, poručíku?"

"Chytrým lidem se to daří."

"Nebo lepším střelcům."

Julio zvedl ruku. "Vyberte si číslo od jedné do pěti, pane."

Howard ho ignoroval. "No, takže Brown to natíral všem rekrutům, první ve třídě, první v tělocviku, porazil všechny v kurzu neozbrojeného souboje, dokonce nastřílel lepší výsledek než kluci z venkova."

"Zní to jako perfektní mariňák - až na tu inteligenci."

"Ano. Bylo to samozřejmě až příliš ideální, aby to vydrželo. Poslucha Brown nakonec narazil na nějakého natvrdlého kariérního instruktora, který odešel ze střední školy do armády, aby utekl před opilým tátou, když mu bylo sedmnáct. Vyměnili si názory. Pak to přerostlo ve fyzický konflikt. Brown složil seržanta poměrně zdatně a rozhodl se, že jestli má přijímat rozkazy od takových pitomců, tak toho může nechat rovnou."

"Odešel?"

Howard zavrtěl hlavou. "Ne, šel za plukovníkem Kentem a informoval ho, že odchází nejen z poddůstojnické školy, ale že má v úmyslu opustit námořní pěchotu jako takovou. Prý to byla zábava a tak, ale po pečlivém zvážení prý nemůže pokračovat dál, když musí sloužit s takovými magory."

Julio se zasmál. "To muselo vyznamenaného plukovníka, co se právě vrátil z boje, docela potěšit."

"Abe Kent informoval posluchače Browna, že ačkoli může opustit PŠ, pokud se k tomu rozhodne, zbytek své služební doby si odsloužit musí, a to bez ohledu na zařazení, útvar či místo."

"Nechte mě hádat ještě jednou: Brown se vytasil se svým tatínkem a udeřil na plukovníka Kenta s pomocí jeho bohatství?"

"To přišlo později. Nejdřív se po Kentovi ohnal ručně."

"To ne."

"Ale ano."

"Co se stalo?"

"Kent strávil velkou část své kariéry na bitevním poli a v zaplivaných barech po celém světě. Tenhle rádobyodborník na karate, co se po něm rozmáchl, na něj velký dojem neudělal. Pokud vím, tak posadil chlapce na židli s jistým důrazem - při tom s ním ještě praštil o stěnu a kartotéku. Donutil ho tím

vyhledat lékařskou pomoc, kde mu dali nové zuby a ruku do sádry."

Julio se zasmál.

"Brown pak informoval plukovníka, počítám, že již s větší úctou, že jeho tatík je bohatý, vlivný a že plukovník Kent toho bude hořce litovat."

"Chtěl Kenta vydírat," řekl Julio.

"Ano. Poslal kluka do basy za to, že napadl seržanta - o výstupu v kanceláři pomlčel - a sdělil Brownovi, že může zbytek služby strávit v base nebo v trestním táboře, což je vlastně totéž."

"A co se stalo?"

"Co byste čekal? Tatík zasedal v několika velkých výborech. Měl komu polichotit, věděl, která kolečka promazat, aby neskřípala. I tak mu trvalo půl roku, než Browna dostal z basy, a i s tím vším bohatstvím ho vypáčil ven jen s obyčejným propuštěním, nikoli s vyznamenáním."

"Měl dostat na zadek."

"Já to vidím taky tak."

"Takže plukovník Kent stál celou tu dobu v cestě bohatému a vlivnému otci toho kluka," řekl Julio.

"Přesně tak. Je to zásadový muž. Má dostatek zkušeností, aby věděl, že systém velení je jen tak moudrý jako jeho nejtupější součást a že dřív nebo později ten kluk bude na svobodě. Ale nedal nikomu nic zadarmo."

"A proto je pořád jenom plukovník," řekl Julio.

"Ano. Odolal tlaku lidí s dlouhou pamětí. Nemohli ho vyhodit - měl vyznamenání válečného hrdiny z pěti odlišných bojišť a vypracoval se úplně od píky - ale mohli zajistit, aby už nevystoupal ani o stupínek výš."

Julio řekl: "Prevíti."

"Zcela jistě. Ale udělal to, i když věděl, že se tím připraví o hodnost generála, protože to bylo správné."

"Odvážný je. Možná ne tak chytrý."

Howard se ušklíbl. "A oba víme, že raději budeme mít za zády odvážného muže odhodlaného poprat se s nepřízní vyšších míst, aby nám zachránil život v boji, než chytrého."

"Amen."

"Takže tohle je důvod, proč jsem navrhl na tu práci Abea Kenta. Operace Net Force nejsou vždycky úplně podle učebnic, a tahle práce vyžaduje muže odhodlaného ušpinit si ruce pro své lidi. Ať o něm řeknete cokoli, plukovník Kent není tím, od koho by se dala čekat kulka do zad."

Julio řekl: "Díky, že jste mi to řekl, Johne."

"Mění se tím něco?"

"No, pořád je to mariňák, ale aspoň podle mého gusta. Dokud s ním budu dělat, pomůžu mu ve všem, jak jen budu moct."

"To jsem věděl od začátku, Julio."

Oba se usmáli.

"Pane? Generále Howarde?"

Howard se podíval ke dveřím a viděl mladého agenta FBI, kterého možná poznával. Jak se jmenoval? Rogers? Nebyl z terénu, ale technik. Co tady dělal?

"Pane, převezli jsme auto pana Gridleyho z dílen státní policie a provedli jsme jeho rutinní kontrolu."

Howard přikývl. "A?"

"Pane, pod zadním nárazníkem vozu jsme našli bezdrátový vysílač."

Howard mrkl na Julia. "Štěnici?"

"A počítám, že není naše, že?" řekl Fernandez.

"Ne, pane poručíku. Naše není."

Fernandez řekl, co se Howardovi honilo hlavou. "Takže nešlo o akci někoho, komu přeskočilo v zácpě. Mluvíme o chystané akci."

Agent řekl: "To nevíme. Mohlo jít o souhru náhod."

"Tomu věříte?" zeptal se Howard.

"Na souhry náhod se v laboratořích díváme většinou podezřívavě."

"Chci všechno, co se o té štěnici dá zjistit, a rád bych to měl zítra."

"Ano, pane. Jakmile budeme něco vědět, dáme vám to."

Howard se díval do prázdna. Gridley byl sledován. Do čeho se to jenom zapletl?

Nedaleko od Spokane, Washington

Byl jasný podzimní den, ve vzduchu předzvěst chladného počasí. Listy olší se začínaly barvit a ve vánku cítil vůni kouře.

Thorn, na sobě tričko a goretexovou větrovku, modré džíny a tenisky, kráčel úzkou cestou podle vody mělké řeky Oregonu. Nebyl to scénář Gridleyho, ale jeho vlastní, měl ho rád. Jeho děda ho bral na výlety do lesa, když byl Thorn mladý, rád na to vzpomínal. Párkrát do toho scénáře pozval i jiné lidi, obyčejně ženy, s nimiž začal chodit. Jejich reakce mu obyčejně poskytly dobrou představu o tom, jestli má šanci od toho vztahu něco očekávat.

Jedna z nich, kterou potkal na univerzitě, se zasmála a ptala se, proč nemá na nohou mokasíny a kožené kalhoty, když je indián a tak. Druhá s ním šla deset minut a pak řekla: "To je nuda."

Obě ženy byly úchvatné a odhodlané strávit v posteli s ním celou věčnost, ale on je po těchto zážitcích pustil k vodě. Žena, kterou nebavila procházka po lese, ať byla sebepohlednější či sebechytřejší, nemohla v dlouhodobém horizontu stát za nic. Z jeho pohledu to tak bylo.

Na cestě před sebou zahlédl medvědí trus. Zastavil se, přiklekl a větvičkou do toho rýpl. Byl poměrně čerstvý, dosud vlhký a zapáchal. Usmál se jednomu starému vtipu, který se mu vybavil: jak se ochráníš před grizzlym, když jsi v hlubokém lese? Vezmeš si na boty zvonečky, abys ho varoval, že se blížíš, a pro případ, že by tě zahlédl, si radši vem slzný plyn. A jak rozeznáš trus grizzlyho od trusu medvěda černého? V grizzlyho jsou zvonečky a páchne po slzném plynu.

Tohle byl černý medvěd - v těchhle lesích žádní grizzlyové nežili, a to ani ve skutečnosti, už několik let. Černý medvěd byl mnohem menší a nehrozilo od něj takové nebezpečí, vážil ale pár stovek kil, měl zuby, kterými by vám dokázal utrhnout ruku nebo tvář, a nebylo ideální narazit na matku s mláďaty nebo na samce v době říje. Většina lidí si neuvědomovala, že medvědi jsou na krátkou vzdálenost rychlejší než člověk a že dokážou i lézt po stromě.

Thorn byl tedy na správné cestě. Gridleyho hesla ležela tímhle směrem, možná ani nebude potřebovat výkonný počítač, aby je rozluštil, až je najde.

Postavil se a vyrazil dál pěšinou.

Burácení řeky na balvanech přehlušil hluboký hlas: "Pohotovostní hovor, veliteli. Volá generál Howard."

Thorn se zastavil. "Scénář ukončit," řekl.

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Příchozí hovor obsahoval i obraz - Howard volal ze svého vircesu, takže to muselo být důležité.

"Generále, co se stalo?"

"FBI objevila na autě Jaye Gridleyho štěnici."

Thorn se zamyslel a přemýšlel o dopadech. "Takže myslíte, že nešlo o náhodnou akci někoho, komu přeskočilo." Nejednalo se o otázku.

"Někdo ho sledoval. Byla by to obrovská shoda náhod, kdyby to byl někdo jiný než ten, kdo ho postřelil."

"Řekl jste lidem v laborce, aby se do toho opřeli ze všech sil?"

"Ano, pane."

"Ví o tom státní policie?"

"Počítám, že ano."

"Dejte vědět, jak to postupuje."

"Ano, pane."

Když Howard zavěsil, Thorn přemýšlel o nové zprávě. Někdo šel po Gridleym. Proč?

Mohlo jít o osobní akci, i když to nevypadalo věrohodně. Umístit na auto

štěnici a sledovat ho, pak se pokusit o atentát na velké dálnici se svědky napravo nalevo, to je moc náročné. Měl Gridley takové nepřátele? Pracoval tu dlouhá léta - nikdo neříkal, že by se někdy zapletl do rvaček. Thorn to mohl prověřit u jeho ženy, ale tahle varianta, že by měl Gridley osobní nepřátele, prostě nepůsobila pravděpodobně.

Takže zbývala práce. Kdo by mohl chtít odstranit pracovníka Net Force?

Možné odpovědi: někdo, kdo utrpěl jeho prací? Nebo někdo, kdo mohl trpět v budoucnosti kvůli tomu, co Gridley dělal?

Teď bylo dvojnásob důležité dostat se do jeho souborů a podívat se, na čem pracoval. Kromě té záležitosti pro tureckého velvyslance neměl Thorn tušení, po čem mohl ten člověk jít. A vedoucí by měl vědět, čím se zabývají jeho lidé.

Bude to muset zjistit. Je načase vyrazit na další procházku lesem. "Počítači, spustit scénář z místa odchodu."

14 KAPITOLA
Na pláži

Jay kráčel po pláži, myšlenky mu těkaly všude možně. Byl zase na té samé pláži, kde jeho noční můra vznikla. Ale teď měl teorii.

Jsem v kómatu.

Tahle odpověď byla stejně jako většina odpovědí neúplná, šlo jen o nepatrnou informaci, která řešila jednu z mnoha rozsáhlejších otázek: A jak jsem se sem dostal? A co dál?

Nemusel se bát, že ho unesl nepřítel, ani se mu to nezdálo a nejspíš se nezbláznil. Samé dobré zprávy. Na druhou stranu se nemohl probudit, byl uvězněn ve svém těle a nebyl si jist, jestli je v novém kómatu, nebo v tom, které ho málem zmrzačilo předtím.

Co když všechno, co se stalo po tom tygrovi, bylo jen součástí nějaké falešné představy? Co když se nikdy vlastně neprobral? A Saji, práce, jeho život, nic z toho vlastně neexistovalo?

Ta myšlenka ho děsila. Představa, že se probudí a zjistí, že Saji není součástí jeho života, že nebude otcem... to by bylo nesnesitelné.

Ale jistého pokroku dosáhl. Už se přesunul od tápání "Kde to jsem a jak se odsud dostanu?" k "Vím, kde jsem, ale jak se teď dostanu z kómatu?" Jeden z jeho profesorů na univerzitě párkrát při kurzu softwarových aplikací řekl něco, co se toho týkalo: "Když se přesunete od ‚co' k 'jak', už jste na cestě k cíli."

Samozřejmě netušil, kde ten cíl leží.

Zadíval se na vodu a snažil se ji přimět k zastavení, představoval si, jak se každá vlnka zastaví, veškerý pohyb najednou ustane.

Scenérie se na chvilku zacukala, ale voda se pořád vlnila, stále se jen převalovala.

Zamračil se, ale přikývl. Aspoň něco, to jistě, ale ne dost.

Byl ve svém vlastním těle, jeho mysl byla jen jeho - takže by to měla být legrace, ne? Měl by být schopen ovládat své okolí stejně, jako se mu to už dřív ve snech povedlo. Ale nefungovalo to.

Co?

Objevily se dvě odpovědi, ani jedna příjemná.

První byla, že utrpěl tak vážné zranění hlavy, že se nedokáže soustředit dostatečně silně, aby vytvořil pevné obrazy.

Což je zlé, ale...

Druhá odpověď byla ještě horší: možná některá část jeho vědomí nechce získat kontrolu. Tahle myšlenka, dotažená do důsledku, znamenala, že se nechce probudit.

Páni.

Proč by se asi nechtěl probudit?

Nic ho nenapadalo. Měl nejlepší práci na světě, skvělý vztah se skvělou ženou, byl šťastný - pokud tedy tohle všechno byla pravda a ne jenom sen,

který se mu zdál v tomhle kómatu, pak ho nenapadal žádný důvod, proč by se bál opustit tohle místo a vrátit se zpátky do skutečnosti.

Při studiu snů Jay narazil na spoustu teorií, proč se lidem zdají sny. Naplnění přání, snaha mít čistý štít, završení dne... nikdo vlastně nerozuměl tomu, proč sny existují. Ale on nebyl ve snu. To byla část jeho problému. Vrátil se zpátky k podstatě věci.

Co je mi po tom, proč tady nedokážu nic ovlivnit?Já chci prosté ven!

Začal znovu zápasit, aby ovládl okolí. Snažil se zastavit jednu vlnu, představit si racka ve vzduchu, trochu písku změnit v sůl. Zase se nic nestalo. Zklamán víc než kdykoli předtím se posadil na pláž, v teplém písku se mu chtělo spát.

Jak se odsud dostane?

Co se to stalo s mým mozkem?

Díval se na vlny, sledoval, jak rostou a převalují se. Měly skoro dokonalý rytmus, jejich stoupání a klesání, amplituda každého hřebene až po údolí mezi vlnami tvořila nádhernou křivku.

Moment... tady něco...

Jay si vybavil něco, co četl po svém kómatu - aspoň myslel, že to četl, pokud ještě v tom kómatu nebyl.

Mozkové vlny.

Existují čtyři základní typy: beta, alfa, théta a delta, každá z nich fungující na jiné frekvenci. Nejaktivnější je beta - probouzející se mysl, přemýšlející mysl. Rychlostí se řadí mezi deset až třicet hertzů.

Vlny alfa jsou meditativní, pro uvolněný stav bytí. Vyvolávají všeobecný pocit snížené úzkosti a pohody. Jsou pomalejší, od sedmi do třinácti hertzů.

Théta je ještě pomalejší, mozek tohoto stavu dosahuje ve spánku, ve snech, frekvence je od pěti do osmi hertzů. Halucinace - svět jako na dlani.

Nejdůležitější, aspoň teď pro něj, byly vlny delta - vznikající během hlubokého spánku nebo v kómatu, kdy se tělo obnovuje. Jsou pomalé - mezi dvěma a šesti hertzy.

Já na to prostě nestačím, kapitáne.

V kómatu byl jeho mozek příliš pomalý, aby vyvolal probouzení, jež potřeboval pro to, aby všechno ovládal. Nešlo o jeho vůli, ale o sílu vůle.

Musím to pořádné rozjet.

Jenže jak?

Nedokázal se z toho prostě zničehonic vymanit - a to byla ta potíž.

Jay vydechl, ani si neuvědomil, že zadržoval dech, a uklidnil se. Tím se vysvětlovalo, proč byl tak nesoustředěný. Poslední teorie naznačovaly, že i při vlnění delta probíhají jisté úrovně myšlení, což by teď mohl sám potvrdit - pokud se odsud dostane. Nebyla to koneckonců jeho chyba. Teď musel jen vykoumat, jak zvýšit frekvenci svých myšlenek.

Jo, hračka.

Přemýšlel o tom problému, posuzoval ho z jednoho úhlu, pak z dalšího. Jak zvýšit výkonnost myšlenek? Kdyby byla jeho mysl podobná ústřední jednotce počítače, mohl by prostě zvýšit napětí nebo změnit nastavení hodin. Existovalo něco, co by podobně zabralo na jeho mozek?

Jay si lehl na písek a zavřel oči. Ať se nacházel v jakémkoli nízkém stavu vědomí, nechtěl ho promrhat na té iluzivní pláži. Bude potřebovat všechny zbývající síly myšlenek, aby se pokusil o to, co měl v úmyslu. Programátor si představoval jeho paměť jako prostor plný stovek dveří a začal hledat cokoli, co se kdy dozvěděl o fungování mozku.

Biologická zpětná vazba. Přemýšlel o ní předtím, než se sešel se Saji - monitorovat mozek pomocí přístroje, když se snažil dosáhnout jednoho či druhého stavu. S rostoucím poznáním a s využitím tvůrčí představivosti mohli lidé využívat přístroje pro biofeedback ke zjištění, co dělají, aby se dostali do příslušného stavu vědomí, a naučili se to provádět bez přístroje. Biofeedback poskytoval lidem schopnost lepšího soustředění tím, že je učil

vytvářet víc vln beta.

No, přístroj tu nemám, ale představivost mi zůstala.

Nebyl by schopen objektivně změřit, v jakém stavu vědomí se přesně nachází, ale tím, že by změřil úroveň, na níž by dokázal kontrolovat své okolí, by získal určitou představu.

Jay přemýšlel o několika jiných postupech, jimiž by mohl ověřit svou úroveň vědomí. Kdyby se jeho paměť znatelně zlepšila, mohl by být ve stavu théta. Kdyby si najednou připadal klidnější a uvolněnější, byl by ve stavu alfa. A kdyby si připadal nejčilejší, měl by větší kontrolu, ocitl by se ve stavu beta.

No, nejsou to zrovna čísla na monitoru, ale budou muset stačit.

Jay se natáhl na písek, představoval si ho teplejší, zahřátý od slunce, pak ještě teplejší. V teplém prostředí se všechno pohybuje rychleji, takže si říkal, že by to třeba mohlo pomoct. Kdyby se zahřálo ve skutečnosti i jeho tělo, mohlo by to fyziologicky pomoct jeho mozku zlepšeným prouděním krve.

Se zavřenýma očima přemýšlel o teplu, o lávě proudící pod pískem. Připadal si zahřátější a představoval si, jak mu po těle stékají krůpěje potu.

Ve stejnou dobu začal přemýšlet o svém mozku jako o káče. Představoval si ho šedý a zvrásněný, rotující a valící se rychleji a rychleji, až z něj byl obrovský kruh, všechny neurony čím dál víc podrážděné.

Vzpomněl si, co dělal těsně před nehodou. Přemýšlel o květinách pro Saji, aby jí poblahopřál k té skvělé novině. Růžová byla její nejoblíbenější barva, takže přemýšlel, jestli má přijít s kyticí nebo něčím symboličtějším, třeba třemi květinami, jež by představovaly jeho, ji a jejich dítě.

A to auto vyrazilo prudce proti němu.

Théta. Paměť je zapojená.

Jeho mozek se svíjel jako v centrifuze, šedá kůra natlačená ke straně. Představoval si tu centrifugu v té samé atrakci v zábavním parku, jak se točí čím dál rychleji, kolo uvnitř kola. Láva pod ním se dostala blíž k povrchu, teď už se smažil, tělo měl jako v ohni a zrychloval.

Zasáhla ho vlna uvědomění, dostával nápady nejrůznější povahy.

Hranice alfa-théta?

Lidé v tomhle stavu vědomí měli prý najednou získat obrovské porozumění, jak jejich myšlenky překonávaly hranici od sedmi do osmi hertzů. Vzpomněl si na Shumannovu rezonanci, frekvenci ionosféry, 7,5 hertzů a násobky. V záblesku inspirace zahlédl další směr, jímž by se mohl ubírat.

Opustil horko a roztočené představy a představil si sám sebe v posteli. Obrazy se teď objevovaly rychleji a byly zřetelnější. Připadal si, jako by vstoupil z černobílého světa do barevného. Všechno bylo intenzivnější.

Ležím v nemocniční posteli.

Jay si představil postel, ztichlý pokoj s nevýrazným vzorem a vybavením, jaké jsou v nemocnicích po celém státě. Skoro už slyšel pípání a představil si, že to by mohlo být EKG monitorující funkci jeho srdce. Pokoušel se představit si chladné přikrývky na své kůži, šeptání klimatizace, cvakání podpatků na podlaze.

"Probírá se!"

"Ten monitor se zbláznil!"

Hlasy! Slyšel hlasy!

Beta, už jsme doma!

Jenže v té chvíli všechny hlasy utichly a Jay ucítil, jak ho zaplavuje pocit tíže. O chvíli později už byl zase na pláži, slunce se do něj nemilosrdně opíralo, pod zadkem písek.

Zlostně vykřikl, pak se uklidnil. Dosáhl pokroku, o tom nepochyboval. Měl teď cíl, směr a rozhodl se to porazit. Byla to jenom otázka času.

Byl přece Jay Gridley. Odmítal se překulit a vzdát to.

Kdepak.

15 KAPITOLA

Hassam, Irák

Howard zaslechl plesk!, jak se od betonové zdi pár desítek centimetrů nad jeho helmou odrazila plášťová kulka z pušky. Instinktivně se přikrčil - samozřejmě příliš pozdě. Věděl moc dobře, že tu, která vás zabije, neslyšíte. Ale když ji slyšíte, znamená to, že vás někdo zaměřil a že přijdou další. Znal muže, kteří se nikdy nekrčili, když se ocitli v přestřelce - domnívali se, že kulka s jejich jménem je dostane, ať se přikrčí, nebo zůstanou vzpřímení, jenže Howard si vždycky říkal, že čím menší je cíl, tím menší je pravděpodobnost, že se do něj lze trefit. Možná jich ve vzduchu lítá s vaším jménem víc - nemá smysl pokoušet osud.

Ta malá vesnice byla typická pro celý Střední východ - spousta vepřovicových a betonových staveb, ty starší byly staré možná tisíc let. Ulice tu byly vytvořeny pro zvířata - osly, velbloudy a podobně - a ne pro automobily, a teprve nedávno začaly být budovy navrhovány tak, aby ladily k okolní krajině, a ne naopak. Výsledkem bylo město z třetího světa, jež mohly klidně založit krysy, všude samé zatáčky a křižovatky, nízké balkony a uličky, v nichž by se vedle sebe vešli maximálně dva muži.

Taky tu byl McDonaľs, bistra a supermarket.

"Adam jedna, zamířit na ostřelovače v okně ve druhém patře v severozápadním rohu hotelu," řekl Kent.

Navzdory neutuchající střelbě a občasným výbuchům granátů neměl Howard žádné potíže rozumět plukovníkovým pokynům ve sluchátkách zabudovaných do helmy.

"Chci, aby se do pěti vteřin na ten otvor sesypala bouře střel. A jak to začne, dělostřelec z Bety dvě přeběhne ulici a ukryje se v bistru. Všichni rozumějí?"

"Adam jedna rozumí."

"Beta dvě rozumí."

"Na můj povel - pět... čtyři... tři... dva... jedna... pal!"

Osm samopalů promluvilo jednohlasně a každý, kdo by byl v okně toho hotelu nebo v jeho okolí a neschoval se, by musel být asi neprůstřelný.

Howard vykoukl přes okraj kontejneru, byl to pěkný, silný, neprůstřelný ocelový kontejner a díval se, jak dělostřelec z Bety přeběhl ulici, krčil se a běh zakončil skokem a překulením. Muž se neloudal.

Samopaly utichly.

"Dělostřelec Beta dvě, jakmile se to bude hodit, vypalte na okno hotelu raketu."

V hotelu se zcela jistě nacházeli civilisté a Kent chtěl co možná nejvíc minimalizovat neplánované nebo "vedlejší" ztráty. Ale ocitli se pod palbou a první pravidlo akce bylo vždycky právo na sebeobranu.

O tři vteřiny později odsvištěla z odpalovače nová protitanková a protiostřelovačská laserem naváděná raketa JAM-II, překonala sto metrů od bistra k hotelu, stále zrychlovala a s příšerným rachotem převrátila místnost vzhůru nohama. Přesnost té rakety nicméně znamenala, že okolní pokoje zůstaly nedotčené.

Adios, ostřelovači.

Howard se usmál. Byl tu jenom jako pozorovatel, a i když by to možná udělal jinak, nemělo smysl zpochybňovat úspěch. Abe Kent zažil víc bitev než většina lidí v jeho hodnosti, a když vám šlo o to, dosáhnout svého, byl ideální pomocník.

"Pěkná rána, synku. Máš u mě pivo. Adam jedna, prozkoumat a hlásit."

Howard stáhl hlavu zpátky do úkrytu a podíval se na Kenta, který seděl v podřepu, což se asi naučil před lety v nějaké džungli jihozápadní Asie.

"Velmi elegantní, plukovníku."

"A všechno za jediný den, pane. Ale ne že bych byl v téhle části světa poprvé." Mávl na ulici.

"Máme hotovo?"

"V zásadě."

"Počítači, ukončit scénář."

Počítačové výcvikové středisko Net Force Quantico, Virginia

Kent si sundal sluchátka a podíval se na potemnělou výcvikovou místnost. Příslušníci nemuseli sedět přímo tady, stačilo, aby se nacházeli kdekoli na území a byli připojeni do společného scénáře VR, jenže Kent měl své lidi rád pohromadě, aby si s nimi mohl promluvit z očí do očí před výjezdem a po něm. Středisko umožňovalo společnou akci šedesáti hráčů, ale teď jich tu bylo jen osmnáct - Howard, Kent a dvě osmičlenná družstva. Net Force jen málokdy měla v terénu početné týmy, ale možné to bylo - dosud působily spíš jako týmy jednotek Delta nebo SEAL - malé, pohyblivé, rychlé, schopné zaútočit, utéct a rychle zmizet z místa.

Howard s nimi neměl žádné potíže. Mohl se spolehnout na několik dobrých důstojníků a seržantů, muži byli všeobecně velmi dobří - dostávali lepší plat a dost peněz na výcvik - i když scénáři ve VR nikdy nevěřil tolik jako skutečnosti. Když vás ve VR zastřelili, zavrtěli jste hlavou a řekli si, že to musíte zlepšit. Když vás střelili v bitvě, tak snadné to nebylo. Žádná mapa nebyla taková jako skutečnost.

I přesto to bylo dobré cvičení a v člověku to vyvolalo dostatek pozornosti a obav, aby se snažil ze všech sil.

Howard brzy odejde a předá velení Kentovi, potřeboval jen vědět, co jeho lidé dokáží.

Plukovník Kent probíral cvičení s muži, říkal jim, co dělali dobře a kde by bylo záhodno přidat. Howard seděl tiše vzadu a přikyvoval.

Bylo to dobře. Vždycky pomáhalo, když vás vyšší důstojník podpořil. Nebylo to nezbytně nutné v případě, že jste věděli, že máte pravdu, ale bylo fajn tuhle podporu dostat.

Když skončili a vojáci odcházeli a rozjímali o svých výkonech, v místnosti zůstal jen Howard s Kentem.

"Něco nového v Gridleyho případu?" zeptal se Kent.

"FBI má nějaké informace o štěnici; prý nám je pošlou. Napadlo mě, že bychom si to mohli přečíst a pak to ukázali veliteli - pokud ti to nevadí."

"Je to pořád tvoje akce, Johne."

"Ne tak docela, ale rád bych tu zůstal tak dlouho, dokud se tenhle případ nevyřeší. Gridleyho mám rád, je to fajn kluk. Ale i kdybych ho nenáviděl, je to jeden z nás. A chci, aby ten, kdo mu to udělal, za to pořádně pykal."

"Chápu."

Quantico, Virginia

Natadze projel kolem oploceného pozemku. Odolal pokušení podívat se přímo ke vchodu a možná přímo do bezpečnostních kamer, jež tam byly zcela jistě ukryté. Kdo mohl vědět, jestli se na ty informace jednoho dne nepodívá nějaký zvědavý a vnímavý agent, který bude dostatečně bdělý, aby poznal, že kolem prošel vlk?

Součástí přípravy bylo vyloučení takových možností.

A on byl tentokrát připraven, lépe než předtím. Kdyby si ho všimli, tvářil by se jako turista; pronajaté auto pod falešným jménem, letenky z Los Angeles, na předním sedadle dokonce fotoaparát, dokonalý obraz vlastenecky založeného občana, který přijel navštívit hlavní město téhle báječné země.

Nikdo, z koho by šly obavy.

Hrozně moc chtěl získat to sledovací zařízení, které z vlastní hlouposti nechal na autě terče. Jako amatér, šok té chvíle mu úplně zastřel myšlenky, nechal na místě důkaz, že útok na pracovníka Net Force nebyl dílem náhody. Neodpustitelné.

V ruce držel přístroj, který připomínal přehrávač MP3, a jako takový ho šlo i použít. Jenže když se určitá tlačítka stiskla tak akorát, displej na přední straně se změnil a objevil se indikátor, pomocí něhož se šlo napojit na

kterýkoli z mnoha vysílačů na nejrůznějších frekvencích.

Přístroj byl však ještě složitější - měl možnost přijímat signály GPS, a stopovat tak vysílač přes celou zeměkouli. Mohl stisknout tlačítko a vyslat kód ke štěnici, aby aktivoval její schopnost, aby se dozvěděl zeměpisnou šířku i délku s přesností na pět metrů kdekoli na světě.

Tohle nastavení ale teď nepoužíval. Od toho nedopatření na dálnici a své vlastní chyby se Natadze rozhodl vrátit k základům. Čím míň přístrojů, tím líp. Kdyby federálové tu štěnici našli, mohli by chtít zjistit, jestli k ní někdo nevyšle signál, a ten pak vystopovat k vysílači. To bylo možné, kdyby byli v pohotovosti a připravení.

Takže pracoval pasivně, spoléhal na citlivost přijímače, že mu ukáže, jestli je to blízko. Jelikož nic nevysílal, nemohli by ho chytit - aspoň ne takhle.

Našel pozemek a odjel tam. Kdyby se najednou auto terče dalo do pohybu, rozhodně by se za ním nevydal do míst, kde by si ho někdo hlídkující mohl všimnout.

Existovaly dvě eventuality, byl připraven na každou z nich. První byla, že získá ze štěnice silný signál, což by znamenalo, že se stále nachází na pozemku Net Force. Kdyby tomu tak bylo, přejel by ke vchodu a předložil by falešné doklady pojišťovacího likvidátora. Auto podobné značky a barvy, jakou měl jeho terč, se nedávno dostalo do nějaké nehody. Nikdo nebyl zraněn, ale auto bylo poškozeno a následná návštěva likvidátora, který si to zapomněl proměřit, by nebyla ničím neobvyklým.

Sám to zavinil, a to auto bylo někde na tomhle pozemku.

Během přeměřování by odmontoval štěnici a všechno by bylo tak, jak být mělo. A kdyby se ho někdo ptal, jestli se nedívá na špatné auto, bylo by snadné uvěřit v omyl: začínalo se smrákat, to auto viděl jenom jednou a dneska toho už měl za sebou celkem dost. Věděl, že většina lidí je tak nedbalá, že by uvěřila, že vina je na straně nekonečných omylů. Jeho příběh by obstál až při nejbedlivějším prověřování, a kdyby k tomu došlo, tak by prostě nedopustil, aby ho dostali.

Nešlo tu jen o přežití, ale o profesionální přístup, o zahlazení veškerých stop.

Druhá možnost, již musel zvážit, byla, že auto toho příslušníka Net Force bylo odtaženo někam jinam, nejspíš do laboratoře FBI. To by znamenalo, že tu štěnici našli nebo se tak v blízké době stane - věděl, že tyhle věci neponechávají náhodě. Žádná škoda: auto, které použil, nechal na tomhle parkovišti, odjede a odepíše to. Když tu štěnici kupoval, provedl to v převlečení, navíc v rušné době. Neexistuje způsob, jak ho vystopovat.

Byl dobrý, ale snažit se vypátrat auto na pozemku federálního úřadu, který má navíc zostřenou pohotovost, by nemělo smysl.

Stiskl vypínač a poslouchal. Z přehrávače vycházelo slabé cvrlikání a hlubší tóny jako ozvěna. Ale ten zvuk byl slabý; i bez toho, že by se díval na měřič síly signálu, Natadze pochopil, že ta štěnice tady není.

Sice to byla škoda, ale už se stalo, nebylo to v jeho moci. Musel počítat, že FBI se pokusí tu štěnici vystopovat, zjistit o ní co nejvíc. Stiskl ovladače přehrávače a přístroj nastavil zpět na jeho původní určení. Stiskl PLAY a z přístroje se ozvala digitální nahrávka skladby Rimského-Korsakova "Let čmeláka" v úpravě pro kytaru a klavír.

Musel se ještě postarat o jednu záležitost - zkontrolovat terč. Jelikož ho Jay zahlédl a vždycky existovala šance, že ho identifikuje, byť byla malá, musel zvážit i eventualitu definitivního odstranění. Sice by ho to netěšilo, ale kdyby si měl vybrat mezi tím, jestli Jaye zabije, nebo ho nechá žít a sám skončí za mřížemi, rozhodl by se pro první variantu.

Když dojde na volbu mezi tebou a mnou, příteli, musíš to prosté odskákat ty.

Při plánování své mise prostudoval oblast, kterou využil pro útok: věděl,

kde jsou policejní stanice, odhadoval reakční časy a věděl také, kde jsou nemocnice.

O nich přemýšlel pro případ, že by terč ublížil jemu, ale bylo fajn to vědět. Nejbližší velká nemocnice za obchvatem bylo Vojenské zdravotní středisko Waltera Reeda. To ovšem neošetřovalo civilisty, jako byl on, takže potřeboval najít i druhé zařízení.

Jay, jelikož nebyl tak docela civilista, se ocitl v Reedově středisku. Fakt, že jeho terč ležel v budově plné vojáků, mohl situaci zkomplikovat, takže si to chtěl prohlédnout.

Najel na I-495 a zamířil do města.

Natadze sjel po výjezdu 318 a jel po Georgia Avenue South. Do nemocnice to bylo jen kousek.

Zdravotnické středisko bylo obrovské a umístěné daleko od silnice, vypadalo jako nějaký obří bunkr. Boj proti terorismu zahájený před několika lety dal vzniknout několika pevnostem, které se navenek tvářily jako vlídné prostory.

Nešlo o atrakci, která by budila důvěru.

Mohl by se vydávat za vojáka a nejspíš by ho i vpustili dovnitř, ale kdyby vyhlásili poplach, cesta ven by byla přinejmenším problematická.

Likvidace terče by vyžadovala buď silný úder na budovu s velkou dávkou hmotných škod, což by sám nikdy nemohl zvládnout, nebo pečlivě připravený a naplánovaný útok s několika úrovněmi zabezpečení.

Ani jedna z možností se mu nezamlouvala. Jestliže našli tu štěnici, tak už věděli, že ten útok neměl na svědomí někdo, komu přeskočilo v zácpě, a už asi přemýšlejí, proč asi zaútočil zrovna na Jaye. S velkou pravděpodobností by narazil na ozbrojené strážce a úspěch atentátu za cenu vlastního života byl pro něj příliš nepřijatelný.

Bude muset vymyslet jiný způsob.

Zavrtěl hlavou a poslouchal hudbu. Vynograd, Rus, který honil čmeláka, měl rychlé ruce, o tom nebylo sporu. Dvě stě čtyřicet not za minutu na osmistrunné kytaře a bradou si přidržoval basové struny, to bylo něco. I když jste pro doprovod potřebovali alespoň klavír, ten kytarový part byl velmi odpornou zkouškou rychlosti rukou. Samozřejmě šlo o výstavní kousek, něco, co byste předvedli před porotou a laické publikum by to milovalo. Klasické kytarové soutěže byly vždycky plné podobných skladeb - fuga od Brouwera, některé z děl Nikity Koškina, třeba "Déšť". Třebaže jsou technicky náročná a v tomto ohledu i nádherná, tato díla nebyla pro jiného schopného hráče stejně úchvatná jako například zdařilé provedení Rodrigovy skladby "Concierto Aranjuez". Ta se na koncertech hrála snad častěji než kterékoli jiné klasické dílo, snad s výjimkou "Romanzy", ale nabízela místa, která mohl hráč více či méně ozvláštnit v závislosti na svých dovednostech. První část trvala něco přes šest minut, druhá jedenáct a půl, třetí něco málo přes pět minut. Natadze si s touhle skladbou poradil, ale ne tak dobře, jak by si přál - a říkal si, že kdyby ji svedl zahrát stejně dobře jako Romero, Fernandez či Bream, pak by teprve byl ve velmi dobré společnosti.

Ano, a kdyby dokázal hodně rychle máchat rukama, třeba by se i vznesl jako čmelák.

Vzdychl. Bylo jednodušší myslet na kytaru než na práci. Ale teď byl nejvyšší čas vrátit se k současnému úkolu.

16 KAPITOLA

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Už se připozdívalo, konec pracovní doby byl dávno pryč a Thorn se chystal domů, když zahlédl ve dveřích své kanceláře Marissu Loweovou.

"Měla jsem zavolat," řekla. "Je mi líto, co se stalo Gridleymu."

Thorn na ni mávl, ať jde dál. Svezla se na pohovku.

"Jo," řekl. "Doktoři říkají, že nevědí, kdy se z toho probere. A jestli

vůbec. Má dávné trauma - před nějakou dobou mu mozek zjevně poškodila jakási mrtvice - a panuje obava, že to předchozí zranění může nějakým způsobem dělat potíže." Postřehl ve vzduchu lehký závan vůně - že by její parfém?

"Sledujete tu štěnici?"

"FBI ví, odkud je - jde o běžně dostupné zařízení, nic extra složitého, byla prodána v jednom maloobchodě v New Yorku před třemi měsíci - ale záznam o kupujícím neexistuje. Prodali to za hotové, v obchodě není žádná bezpečnostní kamera - což je jedním z hlavních důvodů, proč se zákazníci rozhodují právě pro tenhle obchod. Mohl to být kdokoli."

"Co tedy bude dál?"

"Probíráme Jayovy soubory, jak jen můžeme. Zatím jsme nenašli nic, kvůli čemu by ho bylo nutné zastřelit."

Zavrtěla hlavou a podívala se na hodinky. "No, šla jsem jen tak kolem a už tak jsem tě obrala o víc času, než jsem měla. Musím letět."

Zarazil se. Přitahovala ho, to musel uznat, možná víc než to. Zčásti ji chtěl požádat, ať zůstane, pozvat ji na večeři, k sobě domů, ale už takhle se toho na něj valilo až příliš moc.

"Tak jo," řekl jen. "Rád jsem tě viděl."

Překážková dráha Net Force Quantico, Virginia

Kent nebyl žádný sportovní fanatik a neočekával, že by muž jeho věku dokázal udržet krok s dvacetiletými sportovci; nicméně věřil, že ačkoli musí celý den seděť za stolem, nemusí se z něj stát šnek. Dal si závazek zajít aspoň třikrát týdně na překážkovou dráhu a sportovat dost na to, aby vyběhl pár schodů a nesložil se vyčerpáním. Nebyl v takové formě jako před třiceti lety, ale nebál by se poměřit s ostatními muži v jeho věku, i s pár mladšími.

Dnes večer bylo chladno a mrholilo, ocelová tyč na shyby ho studila do dlaní. Viděl tu všechny obvyklé nezmary, byli tu i ve snášející se tmě, ale spousta sportovců, kteří měli radši hezké počasí, si to potěšení nechávala ujít.

Paže ho bolely, když dokončil sadu shybů, dýchal rychleji, než by se mu líbilo. Jestli se dožije stejně vysokého věku jako jeho otec, čeká ho ještě pětadvacet let, a pokud by chtěl překonat dědu Jonathana, tak třicet. Ocitl se na cestě dolů, s tím se nedalo nic dělat, ale zásadní bylo udržet se co nejdéle fit. Jeho děda byl agilní až do smrti - zemřel na infarkt ve spánku - a jeho otec hrál den před smrtí bowling. Člověk musel brát, co měl.

Připravil se na druhou sadu shybů. Tahle nová práce nebyla stejná jako ty, které dělal v námořní pěchotě, ale měl k ruce pár hodně kvalitních lidí a šanci, že se v jejich čele dostane do žhavé oblasti - to byla součást dohody. Howard mu řekl, že to záleží na něm. Buď může zůstat na velitelství a řídit operace na dálku, nebo si navlékne uniformu a povede je do boje. Nepochyboval, že by se rozhodl spíš pro zablácené boty, k čemuž potřeboval zůstat ve formě. Nechtěl se stát tím, koho by ostatní museli poponášet cestou z bojiště.

Druhá sada šla ztuha. Udělal by jich deset, ale po osmém už se to nedalo vydržet. Zvládl ho, ale dál nic. Pustil se, dopadl na zem a povzdechl si. Bývaly doby, kdy svedl tři až čtyři sady, proběhl dráhu, vrátil se a zakončil to další sadou.

Zavrtěl hlavou. To už bylo dávno. Jenže na druhou stranu, člověk v jeho věku, který zvládne osmnáct shybů? To není tak zlé. Všechno je relativní, ne? Aspoň měl uši v pořádku - John Howard nosil naslouchátko, jak mu u hlavy vybuchovalo moc pistolí. A on nepotřeboval ani brýle, leda na čtení. Měl by být vděčný za to, co má, a ne si stěžovat na to, co nemá.

Chvilku se vydýchával, pak se připravil vyběhnout na dráhu. Nebylo tu nic neobvyklého - klády, lana a barikády, poskakování na pneumatikách, plazení se pod ostnatým drátem. Víc, než by se dalo čekat na jakémkoli bojišti, ať ve městě či v přírodě, ale o to šlo především.

Déšť trošku zhoustl, nebyla to ještě průtrž, ale všechno bylo mokré. Fajn. Na bojištích tu a tam taky prší - dokonce se jednou ocitl v přívalové bouři v

jedné poušti na Středním východě, při níž to smetlo čtyři jeho muže, které zachytila přívalová vlna v prohlubni. Jeden nikdy neví, co mu bůh hodí pod nohy, a protože byl správným skautem, jeho heslo znělo "Buď připraven".

Rozběhl se k první překážce.

Coxův pozemek

Long Island, New York

Když limuzína zastavila před vchodem, lilo jako z konve. Řidič už předem upozornil Hanse, číšníka, takže ten čekal na prahu s velkým deštníkem, a než Cox otevřel dveře auta, stál u nich.

Cox vystoupil a dovolil Hansovi uchránit ho před deštěm, zatímco čvachtali kalužemi ke vchodu.

"Hnusné počasí," řekl Cox.

"Ano, pane."

Uvnitř Cox nechal Hanse, aby mu svlékl kabát. Když zamířil k pracovně, uviděl Lauru u telefonu v chodbě. Zvedla oči, usmála se a mávla, pak se vrátila ke svému hovoru.

V pracovně si Cox vzal z humidoru jeden z menších kubánských doutníků, Odcvakl koneček platinovým řezákem, který dostal od prince z Walesu, navlhčil koneček a zapálil si ho dřevěnou sirkou - poté, co nechal zápach sirky odplout pryč. Potáhl z doutníku. Namodralý kouř se mu vznášel kolem hlavy. Ach.

"Ťuky, ťuk?"

Zvedl oči a viděl ve dveřích stát Lauru. Po všech těch letech měla stále svou figuru pohledné ženy. "Já myslel, že dnes večer něco máš."

"Schůzi lékařského výboru Pomoci Rwandě," řekla. "Ale zrušili to kvůli počasí. Z té bouřky má napršet až sedm centimetrů vody. V tom se nikomu nechce nikam jezdit. Máš nějaké plány na večeři?"

"Ani ne. Myslel jsem, že řeknu Martině, aby udělala kuře nebo tak něco."

"Můžu se k tobě připojit?"

"Samozřejmě, budu rád." Od jejich poslední společné večeře už uplynuly asi tři týdny.

"Promluvím s Martinou. Řeknu ti novinky - dnes jsem mluvila se Sarou, mám poslední zprávy o malém Josephovi s Williamem. Tak asi za hodinu?"

Potáhl z doutníku a přikývl. "Proč ne."

Když Laura odešla, odklepl popel z doutníku. Rozhodl se vykouřit jen půlku, pokud vůbec. Věděl, že příliš mnoho tabáku a alkoholu může člověka zabít, obojího si dopřával jen střídmě. Půl doutníku dvakrát týdně a nejvýše dvě sklenky denně. K tomu cvičení, měl pocit, že je to tak akorát.

Laura byla u večeře upovídaná. Vyslechl všechno o vnoučatech, jejich posledních dobrodružstvích, o plánech svého syna a snachy. Zmínil se o svých pracovních záležitostech, ale Laure se přitom jakoby zakalil pohled, její úsměv tak nějak ztuhl. Neměla pro průmysl pochopení, nikdy, ani v začátcích vztahu. Jí stačilo, že byl šťastný a bavila ho práce. Mohl si vzít i mnohem horší manželku, samozřejmě. Cox se vznesl ke hvězdám z rodinné firmy jejích předků. Za to jí nikdy nepřestane být vděčný.

Usmíval se, když mluvila o školách a vědeckých projektech, přikyvoval, kde měl. Nebyl zvláště pozorným otcem, a i když ho těšilo sledovat svá vnoučata, zase tolik na ně nemyslel. Jeho vášní byla práce, a díky ní se mu podařilo zajistit svým dětem a vnoučatům to nejlepší. Až odejde, budou mít co dělat, aby to všechno do smrti utratili, a i jen při povrchním udržování vydrží bohatství, které nashromáždil, tak dlouho, dokud ho bude mít kdo dědit.

Jedinou skvrnou na dokonalé vnější slupce jeho života byly zmíněné potíže se špiony. A rozhodl se, že si s tím poradí tak, jako se vyrovnal s každým jiným problémem. Ať řešení vyžaduje cokoli, provede to. Už nějakou dobu podnikal v tomto směru jisté kroky bez viditelných výsledků, ale bylo jen otázkou času, než získá, co potřebuje. A jakmile k tomu dojde, pošle na hřiště Eduarda. A lidé z Net Force ho taky nebudou otravovat. Měl kladivo, jímž by rozdrtil dinosaura, a kdyby ho musel použít, tak by to zkrátka udělal.

Čas od času si musel připomínat, že je jedním z nejmocnějších mužů planety. Že je vlastně neprůstřelný.

Kývl na Lauru. "Mám radost, že se jim vede tak dobře," řekl.

Usmála se na něj. "Ještě víno?"

"Možná ještě trošku."

Jako na zavolanou se objevil Hans s lahví v ruce a dolil jim. Život byl téměř dokonalý. Téměř.

17 KAPITOLA

Washington, D. C.

Natadze jel domů. Měl v New Yorku příjemný byt, ale když mohl, dával přednost bydlení v Districtu, tamní byt považoval za své hlavní bydliště. Dům, který využíval, legálně patřil řadě soustředných fiktivních společností, od nichž k němu nevedly žádné stopy a jež zřídil pan Cox, takže neexistovala šance, aby se kdokoli dozvěděl, že patří jemu.

Natadze se držel stranou od záznamů, jak jen mohl. Těch pár prvků jeho osobnosti, které bylo nezbytné zveřejnit, bylo většinou falešných - povolení, kreditní karty, dokonce předplatné časopisů. Bylo těžké sledovat kořist, když jste ji ani nedokázali identifikovat, a Eduard se velmi usilovně snažil být co možná nejméně vystopovatelný.

Domů dorazil ve stejnou dobu jako dodávka zásilkové služby. Dohodl se na tom s doručovatelem, řekl mu, že mu večerní dodání vyhovuje víc, kromě toho se muži za jeho námahu víc než štědře odměnil. Bylo k nevíře, kolik potíží zmizí, když je zasypete větší sumou peněz. Další lekce, kterou ho naučil pan Cox.

Navzdory té lapálii s Jayem Gridleym cítil, jak se mu zvedá nálada, když dodávku uviděl: přišel mu nový Bogdanovich!

Z dodávky vystoupil doručovatel, v ruce velkou krabici, v níž Natadze okamžitě poznal kytaru, na kterou čekal. Sešel se s mužem u přední brány, podepsal přijímací formulář, dal mu přiměřené spropitné a spěchal domů.

Bylo jen dílem okamžiku otevřít krabici, shodit na podlahu obalový materiál schopný rozkladu a uchopit nástroj v obalu. Samotný obal byl klasický model Cedar Creek, s vroubkovaným vzorkem na okrovém pozadí. Tahle značka byla dobrá a až podivuhodně laciná. Nebylo to sice nic, co by člověk s klidem v duši svěřil letištní obsluze, ale té se nevyplácelo svěřovat ani ocelový sejf.

Rychle otevřel šest zámků a díval se na kytaru.

Bogdanovich byl stejně jako někteří z dalších nedoceněných amerických výrobců kytar jako Schramm a Spross výrobcem skvělých kusů za velmi rozumné ceny. Natadze tušil, že je to Newyorčan, který teď bydlí v severní Kalifornii. Natadze už měl jednu z jeho kytar, model s předním dílem ze smrkového dřeva, zadní částí z javorového, sehnal ho před pár lety v jednom obchodě v San Francisku. Měl stejně kvalitní tón jako nástroje pětkrát dražší, udělal na něj tak dobrý dojem, že si hned objednal na zakázku vyrobenou kytaru jen pro sebe. Bogdanoviche naštěstí pro Natadzeho ještě moc lidí neobjevilo, takže čekací doba byla poměrně krátká. Když jste chtěli například Smallmana, ocitli jste se na seznamu čekatelů na několik let, Natadze tak na jednu z jeho kytar stále ještě čekal. U Bogdanoviche to naštěstí trvalo jen pár měsíců a podle tónu kytary, již Natadze už měl, snesla srovnání s nejlepšími.

Vzal kytaru, pomalu jí otáčel. Šlo o typ podle standardního modelu Torres Hauser, měla navrchu západní červený cedr, vzadu a po stranách indické růžové dřevo. Krk byl ze španělského cedru, hmatník z ebenu, kolíky od Sloanea. Francouzská politura byla jen vpředu, na stranách a boku byly použity odolnější laky. Už na pohled něco překrásného, ale rozhodující byl samozřejmě zvuk.

Přitáhl si židli, nohu si opřel o zavřený kryt a zkusil pár stupnic.

Ach. Žádné hluché noty, žádné drnčení.

Zkusil strunu e v první pozici. Noty byly ostré, čisté, teplé - cedr byl vyzrálejší než smrk - a zněly s dlouhým dozvukem. Znovu zahrál na éčku skoro

na konci hmatníku. Skvělé. Přehrál si harmonie na dvanáctém pražci. Výtečně!

Doladil výšky a zahrál "Blackbird", jednu ze svých zahřívacích skladeb. Kytara zaplnila kuchyň krásnou hudbou.

Ano! Znělo to skoro stejně dobře jako Friedrich!

No, jistě, tak dobře sice ne, ale přece. Jak špatně může být na světě, když existují takové kytary?

Bude muset poslat Bogdanovichovi poděkování, ale až za chvíli. Nejdřív si s tou kráskou musí pár hodin užít.

Možná by mohl zkusit sonátu od Nikolaje Narimanidzeho, svého krajana. Lidé si neuvědomovali, jak velké množství skvělých skladatelů a hudebníků pochází z Gruzie. Pokud o ní vůbec něco věděli, tak to byly informace, že se tam narodil Stalin a že tamní polosladká vína nejsou úplně špatná.

No. To teď nebylo důležité. Teď mohl na pár hodin zapomenout na své obavy a věnovat se tomu, co měl nejradši.

University Park, Maryland

John Howard stál ve své kuchyni, díval se, jak zlatým filtrem prokapává káva. Nadine chystala snídani, stále ještě v županu. Do kuchyně vstoupila Toni Michaelsová, taky v županu. Howard na ni kývl. "Alex ještě spí?"

"Je ve sprše," řekla Toni.

"Doufám, že ještě zbyla nějaká teplá voda," řekla Nadine. "Mám pocit, že můj syn je napůl ryba podle toho, jak dlouho tam je."

"Alex neumře, když dojde. Jak je Tyronovi?"

"Lepší se to," odpověděla Nadine.

Toni přikývla a neptala se dál.

Howard se podíval na konvici s kávou. Michaelsovu rodinu s nimi spojovalo silné pouto. Tyrone zachránil jejich synovi život - a sobě taky - a to se nikdy nezapomene. Musel kvůli tomu zabít velmi zlého muže, utrpěl při tom jisté trauma, ale vypořádával se s tím lépe než spousta dospělých mužů.

Když do místnosti vstoupil Alex Michaels, káva už byla hotová a nalitá. Pozdravil ostatní a vzal od Toni šálek voňavého nápoje. Napil se. "Dobré ráno."

"Skoro odpoledne," řekla Toni. "Lenochu."

"Čtvrt na devět není ještě zdaleka ani poledne," namítl Michaels. "Jenom proto, že ty luštíš křížovky už v pět ráno..."

"První dávka lívanců už bude hotová. Jak se má malý Alex?" zeptala se Nadine.

"Skvěle," řekli Michaels s Toni najednou.

Howard se usmál.

"Guru ho učí javánsky," odpověděla Toni. "A už mu ukazuje, jak se má postavit při djuru."

Howard zavrtěl hlavou. Se ženou, jíž říkali "guru", se několikrát sešel. Bylo jí přes osmdesát, byla přihrblá, ale mistryně v bojovém umění, kterému se věnovala Toni s Michaelsem, Pentjak Silat.

Toni, jež by dokázala naházet zápasníky s černým páskem na jednu hromadu jako hračky, říkala, že ta stará dáma je mnohem lepší než ona, a Howard jí věřil. Viděl, jak si vede ona i Michaels, a nechtěl by se s kýmkoli z nich utkat beze zbraně v ruce. A i pak nejradši s pistolí.

"Nějaké novinky?" zeptal se Michaels.

"Ne."

V kuchyni se rozhostilo ticho, jež prolomila Nadine: "Kdo si dá první várku? Toni?"

"Jistě," přikývla Toni. "Domácí lívance jsem neměla už léta."

"A nenapadlo tě naučit se je dělat? To bys je pak mohla mít častěji," řekl Michaels. S úsměvem.

"To mi říká někdo, kdo připálí i vodu?"

Jeho úsměv se rozšířil.

Howard stočil hovor k tomu, o čem stejně všichni přemýšleli. "FBI se snaží

vypátrat střelce," řekl. "Vyslýchá lidi, kteří byli na místě, když tam dorazili příslušníci státní policie. Některé z těch, co se přihlásili sami, pak i ty, kteří se nepřihlásili, ale jejichž poznávací značky zachytily policejní kamery. Zatím to nevypadá moc slibně. Jejich šéf, Peterson, říká, že jestli to byl profesionál, tak za sebou asi nenechal moc stop. Zatím se zdá, že to tak bude. Jediné, čeho si lidi všimli - ti, kteří si na tom člověku vůbec něčeho všimli - je to, že měl na tváři náplast."

Toni s Michaelsem přikývli, ale mlčeli.

"A co vy dva?" zeptal se Howard.

"Hodili jsme si mincí," řekl Michaels. Jestli se Jay neprobere zítra nebo pozítří, já odjedu do Colorada a Toni tu chvilku zůstane."

"Může to trvat měsíce i roky," řekl Howard opatrně. Neřekl, že se taky třeba nemusí probrat vůbec.

"Ano," přikývl Alex.

"Uvidíme, jak to půjde," dodala Toni. "Jestli je nějaká naděje, že se Jay vůbec probere, tak to dokáže. Je to bojovník."

Howard přikývl a napil se kávy. Měla pravdu.

Doufal v to.

18 KAPITOLA
V době snů

Jay ležel na zádech na lavici a smál se, protože nálož závaží na tyči se velmi usilovně snažila spadnout dolů a rozdrtit ho. Vysokým oknem pronikl do místnosti paprsek světla a odrazil se od chromované tyče, nepříjemný odraz prudkého slunce.

Já té rozdrtím, Gridleyi!

To se nestane, Činko!

Jay věděl, že vypadá jako polobůh, samý sval, energie, vyzařovala z něj síla.

Conan Gridley, cha!

Ztěžka zvedal a cítil, že ve stroji něco povolilo. Závaží dosáhla horní meze, něco se zlomilo a kousek rozbitého závaží odletěl pryč. Letěl obloukem přes místnost, narazil do zdi a s řinkotem spadl na podlahu.

Gridley celý rozpumpovaný vstal a odsunul starý posilovací stroj stranou, těšil ho zvuk, s nímž se posouval po betonové podlaze, tělem mu pronikala primitivní vlna testosteronu.

"Koho že jsi to chtěla rozdrtit?" řekl nahlas.

Byl silný. Taková byla moc komiksových hrdinů, mytologických postav.

Bude to stačit?

Už dokázal získat nad svým okolím větší kontrolu, aspoň to. Ta tělocvična a jeho ostatní cvičení to potvrzovaly.

Ale pořád to bylo divné. Nedokázal naprogramovat věci jako ve VR. Neměl k dispozici předměty, které by mohl zakódovat, netušil kam co vložit. Iluze, které tvořil, byly zároveň skutečnější i neskutečnější než cokoli, co kdy provedl ve VR. Věci se chovaly po svém na základě vzorců, jež by softwarem nikdy nedokázal vytvořit, zlomkové stíny reality, která se vynořovala odněkud zevnitř, nic takového by pomocí programu nikdy nesvedl.

Celé to byla metafora, jako jeho scénáře ve VR. Cvičil svou vůli, aby zvýšil svou duševní činnost, než se dostane ven.

Ten nápad mu vnukla vzpomínka na rehabilitaci po předchozím kómatu. Taky posiloval, což bylo cvičení, jež mu připadalo jako úplně zbytečné, ale přinutili ho k tomu a on si zajistil závaží o stupeň výš. Začal zvedat činku v domnění, že je to jeho obvyklá zátěž, a překvapilo ho, jak je těžká. Odmítal si připustit porážku, takže napínal síly a pomalu krůček po krůčku zvedal závaží nahoru. Stala se z toho zkouška vůle - žádná neživá kupka železa ho přece neporazí!

Jay si setřel ručníkem pot z čela. Byl stoprocentně připraven a doufal, že

to postačí.

Aby zůstal v rámci té posilovací metafory, rozhodl se to provést jako souboj siláků. Jedno takové utkání viděl jednou na ESPN. Fascinovalo ho sledovat ty novodobé Samsony, kteří dělali to, co dělali.

Každá disciplína, kterou naplánoval, měla prověřit sílu jeho vůle, pomoct mu zlepšit soustředění. Stavy mozkových vln delta, théta, alfa a beta měly být dosaženy prostřednictvím něčeho jiného, stejně jako ve VR.

Jay pokračoval ve svých přípravách, protahoval si nohy, jež měl teď silné jako kmeny stromů. Byl rád, že si vzal elastické šortky.

Jinak by na mně praskalo oblečení.

Zvenčí zaslechl fanfáru a byl čas na souboj. Zamířil do sluncem zalité arény.

"A tady, reprezentant všech počítačových hošíků z celého světa, samotář Jay Gridley? zaburácelo z reproduktoru, tentokrát do melodie z 2001: Vesmírná Odysea.

Also Sprach Zarathustra.

Jay se usmál a kráčel přes arénu. Před sebou viděl probíhající utkání.

Alfa, beta, théta a stará dobrá delta.

Žádné reálné utkání tu samozřejmě neprobíhalo - viděl jen hranice duševní činnosti mezi vrstvami svého vědomí. Všichni soutěžící měli na dresech vyšité řecké písmeno, aby je šlo rozeznat. Delta byl slabý; Jay hned věděl, že ho porazí. Théta působil nadupaněji, ale Jay si byl jist, že si poradí i s ním. Beta s Alfou se usmívali. To byly teprve pořádné výzvy.

Alfa zvedl ruku, zaťal bicepsy a zavrtěl hlavou.

Beta se ušklíbl a pak ukázal ukazováčkem na zem.

Tam skončíš, Jayi.

I když ve svém prazvláštním stavu už viděl podobné chování u mnoha jiných tvorů, pořád to bylo úchvatné. Žádný z hrdinů dosud nepoužil podobné manýry, jejich nezávislost připadala Jayovi dost protivná.

Klid, Gridleyi, všechno je to v hlavě.

Takže se taky usmál a mávl na ně.

I já umím být nepředvídatelný.

Dnešní zápas měl čtyři disciplíny. Jayovi stačilo porazit všechny soupeře v jejich vlastní hře, muž proti muži, a bude volný.

Doufal.

S deltou vykročili k řadám kovových sudů, každý z nich vážil mnoho desítek kil. Za nimi sedm metrů daleko stálo pódium ve výšce pasu. Cílem bylo dostat na pódium co nejvíc sudů. To vše v limitu pětasedmdesáti vteřin.

Jay věděl, že Delta zvládne nanejvýš maximálně čtyři sudy, možná pět. Připravili se na start a po neskutečně dlouhé době výstřel odstartoval jejich disciplínu.

Jay chtěl mít v tomhle závodě navrch, takže když zvedl první sud, zasunul si ho pod paži a pak druhou rukou zvedl další. Z obecenstva zaslechl bručení, na chvíli zvedl oči a viděl, jak se Théta mračí. Beta s Alfou se ušklibovali.

Běž! Vyrazil kupředu, skoro upadl. Delta, jenž zvedl jen jeden sud, byl před ním, ne však o moc.

Jay postavil sudy na pódium a rozběhl se zpátky pro další. Zvedl další dva a všiml si, že i když je oproti Deltoví pomalejší, pořád je o sud napřed.

Bež! Vzal další dvojici a vyrazil k pódiu. Poklusem se vrátil.

Další dva. Za sebou viděl, jak se Delta vrací pro čtvrtý sud.

Rychleji.

Zrychlil a opřel se do toho ze všech sil, krev mu bušila ve spáncích, vůlí sahal až na samu mez. Když pátý a šestý sud dosedly na pódium a Jay se vracel pro další, zaslechl bzučák.

"Gridley, šest sudů, vítěz!" zvolal hlasatel.

Ano!

Delta se zlostně mračil. Jay se usmál.

Jeden by měl.

Další disciplínou byly medicinbaly. Každý vážil pětadvacet kilo a úkolem bylo hodit jimi na překližkové terče. Terč byl velký, aby se snadněji mířilo; spodní okraj terče visel přibližně metr nad zemí.

Tohle byla disciplína pro Thétu a Jay se díval, jak zvedá jeden míč, zaklání se a vrhá ho vpřed.

Míč odlétl a vrazil do terče asi v polovině. I Théta měl obrovskou sílu, o tom nebylo sporu.

Pak přišla řada na Jaye. Soustředil se na sekvenci, již trénoval několik měsíců - nebo možná jen dní nebo dokonce hodin. Čas tu plynul tak subjektivně.

Zvedl ten těžký míč. Chtěl víc než jen vyhrát: chtěl protivníka rozdrtit, aby z něj šel strach.

To zvládnu.

Párkrát se zhluboka nadechl, prudce vydechoval. K tomu, aby dosáhl svého, musel zasáhnout terč hodně vysoko. Dobře. Tohle je pro tebe, Théto.

Théta se opřel o nedaleké zábradlí a ušklíbl se.

Tohle je k smíchu!

Jay se předklonil, otočil, zvedl se do záklonu. Když už měl pocit, že ho křeče z toho pohybu srazí na kolena, napřímil se.

Všechny svalové buňky pal, tohle není cvičení!!!

Po otočce udělal dva krůčky, zamířil a vší silou odpálil medicinbal.

Stačilo jen, aby zasáhl terč.

On ho rozdrtil.

Zasáhl pravý horní růžek. Překližka byla tvrdá, tvořila ji spletená dřevěná vlákna. To, že by ji prorazil, bylo nemožné. Ale kdyby se trefil do růžku tak akorát, věděl, že by ho mohl ulomit, jako kdyby roztrhl vazbu knihy.

Při tréninku to zkoušel, takže ho to nepřekvapilo. Publikum však zalapalo po dechu, Théta se zhroutil a Alfa s Betou se na něj příkře podívali, což ho potěšilo.

Přesně tak, hoši, teď vy.

A tak si poradil s Thétou.

Alfova disciplína byla drsnější. Šlo o převracení pneumatik, velkých pneumatik od traktoru naplněných vodou. Ležely na zemi, vy jste je museli zvednout, postavit a převrátit je, pak znovu. Časový limit byl sedmdesát vteřin.

Ta disciplína byla náročná nejen proto, že už byl unavený, ale i proto, že vstoupil do další úrovně vědomí. Už nebylo tak snadné udržet všechny myšlenky pohromadě. Na okrajích se začínaly objevovat trhliny.

Prvních pár překocení šlo hladce. Vystihl rovnováhu vody v pneumatice v pravý okamžik, takže pneumatika se zvedala skoro sama. Ohlédl se a všiml si, že Alfa je stejně daleko jako on.

A to ho málem připravilo o možnost pokračovat ve hře.

Nepatrně přešlápl a voda se zhoupla dozadu, téměř pneumatiku převrátila.

Zlostně sykl naštvaný sám na sebe.

Dělej, nebo pojdeš, Gridleyi!

Opřel se do toho ze všech sil, cítil, jak se voda přelévá a pneumatika převrací.

Pak už to udržoval, snažil se ze všech sil. Čtyři, pět, šest, sedm, osm...

Ozval se bzučák.

Ohlédl se a viděl, že Alfa je o půl obratu za ním. Vyhrál!

A najednou bylo všechno ještě nejasnější. Aréna se smrskla, teď připomínala jen větší místnost, všechno bylo sevřenější. Alfa, Théta a Delta vypadali taky menší, všichni stáli na pódiu nalevo, dívali se, jak Jay s Betou kráčí ke dvěma obrovským špalkům na druhém pódiu.

Zvedání špalků.

Každý špalek měl v průměru snad třicet centimetrů, na šířku ramen v nich byly zářezy. V téhle disciplíně šlo jen o sílu, celkový počet zdvihů za

sedmdesát vteřin.

To je ono.

To byl pořádný oříšek. Betu nikdy nepřekonal, nikdy to nezvládl a nevěděl, jestli má všechno, co k tomu potřebuje.

Beta se na něj otočil, jako by mu dokázal číst myšlenky.

A možná taky mohl.

Jay zatím prohrál při každém pokusu porazit Betu.

Takže tentokrát cvičil jinak. Něco si uvědomil, nešlo o konec, ale o tu soutěž jako takovou.

Zazněl výstřel a oni začali.

Nepočítal, kolikrát zvedl, ale zaměřil se na pocit, na napětí ve svalech, lehkost zátěže. Trénoval i s těžšími kládami; hlavní bylo nevypadnout z tempa.

Ohlédl se na Betu a všiml si, že se napíná, ale udržuje stejné tempo. Jay se snažil pustit Betu z hlavy. Posledně prohrál, protože zrychlil, když měl pocit, že Beta už nemůže. Omyl.

Nejde tady o něj, ale o mě.

Snažil se vůbec nemyslet; dřel, hledal v tom potěšení, chtěl si hrát se svaly, se silou. O nic jiného nešlo. Těšit se ze soutěže samotné, námahy vlastního těla; hry jeho kůže na svalech, pocitu těžké klády stoupající vzduchem, drsné kůry na jeho dlaních, vůně smůly z nedávno poraženého stromu. Ne ten cíl, ale okamžik...

Vzduch se zachvěl a jeho realita vypadla a zase naskočila.

Pokračoval.

Tohle dělám odmalička. A nikdy toho nenechám...

Scéna zmizela. Všechno najednou ztemnělo, vůbec nic neviděl. Ale slyšel...

Nepatrný zvuk, dokonale břitký a elektronický. Cvakání podpatků na podlaze, zápach... dezinfekce?

Zkusil promluvit, chtěl se otočit, ale zmohl se jen na zasténání.

"Jayi?!"

Saji!

University Park, Maryland

Thorn se někdy věnoval všeobecnému tréninku - základním formám se všemi třemi zbraněmi: fleretem, kordem i šavlí - a jindy se zase soustředil na práci nohou či zacházení se zbraní, opakoval sady výpadů či krytí a protiútoků. Čas od času se zaměřil na jeden typ zbraně, dnes se právě rozhodl pro kord a jedno konkrétní cvičení, které pociťoval jako slabinu. Hrát na sílu byla samozřejmě větší zábava, poskytovalo to velkou vzpruhu, když jste zvládli úchvatnou sérii a věděli jste, že devět z deseti soupeřů by mělo co dělat, aby proti tomu našlo obranu. Ale slabiny člověka připravovaly o vítězství a jejich eliminací se z člověka stával lepší šermíř, i když už se žádných soutěží neúčastnil.

Dnes ráno se cítil na to, aby si poradil s jednou konkrétní trhlinou v brnění, rozhodl se, že se zaměří na nácvik boje zblízka.

Šlo sice o něco, co bylo běžnější u fleretů než u kordu či šavle, ale právě proto na tom chtěl zapracovat. Jedna z velkých výhod tréninku napříč styly - a to byla dvojnásobná pravda, když přišlo na trénink s východními zbraněmi a styly stejně jako u západních technik šermu - spočívala v tom, že jste si tím někdy osvojili nové pohyby, nové styly a nové možnosti, a to taky nebylo k zahození.

A u boje zblízka to platilo do puntíku. Při boji zblízka, často s protivníkem bok po boku, jste měli ruku se zbraní ohnutou za zády, bodali jste špičkou zbraně a zapomínali na obranu. Jednalo se o něco, co jste dělali, neplánovali jste to, a celá povaha takové činnosti byla proti Thornovu přirozenému stylu.

Dával přednost vzdálenosti. Měl dlouhý dosah a vynikající smysl pro načasování, takže rád zůstával mimo dosah protivníka, kdykoli to bylo možné, lákal ho ven, vytvářel škvíry, jimiž by mohl zaútočit. Když provedl výpad, spíš chtěl něčeho využít, skoro vždy z toho byl rychlý zásah. Nikdy mu nebylo

příjemné mít protivníka na dotyk.

Bylo načase to změnit.

Dnes cvičil doma, v malé místnosti, kterou nechal nezařízenou nábytkem. Nebyl tu správný povrch ani vitríny se zbraněmi, nemluvě o zrcadlové stěně, kterou plánoval nainstalovat v tělocvičně Net Force, ale to nevadilo. Nechystal se na žádný úplný souboj s některým z Jayových virtuálních šermířů.

Od vysokého klenutého stropu tu zavěsil několik golfových míčků na provázku. Každý míček představoval terč. Obvykle během tréninku začínal výpadem proti jedinému míčku, snažil se ho zasáhnout a opakoval to, než ho zasáhl padesátkrát za sebou. Po prvním zásahu se to výrazně zhoršilo, protože míček už byl v pohybu, houpal se tam a zpět jako kyvadlo po každém zásahu.

Po padesáti zásazích se pak vzdálil, aby mohl k zásahu přidat i výpad. Po dalších dvaceti zásazích v řadě ustoupil ještě dál, přidal k výpadu krok.

To byl obvyklý trénink, prováděl to s fleretem i kordem, podle toho, na kterou zbraň se zrovna zaměřil. Bylo to dobré pro nácvik míření, získání rychlosti a správného načasování. Někdy šlo jen o zahřívání před jinými tréninky. A jindy nic jiného neděla l. Dnes měl za lubem něco víc.

Zvedl první míček, zkrátil provázek, takže visel asi ve výšce ramen. Další míček visel asi půl metru za prvním. Jeho provaz prodloužil, aby mu sahal skoro k pasu. Pak ustoupil a klesl do obranné pozice.

Teď!

Provedl výpad, zaútočil na první golfový míček, simuloval útok na fiktivního protivníka. Jakmile hrot jeho kordu zasáhl terč, změnil ten výpad v prise de fer, sklopil hrot a jako by se zahákl do kordu protivníka a zvedl ho, představoval si, že zvedá protivníkovo ostří nad své levé rameno. S rukojetí kousek od levého ucha odtahoval fiktivní ostří dál od svého těla; zvedl hrot svého kordu a ustoupil pravou nohou vzad, pak zaútočil na druhý golfový míček.

Když zaslechl tupou ránu hrotu, usmál se. Nebylo to špatné, ale nic složitého.

Ustoupil, počkal, až se míčky přestanou houpat, a pak to zopakoval. Pak znovu.

Když měl pocit, že už má jasno ohledně rytmu, vrátil oba míčky do původní výšky, takže teď visely v úrovni jeho prsou.

A teď složitější cvičení.

V obranné pozici se přiblížil k prvnímu míčku. Při tomhle cvičení měl první míček představovat kord jeho protivníka, druhý pak terč samotný.

Teď!

Vyrazil, jednou, rychle a prudce, první míček odrazil stranou své zbraně doleva. Tímtéž pohybem udělal levou nohou krok vpřed a zvedl své ostří zpoza týlu a udeřil hrotem na druhý míček.

Minul. A o hodně.

Chvíli tam stál a cítil napětí v pravém rameni, dokud ho první míček zavěšený na provázku neudeřil do zad.

Moc pěkné, Thorne, pomyslel si.

Usmál se, zavrtěl hlavou a znovu se připravil.

Po dvaceti minutách, kdy míč zasáhl jen třikrát, vzdychl a sundal si masku. Ještě byl hodně daleko od toho, kam se chtěl dostat, ale aspoň už začal.

S pocitem, že problému se zatím jen dotkl, ale ještě ho zcela nevyřešil, zamířil do sprchy.

19 KAPITOLA

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Thorn neděla l nic ilegálního, ale měl přesto pocit viny, když zkoušel v počítači prověřit Marissu. Nevyužíval svého postavení v Net Force, aby se dostal k jakýmkoli důvěrným či tajným informacím - to by nikdy neudělal; materiály, které našel na webu, byly veřejné, k dispozici každému, kdo se

chtěl podívat. Ale přesto...

Něco z toho sice už věděl, ale ona ho zcela jistě přitahovala, a tak byl zvědavý na zbytek.

V záznamech o studiích narazil na několik výborných zkoušek na univerzitě, ve vládní službě a tak podobně, jednou z nich byl standardizovaný test IQ. Thorn si v nich vždycky vedl hodně dobře, jeho IQ zasahovalo do sfér, jež se obecně považovaly za meze geniality.

Zamrkal na Marissino číslo:

O pět bodů víc než on.

Byla chytřejší než on!

Zavrtěl hlavou. Do té doby ho to ani jednou nenapadlo. Myslel si spíš, že jde na věci pocitově, ne s rozmyslem.

Fakt, že byla chytřejší nebo rychlejší, ho nevyděsil - měl chytré ženy rád, bavily ho výzvy - ale trápilo ho, že si toho sám nevšiml. Doslova mu to uteklo.

Bylo to staré ponaučení, které už by měl mít pod kůží: to, co vidíš, není vždycky celá skutečnost.

Co dalšího mu ještě uniká, protože se spolehl na první pohled?

New York City

Bylo brzy ráno, domácí trh se ještě neotevřel a Cox se věnoval práci, která se mu nahromadila přes noc. Obchody nikdy nespaly, když jste podnikali s lidmi po celé zeměkouli.

Zazvonil mu šifrovaný telefon. Věděl, kdo volá; tuhle linku používal jen jeden člověk.

Stiskl modrý knoflík, zvedl sluchátko a opřel se o opěradlo své židle vyrobené na zakázku, speciální blána z ohebných plastů se pod jeho vahou prohnula. Většinu lidí by ani nenapadlo zaplatit za židli několik stovek dolarů, natož několik tisíc, jako dal on za tuhle.

Většina lidí je krátkozraká.

"Cox."

"Dobrý den, soudruhu."

Samozřejmě to byl ten Rus, zase se ohlásil tím svým vousatým vtípkem.

Cox musel mluvit co nejklidněji, jinak by mohl vzbudit u Rusa pochybnosti. "Čemu vděčím za tenhle telefonát?" pronesl suše.

Cox věděl, jaký řetězec událostí spustil tím, že stiskl ten modrý knoflík. Milý Doktor byl velmi opatrný - a pochopitelně - když probouzel svého spáče, raději ho kontaktoval telefonem a nepravidelně. Byl dost moudrý, aby si uvědomil, že kdyby Cox zjistil, kde se nachází, tak by to pro něj třeba nemuselo dobře dopadnout. Jenže pokud Coxe bohatství něčemu naučilo, pak šlo o zvláštní trpělivost, schopnost vidět dál než jen na špičku vlastního nosu.

Za trpělivost spojenou s penězi se dala koupit spousta věcí, například ta židle, na níž seděl, nebyla jen obyčejným pohodlným sedátkem. Její kvalita, vybrané materiály a elegantní design - to všechno umocňovalo radost z jejího používání. Soubor takhle dokonalých mechanismů zlepšoval lidský život.

Byla to otázka hodnoty. Jeho čas byl k nezaplacení, šlo o jedinou věc, kterou si nemohl koupit - i když pár zaplacených vědců pracovalo na vývoji léků proti stárnutí, které by mohly fungovat. Ta židle mu dělala radost svou kvalitní konstrukcí, krásou a funkčnosti, vším najednou. Poskytovala mu uspokojení. Její cena nestála za řeč. Koupil by si ji, i kdyby si ji nemohl dovolit, i pak by našel způsob, jak na ni později vzít peníze.

Takže investoval trošku peněz i do Doktora. Rozhodl se, že jednoho dne bude potřeba promluvit si s tím člověkem o podmínkách, a začal stopovat jeho telefonáty skoro v okamžiku, kdy s nimi začal.

Pád Sovětského svazu však bohužel neotupil paranoiu jeho agentů. I obyčejné dovednosti a běžně dostupná technologie by dokázaly ošálit většinu lidí snažících se o elektronické vystopování.

Vrač - Cox neznal jeho pravé jméno - mu nevolal přímo, aspoň ne od doby,

co se ho Cox pokoušel najít. Místo toho telefonoval prostřednictvím síťového přístupu, šifroval svůj hlas do toku dat na internetu, jenž mohl poskakovat po celém světě. Data pak na daném místě opouštěla síť a měnila se zase na telefonát.

Cox se podíval na displej ve stole a všiml si, že vybrané místo bylo tentokrát v Brazílii.

Kdyby byla internetová data vystopována k místu, kde vstoupila do sítě, stopař by zjistil, že Rus použil mobilní telefon, čímž své stopování ještě víc znesnadnil. A navíc volal z jednorázových telefonů, nikdy nevolal dvakrát z téhož přístroje. S využitím elektronického sledování bylo prakticky nemožné ho vystopovat a dopadnout.

Existovaly ovšem i jiné způsoby. Týmu Coxových agentů trvalo nějakou dobu, než se dostali po jeho stopě tak daleko, kde se nacházeli teď; tihle muži byli pořád na telefonu, připravení vyrazit prakticky kdykoli. Vrač byl náročný, své hovory přesměrovával z přístupových míst po celém světě. Ten člověk mohl být tisíce mil daleko - nebo ve vedlejší místnosti.

Coxovi hackeři tedy vytvořili a vyslali na síť virus určený speciálně pro hardware, který sledoval příchozí a odchozí hovory na voláních přes internet. Stopaři tak měli okamžitý přístup k síti, kde telefonát začal. Jakmile se ocitli v rámci jeho obrany, mohli sledovat telefonát přes internet až na místo, odkud ten signál doopravdy vyšel.

"Mám dobré zprávy."

Jediná dobrá zpráva, kterou mohl Doktor přinést a jež by Coxe potěšila, by byla, že došlo ke zničení všech záznamů o jeho práci v pozici sovětského agenta. Cox nebyl příliš vzrušený.

"Opravdu?"

Poslední a největší problém při hledání Doktora spočíval v tom, že jeho telefonáty nevycházely jen z různých měst, ale dokonce z jedoucích bodů: autobusů, vlaků, vozů metra, jednou dokonce i z trajektu.

Už skoro slyšel, jak se Doktor šklebí do mluvítka.

Jen se klidně škleb; moje chvíle brzy přijde.

"Agent Net Force, který měl rozšifrovat zajištěný soubor, utrpěl vážná zranění při tom, co bylo úřadům podáno jako incident náhlého šílenství při dopravní zácpě. Rozšifroval doposud jen malou část informací a vaše jméno v nich nefiguruje."

Cox nepociťoval úlevu, spíš podrážděnost, protože Rus nepříliš elegantně naznačoval, že tu událost má na svědomí on sám. Cox však věděl své.

Chudáček.

Dříve nebo později toho muže najde. Rozeslal své lidi po Východním pobřeží i Středozápadě, na každé místo, odkud Doktor někdy volal z mobilu. V každém městě čekaly helikoptéry a po stisknutí modrého knoflíku na tomhle telefonu byly vyslány pokyny chvíli po přijetí hovoru, v každé helikoptéře se nacházely vyhledávače mobilního telefonu.

Ve vzduchu pak tyhle helikoptéry mohly triangulovat hovory, jakmile jim hackeři poskytli náležité informace. Chvíli sice trvalo, než se přiblížily, a i když helikoptéry zjistily, ve které lodi, vlaku či autobusu Doktor jede, nikdo ještě netušil, kdo ten telefon drží v ruce ani kde bydlí.

Proto menší armáda detektivů neustále jezdila vlaky, autobusy a trajekty v okolí několika větších měst. Tohle opatření ho stálo skoro milion dolarů měsíčně.

Cox se snažil představit si, jaké to asi je, mít takovou práci, celou dobu čekat ve vlaku, kde se možná objeví někdo, koho někdo jiný označí za terč.

Říkal si, že to musí být hlavně velká nuda, ale na tom nezáleželo. Všichni byli za svůj čas velmi dobře placeni. Mohli si číst, poslouchat hudbu nebo cokoli jiného, to mu bylo jedno, hlavně že byli tam, kde je potřeboval mít.

Na počítači připojeném k telefonu se rozsvítila obrazovka. Na ní stálo žlutými písmeny:

Connecticut. Vlak do New Yorku.

Paráda. Takhle přesnou stopu za tak krátkou dobu nikdy předtím nezískali.

"To mi ale asi moc nepomůže," řekl Cox. Nemělo by smysl ten telefonát moc rychle ukončovat.

"Ale pomůže - a ukazuje to, že se o vás pořád ještě umíme postarat, da?"

Cox znechuceně zavrtěl hlavou. Vrač si skutečně snažil připsat zásluhy za Natadzeho akci. Zjevně ho nikdy ani nenapadlo, že Cox by mohl vzít události do svých rukou. Ten člověk nebyl tak chytrý, jak si o sobě myslel. To ostatně platilo o většině lidí.

"Aha."

Agent nastoupí na příští zastávce, stálo na monitoru.

Skvěle! pomyslel si Cox. I po ukončení telefonátu budou schopni najít ten telefon - Cox netušil jak, ale jeho technici mu řekli, že to dokáží, stačí, když bude pořád zapnutý.

"Myslím si, že by vás to mohlo přesvědčit, že byste nám měl pořád pomáhat. Rádi bychom se dozvěděli nějaké informace o jistém senátorovi."

Když Rus mluvil, Cox slyšel pohyb. Znělo to, jako by muž někam šel.

Vlak zastavuje, objevilo se na monitoru.

Cox vzdychl, chtěl, aby to znělo jako naprosté zoufalství. "Tak dobře. Řekněte mi jeho jméno."

Doktor mu ho řekl.

"Uděláte, co můžete?"

Na skříňce pro identifikaci volajícího se objevila zelená kontrolka a na monitoru teď stálo "Subjekt identifikován".

Ano! Dostali ho!

"Subjekt vystoupil z vlaku. Sledujeme ho."

"Ale samozřejmě," řekl Cox. "Jako vždy, ne?"

"Vidíte? Já věděl, že vás potěším, když zavolám."

Cox se usmál. "Nemáte ani ponětí, jak výrazně se mi zvedla nálada, Doktore."

"Promluvíme si později."

Po přerušení spojení Cox ani neodložil sluchátko a zavolal rovnou Eduardovi. Ano, bože, situace se začínala zlepšovat. Mají Rusa. A až se k němu dostane Eduard, dostanou se ke všemu, co věděl o Coxovi a jeho situaci.

Takhle se budují velké říše: cihličku po cihličce.

20 KAPITOLA

Půlnoc, úplněk

V kopcích Západní Virginie

Thorn měl prastrýce, který se narodil v Západní Virginii, a když se s ním Thorn sešel, byl už hodně starý, ale vyprávěl mu spoustu nádherných příběhů z dětství. O zálesáctví a domácí pálence, neuvěřitelné krajině s borovými a listnatými lesy, o dnech, kdy chodil za tmy na lov s baterkou a se svými zrzavými psy. Thorn se rozhodl, že se tam taky vydá, ale v reálném světě se mu to nikdy nepoštěstilo - ale vytvořil si podle toho scénář.

Takže teď kráčel teplou letní nocí za smečkou štěkajících psů a hledal to, co způsobilo, že Jaye Gridleyho někdo postřelil.

Podařilo se mu otevřít skoro všechny Gridleyho soubory a nejslibněji vypadal ten od tureckého velvyslance. Jako mnoho národů žijících na Středním východě i Turci byli takoví nestálí přátelé. Momentálně byli spíš spojenci a rozhodnutí Net Force poskytnout jim pomoc nebylo výlučně altruistické, protože Spojené státy měly dosud značný zájem na odhalení ruských agentů, i když Rusko už nebylo tou říší zla, jakou bývalo kdysi.

Psi vpředu zaštěkali, jejich hluboký štěkot zněl ve světle úplňku. Měsíc svítil tak jasně, že by se dalo číst i bez baterky a od opálového prstenu na Thornově prstu se odrážely paprsky. Thorn nosil ten prsten ve VR hodně často, i když v RS už méně - bral si ho jen na zvláštní příležitosti. Jeho dědeček

měl malé ruce a Thornovi pasoval akorát na malíček.

Jeho dědeček věřil, že opály mají zvláštní moc, že jsou kouzelné. Jednou navštívil Austrálii, koupil si v obchodě Cody Brothers, který byl vyhlášený skvělým zbožím, nádherný černý opálový valoun a nechal si ho zasadit do zlatého prstenu od Ricka Martina Sněžné sovy, nádherného rámečku, který chránil opál. Dnes by se dědečkovo hlavní kritérium pro určení kvality drahého kamene potvrdilo - pokud ve svitu měsíce jasně září, pak je to dobrý kámen.

Thorn po něm ten prsten zdědil. Měl nepravidelný tvar, načervenalé zbarvení s přídechy modré, zelené, oranžové i žluté, a když svítilo slunce, viděli jste jeho záři i přes ulici.

Ve světle úplňku už tak jasně nesvítil, když jste chtěli udržet svůj scénář co nejvěrnější, ale pořád se jednalo o příjemný odlesk. Barvy mu připomínaly pohled na neony nákupní čtvrti z půlkilometrové vzdálenosti; jasné, elektrizující, kouzelné.

Opály prý přinášely smůlu, ale jeho děda se tomu vysmál a prozradil mu, že je to lež, s níž přišli londýnští obchodníci s diamanty koncem devatenáctého století. Opály začaly bránit prodeji diamantů, a co je lepší pro snížení poptávky než zpráva, že jsou prokleté?

Thorn se usmál. Děda mu chyběl, byl to člověk, který věděl, jak se věci na světě mají - a zůstal vlídný i navzdory téhle své moudrosti.

Psi začali štěkat hlasitěji a Thorn podle jejich hlasů poznal, že zahnali na strom mývala - informaci, po níž pátral.

Prošel travnatou loukou, vyhnul se trsům jedovatých rostlin a přišel k borovici s dlouhými jehlicemi. Pomocí světla své lampy na suchý článek našel psy, kteří štěkali a snažili se vydrápat na silný kmen, ale marně. Thorn namířil do větví silný paprsek.

O šest metrů výš se světlo odrazilo od očí velkého mývala, který se tiskl ke kmeni.

Thorn se usmál. Tady jsi!

"Dobře, hoši, já už se o něj postarám. Ustupte, tiše a sednout!"

Jeho prastrýc mu řekl, že psi se nedají tak snadno vycvičit, ale tohle byl Thornův scénář a bylo velmi snadné naprogramovat psy, aby udělali, co se jim řekne, i když to nebyla zrovna věrná napodobenina skutečnosti.

Psi, bylo jich osm, odběhli od stromu, shlukli se do kroužku, seřadili se čelem k němu a pak se posadili jako družstvo cvičených vojáků.

"Hodní pejskové!"

Thorn si sundal z ramene uspávací pušku, nabil do ní uspávací šipku a zavřel komoru. Odjistil, zvedl zbraň a zamířil na mývala. Vystřelil. Zvuk stlačeného oxidu uhličitého zněl v noci hodně hlasitě.

Mýval nadskočil, jak ho zasáhla šipka, ale nepouštěl se.

O tři minuty později ho opustily síly a spadl na měkkou mechovou zem, bez zranění a v bezvědomí.

Psi se na něj lačně dívali, ale zůstávali stranou.

Thorn si šel prohlédnout svůj úlovek.

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Thorn si sundal senzorické zařízení - náhlavní soupravu, rukavice a síťovaný oblek - a přemýšlel o tom, co našel. Měl na to nástroje: s využitím příčiny a následku a s pomocí extrapolace by se mu mohlo podařit sestavit scénář, který dával smysl. Aspoň začátek to byl.

Jay nerozluštil celý kód, který Turci zajistili, ale části, jež se mu povedlo rozluštit, odhalily špiony v Africe, na Středním východě, v Jižní a Střední Americe a v Mexiku.

V tomhle pořadí.

Z pohledu... setrvačnosti mohl pokračovat přímou linkou. A odsud už nebylo tak daleko k domněnce, že nerozluštěné části povedou na sever, na území USA a možná až do Kanady. Každý věděl, že Sověti měli v USA za starých zlých časů desítky špionů, proč by se mělo předpokládat, že všichni sbalili svých pět

švestek a odjeli těsně s koncem studené války?

Jen pro zábavu se rozhodl přiklonit k myšlence, že ona dosud nerozluštěná část souboru skrývá jména špionů na území Spojených států, z nichž někteří tu stále ještě zůstali.

K takové domněnce nebylo tak daleko. A co dál?

No, co když se některý z těch špionů o tom souboru nějak doslechl?

Jak?

Únik informací na turecké straně? Nebo si Rusové museli uvědomit, že jejich agenty čeká hodně rychle zatčení. Mohli by varovat ty, kteří ještě nestihli prchnout? To by dávalo smysl, pokud by pro ně ti zbývající měli nějakou hodnotu.

A proč by napadli Jaye?

To byla jednoduchá otázka. Když člověku hrozí vězení za velezradu? To by byla dobrá motivace. Nebo to možná udělali Rusové samotní. Mohli mít někde schovaného špiona, o něhož by nechtěli za žádnou cenu přijít. Fakt, že Rusové byli momentálně spojenci, neznamenal, že by nestáli o zpravodajské informace, kdyby se k nim mohli dostat. Všichni spojenci přece pátrají po informacích o sobě navzájem. Rusové určitě vědí o existenci toho souboru, o tom, že ho Turci zajistili, možná se snažili zařídit, aby z něj Jay nevydoloval žádné hodnotné informace.

Skutečnost, že by se Rusové snažili ochránit hodnotného špiona nebo že by se ten špion chtěl zachránit sám, kterákoli z těchto variant by byla dostatečným důvodem k tomu, aby se někdo pokusil Net Force zastrašit.

Jenže, fajn, za předpokladu, že je jeden z těch scénářů pravdivý, ten, kdo by se o to pokusil, by musel mít velmi dobré zdroje. O skutečnosti, že ten spis má Net Force, by se dozvěděl, pokud by nějakým způsobem pronikl do nitra tureckých úřadů, ale jak by se dozvěděl, že na tom pracuje právě Jay? To předpokládalo člověka s jistými zkušenostmi, a takoví nejsou zadarmo.

Thorn se protáhl. Potřeboval pauzu. Rozhodl se zkontrolovat e-mail, co dostal, když pracoval, pak se vrátí k problému s Jayem.

Den se zatím vyvíjel velmi dobře, taky bylo ještě hodně brzy, ale když otevřel schránku a našel tam znovu hromadu zpráv od trolla, rozhodl se, že je načase tomu učinit přítrž. Nepotřeboval tyhle otravné věci, když měl na práci mnohem důležitější záležitosti.

Vyprázdnil schránku a připojil se na net. Chtěl si něco ověřit, než se do toho pustí dál, a netrvalo dlouho a získal všechny statistiky, které hledal. Bylo k nevíře, jaké množství informací bylo v současné době na netu k dispozici, o těch možnostech se nikomu v dobách, kdy se internet rodil, ani nesnilo.

Přemýšlel, proč je ten člověk, který si říkal Kord, na něj tak naštvaný, a ať se snažil sebevíc, nemohl na to přijít. Ano, Thorn vydělal spoustu peněz v oboru počítačového softwaru, což samo o sobě vyvolalo jistou dávku odporu, jenže to vypadalo, že Korda - který se, jak zjistil, jmenoval Dennis James McManus - žene osobní nenávist, a přitom ho Thorn vůbec neznal.

Teď měl před sebou na holoprojekci výsledky šermířských utkání z dob, kdy studoval na univerzitě, zejména zápasy na Chicagské univerzitě před všemi těmi lety.

Netrvalo dlouho a našel zápas, na který až do téhle chvíle zapomněl. Neměl zrovna vynikající paměť na jména a ještě hůř si vybavoval tváře lidí, s nimiž se kdy setkal. Ale pamatoval si turnaje a dobré individuální souboje, a když si všiml, že proti McManusovi bojoval ve čtvrtfinále, než pak v semifinále prohrál s velkým Parkerem Kingem, vzpomněl si.

Ten člověk byl hodně dobrý. Souboj probíhal stylem "la belle" - tedy kdo zaznamená bod, vyhraje. McManus měl zvláštní styl - skvělý výpad, rychlý a silný, ale kontrola ostří nic moc, obrana pomalá. A rád taky šlehal, což bylo sice povolené, ale k zlosti. I přesto mohl vyhrát zápas, kdyby nebyl potrestán.

McManus rád bojoval zblízka a byl v tom dobrý, i když možná trošku nedbalý. V první části zápasu se k Thornovi přiblížil až moc blízko a odrazil ho bokem, čímž si vysloužil pokárání za přílišnou blízkost. Při la belle, když Thorn vyrazil s fintou, sklopil McManus čepel a přistoupil blíž k němu, chránič jílce vysoko, ostří na Thornově boku, ale znovu příliš rychle a daleko. Znovu vrazil do Thorna, tentokrát silněji a rozhodčí jeho zásah opakovaně neuznal.

McManus si strhl masku a hádal se s rozhodčím, aniž by požádal o svolení nebo ho dostal. Hloupá chyba, na téhle úrovni neomluvitelná. Když mu to rozhodčí připomněl, vybuchl a pohrozil svou zbraní rozhodčímu. McManus byl okamžitě diskvalifikován. Tím on i jeho tým prohráli a vítězství bylo přisouzeno Thornovi.

McManus tak přišel o šanci vyhrát na body, ale pravidla byla jasná.

Mohlo by to být ono? Tolik zášti a zlosti po tolika letech? Protože prohrál zápas, o němž se domníval, že ho musí vyhrát?

Thorn si to nedokázal ničím jiným vysvětlit, ale připadalo mu to tak... malicherné. Jaké asi je žít svůj život takhle? Lpěním na něčem tak nicotném tak dlouhou dobu?

Přemýšlel, jak si s tím poradí, a rozhodl se, že nejlepší bude přímá a jednoduchá reakce. Zapnul okruh pro hlasové spojení a řekl do mikrofonu:

"Ten zápas jsi prohrál. Už toho nech."

Poslal to na McManusovu e-mailovou adresu. Nemusel ani říkat, že ví, kdo je McManus - to ten člověk pochopí z faktu, že mu tu zprávu vůbec poslal. Když se navíc odkázal na zápas z dávné minulosti, stačilo to, aby dal McManusovi najevo, že ví, proč se do něj tak naváží. Moudrý muž by se potom stáhl. A i poměrně natvrdlý člověk by pochopil varování.

Kdyby mu McManus nepřestal posílat ty svoje nesmysly, nemohl by říct, že nedostal příležitost. Thorn nechtěl využívat svého postavení k osobním věcem, ale když se ho někdo pokoušel obtěžovat, měl stejné právo jako kterýkoli jiný občan, a i když by kvůli svému statutu mohl nepochybně očekávat rychlejší reakci, měl právo zařídit, aby ho McManus už neotravoval. To, co ten člověk prováděl, bylo ilegální, aspoň technicky vzato, a to mohl vyřešit telefonát správci jeho serveru. Kdyby McManus změnil server a zkusil to pod jiným jménem, Thorn by i přesto věděl, o koho jde, a mohl by mu provést i horší věci, kdyby to uznal za vhodné.

Ve srovnání s Jayovým stavem se jednalo o drobnou nepříjemnost, ale s touhle aspoň mohl něco udělat. A teď zpátky k aktuálnímu problému.

21 KAPITOLA

New York City

Natadze odletěl brzy ráno letadlem z Washingtonu do New Yorku, na letišti si vypůjčil auto a odjel ke Coxovi domů. Ačkoli soukromé telefony jeho šéfa byly vybaveny nejmodernějšími šifrovacími zařízeními, některé věci nešlo vyřizovat jinak než o samotě a v místnosti, kde se pravidelně kontrolovala přítomnost štěnic.

Kdo mohl říct, jestli firma, která vyráběla šifrovací přístroje, nevyrobila i způsob, jak ho podle přání dešifrovat? A jestli ten způsob neposkytla někomu, koho tyhle tajuplné rozhovory velmi zajímají? Člověk věděl, že vláda lže svým občanům prakticky denně v tolika věcech a pod rouškou národní bezpečnosti strká nos, kam ji napadne. Spojené státy ztratily nevinnost před víc než deseti lety a přidaly se na stranu drsnější skutečnosti známé ve zbytku světa.

Coxova pracovna doma byla bezpečná - zastíněná proti bludným rádiovým vlnám či mikrovlnám, denně tu kontrolovali přítomnost odposlouchávacích zařízení, trojitá polarizovaná okna s vibrací, která odrážela lasery či směrové mikrofony, jež by případně šlo namířit ze vzdálenosti několika mil, třebaže to bylo nepravděpodobné.

Co však nelze vidět nebo slyšet, se k vám nemůže vrátit jako bumerang.

Natadze seděl na hnědé kožené pohovce, Cox na jedné ze svých tvarových židlí.

"Máte nějaké otázky?"

Natadze zavrtěl hlavou. "Ne, pane. Chápu svůj úkol. Mám zjistit, co ti Rusové mají, až po samu hranici Doktorových vědomostí - kde se ta informace dá nalézt, kdo ji má a jak se k ní dostat - a pak mám všechno zajistit a zničit."

"Včetně Doktora."

"Ano, pane."

"Tentokrát si nepřeji žádné omyly, Eduarde."

"K žádným nedojde."

Cox přikývl. "Dobře. Přemýšlel jste i o té záležitosti s Net Force?"

"Ano. Zvažuji způsob, jak zajistit, aby z tohoto směru již nevyvstaly žádné další problémy."

"Dobře. Ponechám to ve vašich rukách, Eduarde."

Washington, D. C.

Když Jay otevřel oči, uviděl Saji sedět na židli metr před sebou. Usmála se na něj. Cítil její bohatou, laskavou vůni. A měl pocit, že i vidí a slyší mnohem ostřeji - světlo ho bodalo do očí, hučení a cvakání v přístrojích vedle jeho postele mu připadalo nezvykle hlasité.

Za židlí jeho ženy stála Toni Michaelsová.

"Ahoj, Jayi," řekla Saji.

"Ahoj, mamčo," řekl. "Už je co oslavovat?"

Její úsměv se rozšířil a Toni se usmála taky.

"Konečně. Co bys chtěl vědět?" zeptala se Saji.

"Dostali toho chlápka, co mě postřelil?"

"Ještě ne."

Jak dlouho jsem byl mimo?"

"Několik dní. Víc než pár, míň než měsíc."

Přikývl. "Ahoj, Toni. Já myslel, že jste odjeli."

"Něco jsme zapomněli a museli jsme se vrátit." Pak se otočila k Saji: "Půjdu zavolat Alexovi a Johnovi."

Saji přikývla. "Dobře."

Dveře do pokoje se otevřely a odcházející Toni vystřídala sestřička. Byla to malá černoška kolem padesátky a řekla: "Pan Gridley. Konečně vzhůru."

"Ano, to bych mohl být já."

Sestřička přišla k němu, podívala se na monitor vedle postele a usmála se. "Doktorka Graysonová si s vámi bude chtít promluvit. Nikam nechoďte, ano?"

"To by mi mohlo být podobné, že bych nikam nešel, ano."

Sestřička odešla a Saji se natáhla za postranici postele a vzala ho za ruku. "Já věděla, že se vrátíš."

"To je od tebe hezké. Já si moc jistý nebyl, že to zvládnu. Snažil jsem se o to snad celou věčnost."

"Tys věděl, že jsi v kómatu?"

"Jo. Došlo mi to po chvilce. Mám ještě něco rozbitého kromě mozku?" Položil si dlaň na hlavu a ucítil obvazy.

"Ne. A ani zranění hlavy nebylo tak hrozné. Jen lebka, nic víc."

Jay se usmál. "Jak se ti vede?"

"Mně? Já se mám skvěle."

"Ale jsi těhotná. Ještě jsme si o tom ani nestihli promluvit."

Saji se usmála. "Na to budeme mít ještě spoustu času."

"Je zvláštní, když si pomyslím, že budeme mít dítě. Nového člověka."

"Ano."

"Ale mám z toho radost," řekl. "Opravdu."

"Já taky."

Chvíli tam tak seděli a usmívali se na sebe navzájem. Otevřely se dveře od pokoje a Toni vklouzla zase dovnitř. Saji se na ni otočila.

"Volala jsem Alexovi. Už sem s Johnem jedou. Alex řekl, že zavolá do práce a všem to řekne." Usmála se na Jaye. "Minulý týden sem za tebou přišlo celé procesí návštěv."

"A všichni se chodili dívat na chudáčka?" zeptal se.

"Jo. Pár z nich tě chtělo posypat hnojivem, abys líp rostl a tak."

"No, ne že bych pociťoval touhu se mstít nebo tak něco, ale proč nedopadli toho pomatence, co mě postřelil?"

Toni řekla: "Víš, ukazuje se, že nešlo o pomatence. Na autě jsi měl štěnici a momentálně panuje názor, že ten chlápek tě sledoval."

Jay se zarazil. "A proč?"

"To ještě nevím. Možná jsi někoho naštval svou laskavou povahou."

Jay chtěl zavrtět hlavou, ale zjistil, že to bolí. "Nedokážu uvěřit, že mám nepřátele, co by mě chtěli zastřelit. Nikdo mě rozhodně nenapadá."

"Pokud nejde o osobní spor, tak kvůli práci. Něco, na čem jsi pracoval, na čem momentálně pracuješ."

Jay se nad tím na chvíli zamyslel, ale nedokázal se pořádně soustředit. A najednou si připadal hrozně unavený.

Saji si toho všimla. "Odpočiň si, Jayi. Všechno ostatní vyřešíme potom."

"Jo."

Pomalu dýchal a snažil se na to nemyslet.

Marná snaha.

Dorazila doktorka. Byla to vysoká štíhlá žena s bledou pletí a spoustou pih, z čehož se dalo usuzovat, že její nakrátko ostříhané mrkvově nazrzlé vlasy nejsou obarvené.

"Pane Gridleyi. Jak se cítíte?"

"Cítím se dobře, ale vy jste tady odborník. Vy mi řekněte, jak se mi vede."

"Kromě toho, že jste byl v kómatu, jste v dobré formě. A jelikož už v kómatu nejste, řekla bych, že se vám vede opravdu velmi dobře."

"Proč jsem byl mimo tak dlouho?"

Pokrčila rameny. "To nevíme. Domníváme se, že jde o důsledek vašeho předchozího úrazu. Ovšem upřímně řečeno, existuje ještě spousta věcí, které souvisejí s mozkem a o nichž toho moc netušíme."

Jay pomalu přikývl. "A můžu domů?"

Doktorka Graysonová zavrtěla hlavou. "Ne, zatím ne. Rádi bychom měli jistotu, že už do toho kómatu nespadnete. Provedeme ještě pár testů, pár dní na vás budeme dohlížet. Pokud bude všechno v pořádku - a já očekávám, že bude - za pár dní vás pustíme domů."

"Díky."

Přikývla. "Vítejte zpátky, pane Gridleyi."

Když doktorka odešla, Jay se podíval na Saji. "Ahoj."

Toni řekla: "Asi si budu muset odskočit. Vrátím se, až sem dorazí Alex s Johnem. Zaťukáme."

Jay se zasmál, ale bolela ho z toho hlava.

22 KAPITOLA

Bridgeport, Connecticut

Natadze počkal, až se terč začne sprchovat, pak teprve odpojil magnetický senzor alarmu u zadních dveří. Použil na to silný magnet z vzácného kovu, který vzal z hlavy elektrického kartáčku na zuby, zasunul ho mezi horní okraj dveří a zabudovaný spínač namontovaný na horní stranu ostění dveří. Magnet zabrání tomu, aby se vypínač v senzoru zapnul, až otevře dveře. Šlo o standardní zařízení s příslušným vybavením, snadno vyřaditelné z provozu. Mobilní telefon, který s sebou měl, uměl víc, než by se dalo usuzovat na první pohled; obsahoval magnetometr, ultrazvukový a infračervený senzor. S pomocí těchto tří funkcí mohl identifikovat většinu spouštěčů alarmů.

Když jste vyrazili na medvěda do jeho vlastního brlohu, nejdůležitější

bylo správné načasování: nejlepší bylo ho zastihnout ve zranitelném stavu. Spánek byl dobrý. Sprcha taky. Malinký mikrofon u vodoměru mu sdělil, že sprcha už teče.

Terč samozřejmě neměl ani tušení, že je sledován. Nejspíš měl pocit, že se dostatečně postaral o to, aby se ubránil Coxovým spárům. V domě měl alarm, takže asi věřil, že doma bude v bezpečí. Pokud si to skutečně myslel, tak se mýlil stejně jako všichni, co si mysleli, že na světě je bezpečno.

Hlavně ti, kteří by si měli dávat větší pozor.

Zámek byl jednoduchý, standardní model, žádná překážka. S pořádným nářadím mu trvalo jen čtvrt minuty, než dveře otevřel, svůj vylepšený mobil držel před sebou.

V místnosti byl čistý vzduch, nečekaly na něj žádné senzory. A byl uvnitř.

Na špiony asi dolehly těžké časy. Měl mít s tím průnikem mnohem víc práce.

Jenže zase, říkal si Natadze, třeba to nebude tak snadné. Třeba na něj ještě terč nachystá nějaké léčky. Nejďábelštější muž, jakého kdy Natadze poznal, byl jeden Rus. Zevšeobecňování se sice nevyplácelo, ale bylo dobré postupovat opatrně. Přehnané sebevědomí mohlo stát člověka život. Obyčejný alarm a zámek by mohly někoho jako Natadzeho třeba ukolébat, za což by pak ale zaplatil vlastním životem.

Potřeboval to, hlavně po nezdaru akce s Gridleym. Potřeboval výzvy. A hlavně potřeboval uspět.

Byl si jist, že terč ví, kde jsou ty informace. V informačním věku by mazáním záložních souborů mohlo dojít k zničení všech stop. Už Coxe nezklame. A jestli má uspět, bude se muset pohybovat velmi opatrně.

Bylo načase postupovat s největší přesností. Jako při složitých hmatech dlouhého sóla musel být každý pohyb, každý krůček tak akorát. Ačkoli pořád slyšel sprchu, neznamenalo to, že se terč nemůže velice rychle vzchopit nebo se ozbrojit. Odhad, kdy zaútočit, vycházel zčásti z toho, že jste chápali své vlastní slabiny: když si člověk uvědomí svou zranitelnost ve sprše, může si přichystat nějakou zbraň či varovný systém. Nebo obojí. Natadze to tak udělal. Měl infračervené a pohybové senzory, když byl v domě natolik zaneprázdněn, že by neslyšel nebo neviděl vetřelce. Ve sprše měl glocka v igelitové tašce, když byl na toaletě, měl tam další pistoli, spal s pistolí pod polštářem. Jednou, při bouřce, nedaleko udeřil hrom a v jeho ložnici se otřáslo okno. Než se stačil pořádně probrat, málem to okno prostřelil. Jen díky Natadzeho dlouholetým zkušenostem a vědomí, že je třeba se nejdřív ujistit, kde je terč, než stiskne spoušť, neměl jeho soused na domě průstřel od zbloudilé kulky.

Opatrně našlapoval, tiskl se ke stěnám, aby mu pod nohama nevrzala podlaha.

Dveře do koupelny byly těsně před ním, zvuk sprchy zesiloval.

Dveře byly pootevřené a Natadze s pomocí malé čočky nakoukl do škvíry. Kdyby se terč díval, viděl by jen malinký konec, který byl ale v podstatě neviditelný. Dveře sprchového koutu byly z pískovaného skla, uvnitř obklady. Neviděl nic, před čím by bylo třeba se mít na pozoru. Pod stropem se hromadila oblaka páry.

Ještě tam je.

Že si ten člověk zpívá?

Ať si. Lepší příležitost už nemusí nastat.

Potichu a elegantně se vplížil do koupelny. Než terč stihl vycítit změnu atmosféry v místnosti, Natadze vytáhl svého kortha a prudce rozevřel dvířka od sprchového koutu.

Ten muž byl starý, bledý, samá pěna, na těle jaterní skvrny, ochablé svalstvo, nebyl na něho zrovna hezký pohled.

Doufám, že takhle nedopadnu.

Rus nadskočil. Nevykřikl však, neomdlel, nesnažil se utéct. Jen lehce vzdychl a setřel si z obličeje mýdlovou pěnu.

Něco zadrmolil rusky. Eduard tomu skoro nerozuměl kvůli hluku tekoucí

vody, ale neznělo to zrovna jako vřelé uvítání.

Natadze přikývl. Jednou rukou stáhl z věšáku osušku, druhou neustále mířil na muže.

"Osušte se," řekl. "Musíme si spolu promluvit."

Washington, D.C.

John Howard mluvil s příslušníkem Net Force, který hlídkoval před Jayovým nemocničním pokojem. Patřil do čtveřice lidí, kteří byli neustále ve službě a hlídali Jaye, on byl tím, koho měli lidé zahlédnout, seděl na židli v uniformě. Další člověk, v nemocničním pyžamu a županu, tlačil po chodbě tam a zpátky stojan s infuzí, nebyl sice tak podezřelý, cvičený a ozbrojený však byl stejně. Na patře se nacházeli ještě další dva muži ve strategických pozicích, ti byli neviditelní, k dohledu používali elektroniku. Nikdo, kdo by chtěl Gridleyho navštívit a nebyl předem prověřen, se k němu nedostane.

Zatím se k Jayovi do pokoje nepokusil proniknout nikdo, kdo by tam neměl co dělat, ale žádný z lidí Net Force ani o vous nepolevil ve své ostražitosti.

Za Howardem čekal Alex Michaels. Když Howard domluvil se strážcem, otočil se zpátky na svého bývalého šéfa.

"Na Gridleyho frontě klid?" zeptal se Michaels.

"Ano, má toho hodně co vyprávět. A i kdyby našim lidem někdo proklouzl, Toni je pořád uvnitř, že?"

Michaels se usmál. "No jistě."

Howard řekl: "Pojedete brzy?"

"Počkáme tu, než pustí Jaye domů. Doktor říkal za pár dní."

"Bylo od vás hezké, že jste zůstali."

Michaels pokrčil rameny.

Howard řekl: "Když jste byli u Jaye, mluvil jsem s Thornem. Už sem jede. Taky má teorii, proč se to Jayovi stalo. Myslí si, že kvůli tomu souboru, co nám dali Turci."

"To je ten seznam sovětských špionů?"

"Ano. Zjevně se tam měli objevit lidé z USA. Thorn si myslí, že se to možná nějak doneslo některému z nich."

"To by bylo zajímavé."

Teď pokrčil rameny Howard. "Turecká bezpečnost nemusí být stejně kvalitní jako Net Force, Rusové pořád prodávají všechno, co není pevně přibité - a i pár věcí, co přibité jsou. Možná ta informace měla pro někoho tady jistou cenu."

"Sovětský krtek, který nechtěl, aby se o něm vědělo?"

Howard přikývl. "Smysl to dává stejně jako cokoli jiného. Zkontrolovali jsme násilnické zloduchy, jež jsme za posledních pár let odstavili. Všichni, po nichž Jay šel a kdo mohli být dost labilní, aby uvažovali, že ho zastřelí, sedí pořád ještě ve vězení."

"Všechny jsme je ale nedopadli," namítl Alex. "Pamatujete na KyberZemi?"

Howard se zamračil. "Pamatuju. Ta jizva mě pořád svědí, když se oteplí a svítí sluníčko. Ale ti by se spíš pokusili napadnout vás nebo mě; měli jsme v jejich očích mnohem větší vliv."

,Jo. A co s tím chce Thorn udělat?"

Howard zavrtěl hlavou. "Počítače. Vrtá se v Jayových souborech, hledá stopy. Nejspíš ho potěší, až se Jay vrátí do práce a pomůže mu - Jay asi ví o svých vlastních věcech mnohem víc."

"Budete ho pořád sledovat?"

"Samozřejmě. Kromě těchhle lidí už máme pár dalších, co dávají pozor na Jayův byt. Dokud to nebude vyřešeno, nepustíme ho nikam bez ozbrojeného stínu z Net Force. A to samé platí pro jeho ženu."

"Překvapilo mě, že Saji je těhotná."

Howard se usmál. "Je to tak."

"Podle toho, co Toni říkala, byla to první slova, co Jay pronesl, když se probral."

"To mu přeju. Těžko si ale Jaye Gridleyho dokážu představit jako otce."

"Mělo by ho to trošku zklidnit. Naučí ho to trpělivosti."

Howard s Michaelsem se usmáli. Tohle s sebou děti přinášejí, o tom není sporu.

23 KAPITOLA

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Thorn si ve své kanceláři znovu pročítal hlášení FBI. Slyšel, že Jay se probral z kómatu, a už byl na cestě za ním, když se ozval signál, že mu přišla naléhavá zpráva. Vrátil se, aby to prověřil.

Vypadalo to, že muž, kterého FBI podezřívala, že je ruský špion -dozor - byl nalezen mrtev ve svém domě v Bridgeportu ve státě Connecticut, a to před pouhými pár minutami. Událostí se zabývala místní policie, ale spojitost s Ruskem do toho zatáhla i FBI. Vypadalo to jako nehoda, soudě dle velmi hrubé předběžné zprávy zvláštního agenta, který měl případ na starost, ale Thorn měl svoje podezření. Nebylo tam nic konkrétního, ale agent nebyl přesvědčen o tom, že ten muž, lékař, uklouzl ve vaně a při pádu si rozbil hlavu.

I kdyby měl agent pravdu a šlo skutečně jen o obyčejnou nehodu, neexistovalo nic, čím by to šlo spojit s útokem na Jaye. S přihlédnutím k Thornovým teoriím o záměrech Jayova střelce ho však ta zpráva trápila.

Jay pracoval na šifrovaném spisu, který odhaloval ukryté ruské špiony po celém světě, přičemž další by jistě odhalil právě tady ve Spojených státech.

Člověk, jehož FBI podezírala, že pracuje jako ruský agent, měl navíc fungovat jako dozor - tedy někdo, kdo řídil jiné špiony - přišel o život při obyčejné nehodě? Nebo ho někdo zabil tak, aby to vypadalo jako nehoda? To bylo... divné, přinejmenším. Stačilo to, aby si Thorn měl s čím lámat hlavu.

Obvyklý termín zněl "ruští špioni", a to také Thorn nastavil do vyhledávače, aby zjistil, kdy se objeví nové policejní zprávy.

Šlo o součást Thornova nadání - někdy dokázal vzít dvě věci, které spolu zdánlivě nesouvisely, a našel jejich vzájemný vztah. Díky tomu přišel s několika novými pohledy na software, pomohlo mu to při šermu, v průběhu let se tomu naučil důvěřovat.

Tyhle dvě události mají něco společného. Věděl to - zatím pocitově, nikoli rozumově.

Ale jak?

Bylo očividné, že někdo zabil jednoho muže, ale nastražil to tak, aby to celé vypadalo jako nehoda, a pokusil se zabít druhého. Kolik lidí s vražednými sklony či skutečných vrahů může v téhle oblasti být?

Copak to někdo mohl říct s jistotou? Třeba jich tu pobíhaly desítky. Ale tomu nevěřil a...

Co kdyby tu byl jenom ten jeden?

Na chvíli pomiňme opodstatněnost takové situace. Stačí se zaměřit na to, že člověk, který postřelil Jaye, zabil i Rusa. Co by z toho vyplývalo?

Thorn zavrtěl hlavou. Co by to znamenalo?

No, znamenalo by to, že když dopadnete jednoho, dopadli jste i druhého.

A když jste ho dostali, možná byste zjistili, proč to udělal a taky kdo ho k tomu navedl...

Něco ho napadlo, měl pocit, jako by se od jeho opálového prstenu odrazil sluneční paprsek a zazářil náhle jasně blyštivou barvou:

Třeba existuje způsob, jak zjistit, kdo je ten útočník - pomocí dedukce.

Thorn věděl, že musí přemýšlet v co nejširších souvislostech, aby obsáhl všechny možnosti. Za prvé předpokládejme, že je to jen jeden člověk. Zjevně proti němu stál profesionál, který by po sobě nenechal nic jednoznačného, díky čemu by ho bylo možné najít. Ta štěnice na Jayově autě byla možná omyl, provedli s ní všechno možné - prověřili záznamy z každé dopravní kamery, bankomatu a hlášení pracovníků ministerstva vnitra, jež se v okolí obchodu nacházeli ten den, kdy byl vysílač prodán, ale výsledkem byly jen tisíce

tváří. Porovnali je s těmi, jež se nacházely v archivech policejních složek, a software na rozeznávání obličejových rysů objevil několik lidí, kteří šli náhodou kolem, ale nikdo z nich nemohl být pokládán za člověka, který se pokusil zastřelit Jaye.

Samozřejmě se mohlo stát, že střelec neměl žádný záznam v trestním rejstříku, žádnou pojistku, pas nebo dokonce řidičský průkaz, takže jeho fotku nebylo kde získat.

A co nemáš, to s ničím neporovnáš.

Potřebovali to nějak prověřit. Co kdyby v kameře nedaleko od mrtvého ruského agenta byl snímek někoho, kdo odpovídal některé z tváří v obchodě s elektronikou? Potom by něco měli. Stačila by kterákoli sada obrázků, ale kdyby byla úplná, jak velká by byla šance, že jde jen o shodu okolností? Velmi malá.

Gridley byl vzhůru a Thorn se chtěl za ním vydat a navštívit ho, ale než zamíří do nemocnice, mohl by rozjet ještě tohle.

Zavolal na zpravodajské oddělení ministerstva vnitra a promluvil se ženou, která měla na starost kamery, z nichž by Net Force mohla získat záznamy z Connecticutu ze dne, kdy byl Rus zabit.

Pak se obrátil na státní policii, odbor dopravy a místní kancelář šerifa. Nakonec získal soupis ulic a obchodů v okolí toho místa a rozeslal hromadný e-mail se žádostí o jejich vizuální záznamy z tohoto dne. Neměl sice soudní povolení, ale v současnosti panoval mezi lidmi pocit, že má smysl pomoct vládě najít někoho, kdo je vrah a kdo je možná i terorista nebo špion.

Záznamy se sem začnou hrnout hodně rychle a počítač Super-Cray zapojí srovnávací software, začne hledat dvě stejné jehly v hodně velké kupce sena.

Mohlo to pokazit mnoho věcí. Možná to nebyl ten samý člověk. Nebo jeho obraz nebyl zachycen na obou či na žádné z kamer. Nebo byl, ale jen zezadu nebo moc rozmazaně, aby to šlo porovnat.

Snímky, jež budou vyhodnoceny jako hodně podobné, budou vyčleněny a bude je posuzovat někdo další. Thornovi do té doby zbývalo jen čekat. Mohlo to trvat týdny či dokonce měsíce a ještě to všechno mohlo být k ničemu.

Ale začátek to byl.

A teď vzhůru do nemocnice. Možná mu k tomu něco přidá i Jay sám.

*****

Thorn znal Jaye před jeho postřelením jen velmi krátce, ale muž, jenž teď seděl na posteli před ním, nevypadal jako muž, jakého si pamatoval.

Po tělesné stránce vypadal stejně, ale Jay Gridley, s nímž se sešel předtím, mu připadal především arogantní, což ale pominulo hlavně díky tomu, že se podíval na Jayovy dovednosti ve VR a zjistil, že Jay si skutečně na nic nehraje.

Jenže člověk v té nemocniční posteli působil mnohem méně sebejistým dojmem.

"Jayi. Jak se daří?"

"Veliteli. Když pominu, že mě postřelili do hlavy a byl jsem v kómatu? Skvěle."

Neznělo to ovšem moc přesvědčivě.

Thorn zařídil, aby do nemocnice dorazil i odborník FBI s identikitem - Jayův lékař říkal, že nutit Jaye do VR takhle brzy by nebyl dobrý nápad.

Thorn se snažil tlumit své naděje, ale kdyby se mu povedlo přiřadit ten obličej, který získal z dopravní kamery v New Yorku, k čemukoli, co by jim Gridley mohl poskytnout, bylo by to dobře.

"Díky, žes s tím souhlasil takhle brzy - doufám, že se nám povede toho člověka co nejdřív dopadnout."

"To já taky."

Dveře za ním se otevřely. Dovnitř vstoupil štíhlý muž s lehce zasněným výrazem a usmál se.

"Veliteli, pane Gridleyi. Jsem Adrian Heuser, odborník na identifikaci."

Muž se posadil na jedno z křesel pro návštěvy a přitáhl si k sobě pojízdný

stolek, aby Gridley viděl. "Doneslo se mi, že jste utrpěl menší úraz poté, co jste se setkal s vaším, hm, střelcem, že?"

Jay si ukázal na obvaz. "Jo. Dá se to tak říct."

Lidi tohohle typu asi moc ven nevycházejí, pomyslel si Thorn.

"Obvykle to provádíme ve VR, ale máme tady pro vás monitor," postavil na tác před Jaye malou plochou obrazovku, "a jeden pro mě."

Druhý monitor měl nejspíš digitalizátor, protože Heuser vytáhl pero a několikrát na něj poklepal.

"Co možná nejvíc se uvolněte a soustřeďte. Chci, abyste se vrátil do chvíle těsně před vaším zraněním, do okamžiku, kdy jste se jen díval. Co jste dělal?"

"Seděl jsem v autě a přemýšlel, proč mi ten blbec zahradil cestu."

Heuser se Jaye na všechno vyptával, prováděl ho tím okamžikem a dělal si svůj náhled. Jeho pero tančilo po monitoru, vybíralo z nabídek a volilo zrnitost a barvu. Ptal se, co dělal Jayův útočník, co držel v ruce, jak stál, jak chodil.

Jay odpovídal mlhavě. Pochopitelné, i když trošku k zlosti.

Na monitoru se začínal objevovat obrázek, obličej s pistolí vedle. Nebylo to ovšem moc jasné. Mohlo jít v zásadě o kteréhokoli bělocha s náplastí na bradě a silnými brýlemi.

Žádná velká pomoc.

Heuser k tomu přistupoval z různých úhlů; byl velmi vlídný, ale Jay mu zjevně řekl jen to, co už věděl. Uložil soubor a řekl, že ho pošle Thornovi.

"Je mi líto, že jsem víc nepomohl," řekl Jay.

"Vedl sis dobře, Jayi. Nedělej si s tím starosti."

Gridley se usmál a přikývl. "To nebude problém," řekl. Jsem vzhůru. A kromě toho už se víc strachovat nemůžu."

24 KAPITOLA

New York City

Cox se sešel na snídani s ministrem přírodních zdrojů jednoho z afrických států, který za posledních padesát let vystřídal tři nebo čtyři názvy. Nezáleželo tolik na tom, jak se teď jmenoval, šlo hlavně o to, že místní obyvatelé byli ochotni obchodovat s jeho společnostmi v oblasti ropných rezerv, jež si nemohli dovolit těžit sami.

Ministr, zavalitý muž v dobře střiženém obleku od Armaniho, měl ve tváři široký úsměv, holou hlavu a byl tak černý, že vypadal skoro jako modrý. Byl ochotný se dohodnout. Samozřejmě že ho čekala provize a ještě něco, čím se dopředu promažou kolečka. Nebylo nutné o tom říkat nic konkrétního, to bylo samozřejmé. Část odměny za vynaloženou námahu.

Kdyby se Coxovým společnostem podařilo těžit ropu pět let, než se objeví nějaká další skupinka lidí, povraždí stávající vládu a všechno znárodní, podařilo by se jim dosáhnout příjemného zisku. A Cox měl dobrý instinkt, když šlo o rychlé vyklizení pozic. Jako by puč cítil dopředu. Kdyby vytušil, že se to blíží, nechal by rafinerie a vrtné plošiny tam, kde jsou, prodal by je nějaké druhořadé ropné společnosti, která by si myslela, že třeba dokáže na změně režimu nějak vydělat nebo se s novými vládci nějak dohodne, a Cox by si mohl jít po svých a zcela bez poskvrnky.

Měl dopolední schůzky s pěti lobbisty z průmyslových odvětví spojených s jeho. Mezi nimi byl i majitel loďařské společnosti chystající se vystavět novou flotilu tankerů pro dopravu v Panamském průplavu s výtlakem dvanáct metrů a méně a schopných vplouvat i do druhotných přístavů. Pak se měl sejít se šéfem těžařské firmy, jenž se chystal vyhrát novou smlouvu nižší nabídkou a dát stranou Coxovi provizi. A potom zdvořilostní setkání s vousatým jihoamerickým revolucionářem, který se mu chystal zaručit těžební práva, až se stane předsedou vlády - pokud mu Cox teď poskytne peníze na nákup zbraní.

Obyčejného člověka by takové neustálé dohadování a plánování, ten stres

spojený s řízením multimiliardového koncernu a s kormidlováním zrádnými vodami plnými pirátů zničil. Ne však Coxe. Právě pro tohle se narodil. Měl moc jako prezident nějaké země, ale k dispozici mnohem víc peněz.

Lepší vládnout, než být ovládán. Vždycky.

Zazvonil jeho soukromý telefon. Aha. To bude Eduard!

Jihovýchodně od Bridgeportu, Connecticut

Natadze z toho měl dobrý pocit, lépe to jít nemohlo. Rus mu prozradil všechno, co o Coxovi věděl, o tom Natadze nepochyboval, nic mu nezatajil. Nebyl to zrovna nejodvážnější člověk. Jeho jasné a idealistické časy byly dávno pryč; vyrostl ve Státech, dovolil si luxus a snadný život, což ho ukolébalo natolik, že měl pocit, že mu žádné nebezpečí nehrozí. Přestal se starat o obranu.

Osudová chyba.

Rus pochopil velmi rychle, a to, co bylo nezbytné provést, aby mu skutečně řekl pravdu, bylo provedeno. Samozřejmě nic, co by bylo možné odhalit při pitvě, ale účinné. Velmi.

Natadze nepatřil k fanouškům mučení. Nikterak ho nevzrušovalo. Když to bylo nezbytné, použil ho, ale šlo o nástroj, nic víc. Hrozby stačily. Rus věděl, kdo je a čeho je schopen. Eduard si byl získanými informacemi stoprocentně jistý.

Podle Rusa existovala jen čtyři místa, kde se informace o Samuelu Walkeru Coxovi dosud nacházely. Prvním bylo staré Glavnoje Razvedyvatelnoje Upravlenie - GRU - a ta konkrétní část v bývalé budově velitelství na letišti Chodinka nedaleko od Moskvy. Ještě tomu pořád říkali "Akvárium" a Natadze to dobře znal. Stačilo dojet metrem na stanici Poležaevskaja, rozlehlou jako nádraží, a po krátkém pochodu jste byli na místě. Proniknout do téhle budovy by bylo i teď hodně těžké, ale nebylo to nutné. V Moskvě byli všichni i navzdory posledním reformám chronicky bez peněz, a když jste měli dost peněz, mohli jste si koupit prakticky cokoli.

Natadze znal hladové lidi v GRU, kteří by mu s obrovskou radostí prokázali laskavost za kufřík rublů, a za americké dolary ještě víc. Rozbitý počítač, menší požár a všechny ty soubory budou pryč. A jeho kontakty věděly, že snažit se na něj tlačit kvůli pozdějšímu vydírání by byl velmi špatný nápad.

Na druhém místě byli Turci, kteří zcela jistě měli kopii toho šifrovaného materiálu, jímž celá aféra začala. I v Turecku se dali najít chudí úředníci z archivů a Natadze znal někoho, kdo znal někoho, kdo mohl zajít s dostatečnou sumou za nějakým úředníkem a ty soubory koupit.

Třetí byl ten Rus osobně, a ten už nikomu nic neprozradí, pokud nevěřil v posmrtný život, ale i pak to poví jen ďáblovi v pekle. Už by tam měl být. Pokud takové místo existuje, doktor by se o něm s Natadzem jistě rád pobavil, až se tam ocitne i on.

Usmál se. Nevěřil na nebe ani na peklo. Jestli existoval bůh, určitě měl příliš mnoho práce, než aby se zabýval tím, co dělají lidé na téhle jedné hliněné kuličce ve vesmíru.

Čtvrtým a nejproblematičtějším místem byl soubor na velitelství Net Force v Quantiku. Američany lze podplatit, to jistě, ale ne všichni jsou zkorumpovatelní - a když jste to zkusili u nesprávné osoby, mohli jste spustit poplach, a to pořádně hlasitý. Organizace jako Net Force bude určitě plná vlastenců a lidí, kteří slouží oddaněji své zemi než svým vlastním zájmům a jsou velmi nebezpeční. Pokud věděl, Net Force ještě pořád nechápala význam tureckých souborů a Natadze je na to nechtěl upozorňovat.

Tohle tedy bude nejtvrdší oříšek. Bude muset vymyslet, jak se k souborům dostane a zničí je. Naštěstí muž, který skončil v nemocnici, bude aspoň na chvilku vyřazen z činnosti. Natadze může začít pracovat na té akci v GRU a Turecku, stačí pár telefonátů. Peníze nepředstavovaly pro pana Coxe žádný problém - částka, která udělá z člověka v Moskvě či Ankaře boháče, představuje pro muže s miliardovým majetkem směšné kapesné.

Natadze z toho měl dobrý pocit, nejlepší od toho průšvihu s Gridleym. Měl nad situací kontrolu, s Rusem prováděl všechno hodně opatrně, jeho smrt bude vypadat jako nehoda a v každém případě tam nenechal nic, díky čemu by ho mohli vystopovat. Pan Cox z něj bude mít radost. Když už na něj myslel, zvedl jednorázový mobilní telefon a vyťukal Coxovo číslo.

"Máte dobré zprávy?"

"Ano. Je to hotovo," odpověděl. "Bez problémů."

"Skvěle. Brzy se uvidíme."

"Ano."

Natadze zavěsil. Až se příště zastaví u benzínky, telefon zničí a součástky rozhází do odpadkových košů na několika různých místech. Už žádné další chyby.

Washington, D.C.

Jay se zeptal lékařky přímo: "Kdybyste byla na mém místě, zůstávala byste tady?"

Doktorka Graysonová se usmála. "Já být vámi, asi bych byla někde na nákupech, vzhledem k tomu, že jsem žena a tak."

"Legrace," řekl, ale neusmál se. "A taky jste se pěkně vyhnula odpovědi."

Vzdychla. "Byl jste v hlubokém kómatu, pane Gridleyi," řekla. "Dostal jste ránu kulkou do hlavy. Ještě pár dní v nemocnici je z dlouhodobé perspektivy velmi rozumné."

"Z dlouhodobé perspektivy, paní doktorko, jsme všichni mrtví. A vy mi pořád neodpovídáte."

Zavrtěla hlavou. "Kdybych byla vámi a věděla bych, co vím, ještě bych tu zůstala. Lidé jsou velmi silní i velmi křehcí a o tomhle druhu zranění netušíme ještě ani zdaleka všechno."

"Ale já už nejsem v kómatu, moje zranění hlavy není vážné, mám na něm obvaz a ve své posteli doma můžu ležet mnohem levněji než v téhle."

"Co kdybychom s touhle diskusí počkali, až se z oběda vrátí vaše žena?"

"To ne, to byste byly dvě proti jednomu. Já chci domů."

"Co je tak důležitého, že to nemůže počkat?"

"Člověk, co mě sem dostal, je pořád na svobodě. Já ho můžu pomoct vystopovat. Vám by nevadilo, kdyby vás někdo postřelil?"

"Kdybych svolila, že půjdete domů, a vám se to vrátilo, pojišťovna, u níž jsem pojištěná za škody způsobené nesprávným rozhodnutím, by mi to nikdy neodpustila."

"Já vás žalovat nebudu."

"Tohle říká každý."

"Ale no tak, paní doktorko. Já odsud musím."

Přikývla. "Není to vězení, pane Gridleyi. Můžete odejít, jestli chcete."

"Můžu?"

"Na revers. Podepíšete papír, a když cestou domů umřete, nemůžete to na nás hodit - ačkoli pozůstalí to většinou stejně udělají."

"A kde to můžu podepsat?"

Znovu se usmála a zavrtěla hlavou. "Vaše žena říkala, že tohle přesně mi řeknete."

"Saji s vámi mluvila?"

"Cestou na oběd. Říkala, že mi povíte, že chcete z nemocnice, a ať vám řeknu cokoli, nezlomím vás. Říkala, že na vás dá pozor."

Jay se zamračil. "Jak to mohla vědět? Nemluvil jsem s ní o tom."

"Nejspíš vás zná líp, než si myslíte."

Vzdychl. "Jo. Očividně."

Ale to bylo vedlejší. Hlavně že ho pustí domů.

25 KAPITOLA

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Třebaže Thorn věděl, že je to teoreticky možné, nevěřil, že by mohl mít

opravdu takové štěstí. Tu a tam se to sice stávalo, ale jen tak často, aby věděl, že to existuje.

Počítač Super-Cray zjistil shodu Jayova střelce s tím, kdo zabil Rusa.

Thorn byl sám ve své kanceláři, na holoprojektoru nechal zobrazit ty dva snímky vedle sebe. Obrázek nalevo pocházel z kamery u bankomatu nedaleko od obchodu se zbožím pro špiony - muž ten bankomat nevyužil, ale prošel kolem něj v pozadí za ženou, která si vybírala peníze ze svého účtu. Podle záznamů bankomatu čtyřicet dolarů. Nešlo sice o nejostřejší snímek na světě, viděl ho jen od kolen nahoru, ale viděl tmavovlasého muže kolem pětatřiceti, který se dívá směrem ke kameře. Na měřítku po straně obrázku viděl jeho výšku v centimetrech poměřenou podle známé výšky cedule ZÁKAZ PARKOVÁNÍ za ním. Měřil asi metr osmdesát.

Žena, mladá a pohledná bruneta, jež byla vidět jen od prsou nahoru a zabírala velkou část rámečku, na sobě měla červené tílko, které mělo co dělat, aby udrželo její poněkud bujné poprsí, a pokud byl pohled zezadu stejně zajímavý jako zepředu, Thorn odhadoval, že to byl hlavní důvod, proč se ten kolemjdoucí muž díval jejím směrem. Civěl na ni.

To by znamenalo, že je heterosexuál.

Nebo je gay, ona má na sobě drahé kalhoty a on je obdivuje.

Nebo vedle ni stoji štěně a on je chovatel psů...

To prozatím nechme stranou.

Druhý záběr pocházel z dopravní kamery nad křižovatkou v jižním Connecticutu, ve městě Bridgeportu, čtyři míle od místa, kde bylo nalezeno tělo ruského špiona. Uprostřed křižovatky bylo auto, zatáčelo doprava na červenou. Kamera vůz vyfotila, ukázala řidiče a přední část vozu s poznávací značkou, ideální pomůcka pro místní úřady snažící se najít podle značky řidiče a poslat mu pokutu. Na obrázku bylo datum i čas.

Na místě řidiče seděla postarší bělovlasá žena, za volantem toho cadillaku byla sotva vidět.

Jenže: za tímhle autem, kousek od chodníku stál nový dodge, za jehož volantem seděl tmavovlasý muž, jehož hlava byla vyznačena blikajícím červeným kruhem.

"Zvětšení dvě stě procent. Neostrá maska, vybrané pole na obraze číslo dvě," řekl Thorn. "Použít rozumný generátor extrapolace."

Počítač poslechl, zdvojnásobil obrázek v kruhu, zostřil ho a zesílil barvy a rysy podle speciálního programu.

Thornovi to připadalo, že jde o téhož muže, ale hlavní bylo, že si to myslel i počítač. Co do úsudku byl totiž mnohem přesnější než Thornovy oči.

"Vypsat shody obličejových rysů, běžné tolerance."

Objevila se dvojice mřížek, pod každým snímkem jedna. Počítač spojil obě mřížky do jednoho obrázku uprostřed. Všechny rysy, jež se lišily plus minus o milimetr, se na chvilku rozzářily rudě, pak se zastavily. U dvanácti z osmnácti sledovaných faktorů došlo ke shodě.

Stejná velikost nosu, stejná velikost pravého ucha, stejná vzdálenost mezi panenkami, stejný úhel brady...

Thorn víc nepotřeboval. Jakmile došlo ke shodě v pěti hlavních obličejových rysech, jednalo se buď o jednoho a téhož člověka, nebo jeho dvojče, to však Thorn nepovažoval za pravděpodobné.

Tohle byl člověk, který napíchl Jayovo auto, postřelil ho a zabil ruského špiona. Thorn si tím byl jist.

"Ha!" řekl. "A teď jsi můj, kamaráde!"

Bohužel to nebude tak snadné. Prohledal zbytek souboru, ale neexistoval žádný jednoduchý způsob, jak toho člověka identifikovat -Super-Cray aspoň o žádném nevěděl. Cadillac v popředí blokoval spodní část vozu, v němž seděl střelec, takže nebyla vidět žádná poznávací značka. V dopravní kameře už žádné další záběry toho vozu nebyly, a pokud ho Cray nenašel nikde jinde v té záplavě obrázků, sotva by to mohla napravit dvojice lidských očí.

"Vytisknout snímky," řekl.

*****

Thorn podal vytištěné snímky generálu Howardovi, plukovníku Kentovi a poručíku Fernandezovi.

"Tohle je on?" zeptal se Howard.

Thorn přikývl. "Podle mě ano. Jak to vypadá s Jayem?"

Fernandez řekl: "Nechal se propustit z nemocnice a šel domů. Máme lidi, kteří hlídají jeho dům. Saji říká, že se chystá vrátit do VR a zahájit pátrání."

Thorn se zamračil. "Do VR? Já myslel, že doktoři by mu to asi nějakou dobu nedoporučovali."

Howard přikývl. "To je pravda, ale Jay je tvrdohlavější než oni."

Thorn řekl: "Zavolám mu a pošlu mu to, jakmile skončíme. Prověřil jsem v počítači databáze řidičských průkazů ve všech padesáti státech. Super-Cray kontroluje veškeré záznamy armády, platné pasy a federálně stíhané vězně - zatím nic. NCIC a policejní databáze porovnávají obrázky s místními a státními vězeňskými systémy, to chvilku potrvá i silným počítačům. Pokud je ale v systému, tak ho najdeme. Třeba ne hned."

"Chcete, abychom vyrazili do ulic a hledali ho?" zeptal se Fernandez.

Thorn se usmál. "Na tom už pracuje pravidelná FBI. Její agenti ukazují tyhle snímky v okolí špionského obchodu, v oblasti, kde byl postřelen Jay a v sousedství toho mrtvého Rusa."

"Dobře. Aspoň budou mít co dělat," řekl Fernandez. "Co to má na nehtech?"

Thorn se zamračil. "Cože?"

Fernandez ukázal na snímek. "Jako by měl na nehtech pravé ruky lak, vidíte?"

Snímek byl tak malý, že byl vidět jen záblesk.

Thorn zapnul počítač na konferenčním stole, vyvolal snímek z bankomatu a zaostřil na pravou ruku - levou měl muž za sebou mimo dohled. Počítač zvětšil a zaostřil ruku.

Nebylo to zrovna ideální, ale vypadalo to, že ten člověk má hodně dlouhé nehty, pečlivě zastřižené a neskutečně lesklé. Byl to zvláštní, zaoblený tvar, stočený na jednu stranu. To Thornovi bohužel nic neříkalo.

"Jak vypadá ta druhá ruka?" zeptal se Kent.

"Nevidím ji," řekl Howard. "Blokuje ji ta slečinka v tílku."

Thorn vyvolal druhý obrázek, ten z auta. Muž měl levou ruku na volantu. Počítač obrázek zvětšil a zaostřil. Byl zrnitý, ne tak ostrý jako snímek z bankomatu, ale zdálo se, že nehty na téhle ruce má mnohem kratší a tupější. Divné...

,Je to kytarista," řekl Kent.

"Cože?" zeptal se Thorn.

"Mám synovce v Tucsonu v Arizoně, je to nejstarší syn mé sestry, učí hudbu na místní univerzitě. Hraje na klasickou kytaru a jeho prsty vypadají přesně takhle. Nehty na pravé ruce má dlouhé, nablýskané a zaoblené, ty na levé má zase krátké - tak se na to hraje."

Ostatní se na něj otočili.

"Na struny brnkáte nehty, ale když máte dlouhé nehty i na druhé ruce, struny drnčí, když je přitlačíte - to mi aspoň synovec vysvětloval."

"Takže je to možná nadšenec do country, bluegrassu nebo folku," řekl Fernandez. "Nebo dokonce rocková hvězda."

Kent řekl: "Možná, ale rocková hudba má jinou techniku, akustické kytary mají ocelové struny. Tam nehty neobstojí, takže tihle lidi mají trsátka nebo falešné nehty. Na klasických kytarách jsou struny nylonové."

"Odkud to všechno víte?" zeptal se Thorn.

"Když jsem sloužil u Atlanty, jeden z mých seržantů byl zapálený do blues. Občas jsem zašel do nějakého klubu, kde hrál na kytaru, a tu a tam jsem něco pochytil."

"A vy si to pořád pamatujete?" podivil se Julio.

Kent se na něj ohlédl. "Ne každý, kdo je starší než vy, je automaticky senilní, poručíku."

"Ne, pane," přikývl Fernandez. "Po názorné ukázce to beru na vědomí."

Generál Howard se usmál.

"A pomůže nám to k něčemu?" zeptal se Kent.

Thorn přikývl. "Zcela jistě. Když nic jiného, je to další oblast, kde hledat. A něco mi říká, že moc ostřelovačů na klasickou kytaru nehraje."

Washington, D.C.

Jay seděl na kapitánském křesle Hloubkového plavidla V a díval se na inkoustově černou vodu asi tři kilometry pod hladinou oceánu.

Naťukal pokyny na klávesnici a hloubková ponorka se sklonila doprava - na pravobok - a zamířila k podivné hromadě naplaveniny. V téhle hloubce se kromě něj moc věcí nehýbalo. V reproduktorech zněla námořnická hudba, z konstrukce kolem něj vycházelo zvláštní vrzání a sténání materiálu způsobené silným tlakem oceánu.

Až na to, že on to necítil. Nebyl tam. Nebylo to skutečné.

Zamračil se a zavrtěl hlavou. Já věděl, že to bude fungovat.

Už ve chvíli, kdy ho to napadlo, věděl, že to není pravda. Chtěl, aby to fungovalo, ale ve skutečnosti moc nevěřil, že to vyjde.

Seděl v místnosti, kterou si se Saji v bytě zařídili, na jedné straně se na panoramatické projekční plátno promítaly záběry jeho simulace VR. Hledal poklad španělské flotily, která se potopila koncem 16. století. Jenže když se zaklonil, cítil čalounění židle a slyšel hučení ventilace. Dokonce měl pocit, že slyší Saji, jak něco dělá v kuchyni, i když to si mohl jen představovat.

Znovu se zamračil.

Budeš to muset udělat, Gridleyi.

Po subjektivních měsících strávených ve vlastní hlavě ve světě, který se sice VR podobal, ale nedal se tak snadno ovládat, zjistil, že se mu nechce opouštět skutečnost. A nejen to. Bál se - i když jen trošičku - realitu opustit. Věděl, že ve VR ho nikdo neuvězní. To prostě nebylo možné. Jenže stejně tak vždycky věřil, že ve vlastní hlavě taky nemůže nikdo uvíznout.

Sestavil metaforu, jež nebyla založena na VR, aby se mu povedlo rozluštit šifru, kvůli níž skončil v nemocnici. Vytvořil simulaci, kterou mohl spustit na notebooku, na dálku ovládanou simulaci, při níž prozkoumával dno oceánu, zatímco seděl za stolem. Doufal, že by to mohlo vyjít, že by takhle mohl čekat, než se vrátí do umělé skutečnosti.

Jenže ono to nestačilo. A ani se to nepřiblížilo.

Takže učinil další krok, naprogramoval vybavení v téhle místnosti pro skoro úplné ponoření do VR a vytvořil simulaci, při níž se ocitl v ponorce. To bylo lepší. Byl víc v centru dění. Ale pořád to nestačilo.

Ne, ani zdaleka.

Jayovou výhodou, jeho nejlepším trikem, bylo použití všech vlastních smyslů ve VR. Musel-li se omezovat jen na zrak nebo na zrak a sluch, měl pocit, jako by přišel o ruce a nohy. Nebylo to ono.

Zhluboka se nadechl a uložil svou pozici, pak simulaci vypnul. Podíval se na vybavení pro VR visící na věšáku a po zádech mu přeběhl mráz.

Bez VR nejsi žádný odborník na VR, Jayi, ozval se hlas v jeho hlavě. Byl připraven to vzdát? Nevrátit se jen proto, že má strach?

Kdepak.

Navíc musel najít člověka, který mu to udělal. Než se vrátí a najde způsob, jak Jaye uvěznit do nitra jeho hlavy na věčnost.

Vyvolal několik prohledávacích databází a začal tvořit, co potřeboval. Nespěchal, psal části kódu, které dodávaly VR na skutečnosti, vytvářel ji detailnější, než bylo nutné. Jedna z věcí, které si po tom svém zážitku zapamatoval, byla ta, že většina VR není tak dobrá jako bezvědomí - ani jeho.

Jenže po chvíli si uvědomil, že se nikam neposunuje.

"Saji," zavolal, "jdu do toho."

"Já vím." Její hlas z kuchyně zněl slabě, ale Jay se usmál. Věděla to. Jako vždycky. A pomůže mu, kdyby se nějak, jakkoli, dostal do potíží. Sice nečekal, že by k tomu došlo, ale...

Zavřel okno se souborem a sundal z věšáku vybavení. Ten pohyb byl známý a nacvičený, během pár minut byl připraven se připojit. Sáhl do zásuvky stolu a vytáhl velkou svorku. Otevřel ji a připevnil si ji na kůži za a nad levým loktem.

Au.

Nebolelo to moc, ale tlak cítil. Připojil se a okamžitě se ocitl na dně oceánu.

Byla tam zima a tma. Podíval se dolů a namířil silné lampy na své upravené potápěčské helmě na zem, díval se, jak se boří nohama do bláta. Upravil svůj vztlak tak, aby se jen dotýkal dna.

Zapomněl dýchat. Prudce se nadechl, ucítil tlak na své plíce ze zesilovače toku v helmě. Div se nerozkašlal, čímž by se nic vážného nestalo, jen by z plic vyhnal trošku kyslíku o něco rychleji.

Tekutina, kterou dýchal, usnadňovala potápění v takové hloubce, protože se nestlačovala stejně jako plyn. Ačkoli ji ještě neschválili pro všeobecné použití, vojenské a výzkumné jednotky po celém světě začaly používat tuhle tekutinu pro hloubkové potápění, jakmile vyřešily problémy se setrvačností a s odstraňováním oxidu uhličitého.

Divné.

Měl pocit, že by se měl dusit, ale měl dostatek vzduchu, vůbec mu nebylo na omdlení.

Ta hromada nepořádku, již zahlédl předtím, ležela kousek napravo od něj. Jay aktivoval hloubkový podmořský skútr, který si s sebou vzal, a přesouval se k hromadě.

Když se k ní blížil, viděl, že má asi pravidelné tvary, což mu dodalo naděje; pravidelnost člověkem vytvořených tvarů byla při hledání ztroskotaných lodí v moři velmi důležitá.

Přerušil pohyb skútru vpřed a nechal ho ve vodě. Nechal zapnutá zelená a červená světla, takže by ho bez potíží našel, i kdyby mu zhasla světla na obleku.

Chlad se opíral do obleku a snažil se proniknout dovnitř.

Levou ruku měl pořád jakoby v křeči, na chvilku si uvědomil, že je u sebe doma. V téhle chvíli mu všechno připadalo nereálné, pak ale zaplašil pochyby a znovu se nechal pohltit scénářem VR.

Zavrtěl hlavou. Ještě pořád proti tomu bojoval, připadal si jako začátečník, který se poprvé podíval na okraj VR.

Jay klesl k hromadě, postupoval velmi pomalu. Nehledal jen ztracený poklad; hledal konkrétní zlatý prut z konkrétní potopené truhly - ten prut měl tvar osmiúhelníku. Šlo o část dodávky zlata Inků pro španělský královský dvůr, španělští dobyvatelé se rozhodli tvarovat zlato tak, aby ho odlišili od toho, které se do Španělska dostávalo z Mexika.

Samozřejmě se vůbec nedíval na zlato. Šlo jen o ekvivalent pro VR. Ve skutečnosti se honil za mužem, který ho postřelil.

Detektor kovů zabudovaný do jeho bot mu nahlásil pozitivní signál. Tam dole skutečně leží nějaký kov.

Dosedl na dno a pár vteřin se rozhlížel. Odvedl dobrou práci - viděl nepatrné vodní víry, které pomalu posouvaly bahnem nepatrné, ošklivé, jakoby lišejníkovité organismy, a vnímal velmi skutečný dojem rozkladu.

Natáhl se k bolesti, již mu působila svorka na ruce, a na chvilku si připadal dezorientovaný.

Byl dole.

Zapadl až po kotníky do bahna, za chvíli v něm byl až po kolena.

No tohle, to snad...

Znovu upravil vztlak, a když byl hotov, pomalu sáhl na hromadu. Cítil v ní něco tvrdého a těžkého. Oběma rukama to vytáhl ven a viděl, že je to zlatý prut.

Ale ne ten pravý.

Nechal ho spadnout za sebe a znovu sáhl do hromady. Viděl další a další pruty, ale nedokázal je rozeznat.

Ta svorka.

Přestal. Kdyby si sundal tu svorku, mohl by se soustředit na zlaté pruty, mohl by najít ten pravý. Jenže na druhou stranu by se tím zbavil jakéhokoli spojení s okolním světem.

Teď, když jsem přesunul pár těch prutů, bych o tohle místo mohl přijít.

Tolik spěchal, aby už to měl za sebou, a tolik se soustředil na detaily, že zapomněl na funkci zastavit program v polovině; nemohl to uložit. Jak moc to chci provést?

Zhluboka se nadechl a zavřel oči. Když neviděl, bylo snadnější natáhnout ruku a stáhnout si svorku z ruky. Nechal ji spadnout a představoval si, že slyší, jak dopadla na podlahu pracovny.

Pak otevřel oči a znovu se podíval na hromadu.

VR mu připadala jasnější a ostřejší než předtím. Znovu sáhl do bahna a šátral kolem, dotýkal se jednoho prutu za druhým. Až teď vnímal jejich tvary.

Obdélník, obdélník, obdélník...

Jay pokračoval, bavil ho pocit měkkého bahna v kontrastu s tvrdostí zlata.

Hergot, já jsem ale dobrý.

Takže když ho našel, prut jen nepatrně odlišný od ostatních, větší, těžší a ve tvaru osmiúhelníku, už se usmíval.

Vytáhl prut z bahna a setřásl z něj usazeniny staré čtyři stovky let.

Mám to!

Měl z toho hodně dobrý pocit. Samozřejmě věděl, že má co dokazovat. Nechat se postřelit bylo hodně špatné, ale jemu šlo o to, jak se cítil těsně předtím, než ta pistole vystřelila, to ho trápilo nejvíc: byl strachy bez sebe. A horší bylo, že poté, co zůstal trčet ve své vlastní hlavě, se bál vrátit do VR - on, Jay Gridley!

Jo, ale to bylo tehdy. A teď je teď!

A teď se Jay musel připravit na pomstu.

Musel všem zavolat a oznámit jim to.

Zavolal do kanceláře přes svůj virces, aby byl telefonát řádně šifrovaný, a připojil se do virtuální konferenční místnosti na velitelství. Trvalo jen pár minut, než se Thorn spojil s ostatními a než mu zavolali zpátky.

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

"Tak Jayi, jsme tady."

Jay se přesunul do VR a ocitl se v konferenční místnosti za virtuálním stolem s Thornem, Howardem, Kentem a Fernandezem.

Jay řekl: "Mám toho chlapa."

Thorn řekl: "Víš to jistě?"

"Stoprocentně, šéfe."

"Tak nám to ukaž."

Virtuální Jay stiskl tlačítko na svém virtuálním notebooku. Objevily se snímky muže, o němž se domnívali, že je tím, kdo Jaye postřelil a pak zabil člověka podezřelého z toho, že pracoval jako ruský špion, a holograficky se vznášely nad stolem. Projekce uvnitř VR, hezké.

"Neobjevili jsme žádné shody na žádné vládní stránce - žádný řidičák, šekovou knížku, žádný záznam o vojenské službě, nic z pasového oddělení, vězení a podobně. Takže buď ten člověk nemá žádné záznamy, nebo má na sobě převlek, který zakrývá dost obličejových rysů, a Cray ho neodhalí. My bychom to možná poznali, ale počítač to nesvede."

"To je od něj hloupé," řekl Julio.

Jay se usmál. "Řekl muž, který počítače vášnivě nenávidí. Souvisí to s

tím, jak stroj to či ono posuzuje, což se liší od toho, jak to dělá člověk. Ty když uvidíš na křižovatce úplně novou corvettu, tak i když jsi ji nikdy předtím neviděl a nestihneš přečíst značku, dokonce i když nemá stejnou velikost a design jako loňský model, pořád poznáš, že je to corvette, že?"

"Jistě."

"A jak to?"

"Protože vypadá jako corvette."

"Správně, ale pro tebe. Prozradí ti to prvky designu, ale když je to auto delší, nižší, má trošku upravené boky, počítač si to možná nespojí s loňským modelem. Záleží na tom, jaké mu zadáš reference. Když rozšíříš tolerance a přidáš profil siluet, tak to možná zvládne, nebo ti poskytne nejbližší možnost, něco jako internetový vyhledávač. Ale když mu poskytneš loňské statistiky a řekneš mu, aby našel shodu, tak nové auto nenajde."

"Takže mi chceš říct, že jsem lepší než počítač," řekl Julio. "Ale to jsem věděl."

Jay se usmál, ale nechal to být. "U softwaru na obličejové rysy máš čísla. Když dáš na ušní lalůčky nebo horní okraj boltců trochu prášku, tak už nemají stejnou velikost. Polarizační brýle skryjí barvu očí a vzdálenost i část nosu. Špunty ti rozšíří nosní dírky. Když si sčešeš vlasy dolů, můžeš pozměnit velikost čela. Hustým knírem a vousy skryješ bradu a rty. A tak dál - každý, kdo ví, po čem počítače jdou, to dokáže obejít. Musíme předpokládat, že ten člověk to ví. Kdovíproč se nevyskytuje v tom systému, do kterého jsme se dívali."

"Jenže...?" nadhodil Thorn.

"Jenže rozhodla ta vášeň pro kytaru. V zemi moc klasických kytaristů není, relativně vzato - mluvím o stovkách tisíc, a to včetně lidí, kteří se tím živí, a dětí, co mají za sebou první lekci."

"Jenom stovky tisíc?" zeptal se Howard.

"Když přijde na práci s počítačem, tak to je jako nic," řekl Jay. "Google nebo Gotcha! Prověří kolik? Tři až čtyři miliony stránek ve zlomku sekundy. A my máme lepší hardware."

Howard zavrtěl hlavou. Jay věděl, že ani on není žádný počítačový fanoušek.

"Udělal jsem v rychlosti průzkum o subjektu, promluvil jsem s odborníkem a pak jsem pro začátek použil pár domněnek."

"Jakých domněnek?" zeptal se Thorn.

"Jednak že ten člověk bere hru na kytaru vážně, protože podle těch, co se v tom vyznají, hráči, kteří to neberou vážně, se s nehty obyčejně moc nezatěžují."

Thorn přikývl. "Podle FBI a policie, které to prověřovaly, je ten člověk profík, velmi opatrný. To, že jsme našli jeho fotky, je čistě štěstí -žádné velké chyby se zatím nedopustil."

"No, jedné přece," namítl Julio. "Jay je naživu, ne?"

Jay se usmál. "Třeba mě nechtěl zabít. Čím víc o tom přemýšlím, tím víc mám pocit, že mě chtěl spíš unést."

"A k tomu vás vede co?" zeptal se Howard.

"Kdyby mě chtěl zabít, vím o padesáti místech, kde by to šlo udělat líp než tam, kde se o to pokusil, a ani bych o tom nevěděl."

"A unést vás na velké dálnici by nebyla chyba?"

"Podle výpovědí svědků bychom ho nikdy neidentifikovali, ne? Myslím, že se mu něco přihodilo. Možná mě ani nechtěl trefit do hlavy. Třeba se mě jen snažil zastrašit."

Thorn řekl: "Pokračuj, Jayi."

"Díky. Nezáleží na tom, co měl za lubem - jenom jsem se potřeboval od něčeho odrazit."

Thorn přikývl. "Zatím tě sledujeme."

"Takže předpokládáme, že je dobrý hráč na kytaru. Tím se to zužuje na

dejme tomu deset tisíc lidí, kteří cvičí nejméně několik hodin denně. Můj odborník tvrdí, že je jich ve skutečnosti spíš míň. Taky jsem zkusil vyjít z předpokladu, že poměrně dobří klasičtí kytaristé nestudují jen nástroj, ale udržují se v obraze i díky souvisejícím materiálům - časopisům, ať už tištěným či elektronickým, stránkám s notami, soutěžím kytaristů, koncertům, kontaktům na výrobce kytar a v obchodech s hudbou a tak.

Pak jsem rozdělil stát na mřížku a zkoumal jsem to region po regionu. Podle mě je ten člověk místní - bydlí někde na Východním pobřeží."

"A proč?" zeptal se Kent. "Může přece bydlet kdekoli, ne? Doprava tu není žádný problém. Už teď se mi zdá, že je těch domněnek skoro až příliš, chlapče."

Virtuální Jay mrkl na virtuálního Thorna, ten se usmál. On sám byl také hráč a dobrý. Znal motto všech vyhledávačů: Domněnky jsou matkami informací.

Jay řekl: "Někde začít musíte. Zkoušel jste někdy luštit obtížnou křížovku? Někdy prostě musíte napsat do políček nějaká písmena, abyste věděl, jestli vás něco nenapadne. Vždycky se to dá vymazat a změnit."

"Dobře," řekl Kent. "Ujednáno." Jay pokračoval: "Když procedíte časopisy o klasické kytaře, webové stránky, diskusní skupiny, vstupenky na koncerty a výrobce kytar - narazíte na spoustu dvojníků, ale už jsme jen na počtu pár tisíc jmen, která se dají rozdělit do tří či čtyř skupin. To jsou ti nejzarytější. Když vyřadíme ženy, lidi, u nichž můžeme hned určit, že jsou moc staří nebo moc mladí, a ty, co nebydlí ve státech na východě, zbývá nám pár stovek seriózních kytaristů. Po kontrole jejich fotek s využitím archivů národních, státních a místních úřadů, do nichž můžeme získat přístup, zbývá jen dvanáct lidí, jejichž vizuální identifikace není zrovna snadná."

"Dvanáct?" zeptal se Julio.

‚Jo. A pak sáhneme o něco hlouběji, zkontrolujeme kytarové stránky, středoškolské ročenky, noviny - známe jejich jména, tak je to snadné - a zbývají nám čtyři možnosti. Vzpomeňte si, že jsme prohledávání omezili na lidi, co bydlí na Východním pobřeží, ale to je jen jejich stálá adresa, ne aktuální. Ukáže se, že dva z těch čtyř jsou momentálně za mořem. První je voják převelený někam na Střední východ, druhý je člověk, co pracuje v Japonsku."

Odmlčel se a vychutnával si dramatičnost okamžiku.

"Jeden ze zbývajících je na vozíku."

Znovu se odmlčel.

"Jayi," řekl Howard.

Jay se usmál. "A poslední..." stiskl tlačítko. Vedle prvních dvou snímků se objevil třetí a očividně šlo o téhož muže.

"Tramtadadá!"

Julio se ušklíbl. "Proč jsi nám tu fotku neukázal už na začátku?"

Jay se zasmál. "Nestačí jen odpovědět, Julio, taky musíš ukázat svou práci."

Julio zavrtěl hlavou a tiše zadrmolil. Jay pořádně nepochytil, co říká, ale neznělo to zrovna jako kompliment.

Jay pokračoval: "Tahle fotka je z prodejny lístků ve Washingtonu, D.C., před dvěma měsíci, z automatu, kde si koupil vstupenku na koncert klasické kytary. Platil úvěrovou kartou. Máme na účtu banku a identifikaci. Jméno je falešné - říká si ‚Francisco Tárrega', což je nesmyl - Tárrega byl slavný španělský kytarista, zemřel před sto lety. Adresa je taky falešná, ale má aktivní poštovní schránku na poště v Districtu, kam mu banka posílá výpisy. Můžeme tam poslat skupinu federálů, aby na to dohlídli. A až si přijde pro poštu, máme ho."

"Skvělá práce, Jayi," řekl Howard.

"Ale moment, ještě bonbonek. Taky jsem poslal fotky klasickým kytaristům a výrobcům nástrojů, prodejcům a tak, jakmile jsem se ujistil, že není jedním z nich. Asi pět lidí ho poznalo a máme i křestní jméno - Edward. Taky víme, že

nejspíš nepochází odsud. Naši svědci tvrdí, že mluví s přízvukem. Zní to prý jako ruština, ukrajinština nebo tak. Nikdo netvrdí, že by ho znal nějak dobře; prý se vyzná v kytarách a ovládá hantýrku. Majitel jednoho obchodu v New York City říkal, že podle toho, co se od něj dozvěděl, vlastní pár hodně drahých na zakázku vyrobených nástrojů."

Doma i ve VR se Jay usmál a uvolnil. Měl z toho trošku lepší pocit, ale ještě víc ho potěší, až se ten člověk ocitne za mřížemi.

Nebo na prkně.

"Vítej zpátky, člověče," řekl Julio.

"Díky," přikývl Jay. "Jsem rád, že jsem tady."

Nebo vlastně kdekoli, to je jedno.

26 KAPITOLA

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Thorn si sundal vybavení pro VR a usmál se, měl ze sebe dobrý pocit. Jay našel jméno toho člověka, ale Thorn právě zjistil, kde bydlí!

Natáhl se pro telefon, aby zavolal Jayovi domů. Jay měl na tomhle osobní zájem.

Na obrazovce se objevil Jayův obličej. "Nazdar, šéfe. Co je?"

"Máme jeho dům, Jayi."

"Fakt? A jak?"

Thorn se usmál. Promluvil jako skutečný lovec informací - "jak" bylo stejně důležité jako skutečnost, že se to podařilo.

"Díky tvým informacím. Jeden z vyslechnutých, majitel jednoho obchodu, tvrdil, že náš člověk prý má pár drahých, ručně vyrobených kytar, moc si jich cení a vyzná se v tolika detailech, že majitel obchodu pochopil, že mluví pravdu. Ten člověk miluje kvalitní kytary."

"A?"

"Tak jsem se na netu podíval na americké výrobce kytar, kteří vyrábějí klasické kytary za víc než pár tisíc dolarů, a zeptal jsem se, jestli někdo z nich neposlal za posledních pár měsíců nějaký nástroj člověku s křestním jménem ‚Edward', jenž bydlí v New Yorku nebo Washingtonu, D.C. Dostal jsem tři odpovědi. V jedné z nich, od výrobce z Portlandu v Oregonu, se objevilo jméno napsané jinak - Eduard. Kontroloval jsem to u dopravních služeb, jaké využívali ti výrobci kytar, prověřil jsem všechny tři adresy. Ukázalo se, že na dvou z nich bydlí lidé, co nemají s naším člověkem nic společného. Ten třetí, co se píše s ‚u', to je náš člověk - mluvil jsem s řidičem, který dováží do domu leteckou poštu. Za poslední rok mu přivezl několik kytar. Je to on."

"Super," řekl Jay. "Ale to mě mělo taky napadnout."

"Právě ses probral z kómatu poté, co tě střelili do hlavy, Jayi. Dej si trošku oddych, než se zase vrátíš do formy."

"Jo, asi jo." Ale neznělo to moc přesvědčivě.

"No, každopádně máme jeho adresu domů a příjmení. Eduard -Natadze."

"Jak to je? Co je to za jméno?"

"Na-tad-ze. Je z Gruzie."

"Rus z Gruzie?"

"Ano. Prozkoumal jsem web a ukazuje se, že to jméno je gruzínské. Mají tam vlastní jazyk, ale spousta z nich umí rusky, protože země byla dlouhou dobu součástí Sovětského svazu."

"No prima," řekl Jay. "Už jsi na něj pověsil federály?"

"Ještě ne. Prověřil jsem, kdo je majitelem domu, jde o kruh holdingových firem a papírových společností, neexistuje žádný způsob, jak je s ním spojit. Napadlo mě, že čím míň lidí o tom ví, tím líp - třeba bychom to mohli prověřit důkladněji, abychom měli jistotu, že se nepleteme, než k tomu přizveme pravidelnou FBI."

Chvíli bylo ticho. "Chceš tam poslat Howarda s Kentem." Tohle nebyla

otázka.

"Technicky vzato bych to dělat neměl," řekl Thorn. "Ale možná by nebylo na škodu, kdyby se to někdo z Net Force vydal prozkoumat a zkontroloval celou situaci na místě. Jako takové... cvičení."

Další ticho. "A kdyby náhodou zahlédli, jak ten člověk vychází ze dveří, třeba by neodolali pokušení zadržet ho a pak by zavolali agenty FBI."

"To by bylo velmi rozumné rozhodnutí. Abychom měli jistotu, že nám neuteče."

Jay se usmál. "Ty sem zapadneš přímo skvěle, šéfe." Chvíli mlčel, pak dodal: "Ještě něco, nejsem zrovna člověk do terénu, ale myslíš, že bych mohl jet s nimi, čistě jako pozorovatel?"

"Myslím, že generál Howard a plukovník Kent by proti tomu nic nenamítali. Pokud si tví doktoři myslí, že na to máš."

"To určitě, díky, šéfe. Dobrá práce."

"Rádo se stalo, Jayi."

Když Thorn zavěsil, znovu se usmál. Byl to hodně příjemný pocit, být tím, kdo našel chybějící kamínek do mozaiky. A být šéfem taky? Mohlo to být ještě lepší?

Znovu se natáhl po vybavení pro VR. Zatím se na toho Natadzeho podíval jen velmi zběžně, jen aby měl jistotu, že je to jejich podezřelý. Teď se do něj opře ještě víc a zkusí vypátrat něco dalšího.

Washington, D.C.

Natadze znovu potřásl poslíčkovi rukou, tentokrát mu do dlaně vtiskl svazek bankovek, deset stovek. "Děkuju, Estebane, moc si toho vážím."

Muž přijal peníze, aniž by se na ně díval. "Jo, no, vy jste byl na mě vždycky hodný, pane Natadze. Ten člověk se ptal na kytary, já mu to řekl, nepřemýšlel jsem, rozumíte? Lo siento. Tak vám to teď říkám, nic víc. Doufám, že nejde o nic závažného."

"Budu k tobě upřímný, Estebane, je to kvůli vízům. Měl jsem vyplnit nějaké papíry a... trošku se to protáhlo."

Poslíček, Hispánec, který jistě doposud pracuje jen na zelenou kartu, přikývl a zatvářil se zasmušile. "To znám."

Nic lepšího mu snad ani říct nemohl, o tom Natadze nepochyboval. Teď v tomhle okamžiku byli bratry, oba pronásledovala La Migra, nebo jak tomu teď říkali. Jenom počestní, tvrdě pracující lidé, které pronásleduje necitná byrokratická mašinérie kvůli nějakému mizernému detailu, obskurnímu zákonu, jehož posláním je bránit schopným v postupu. Esteban o tom věděl své.

"Co budete dělat?"

"Pošlu jim ty papíry a budu se modlit, aby to dobře dopadlo."

"Znám člověka, co zná schopného právníka," řekl Esteban.

"Díky, příteli, moc děkuju. Můj strýc je advokát; určitě si s tím bude umět poradit."

Když muž odešel, panika, kterou Natadze pociťoval, mu sevřela hrdlo a málem ho udusila. Esteban z toho měl špatný pocit, a to plus tisíc dolarů snad zabrání tomu, aby z něj úřady v dohledné době vymáčkly ještě něco dalšího, jenže i to už byl pláč nad rozlitým mlékem.

Přinutil se, aby zůstal v klidu, a třikrát se pomalu nadechl, zhluboka nadechoval a vydechoval nosem. Slepá panika by mohla být osudná.

Cítil se jen nepatrně líp, když zamířil k zadním dveřím. Rozhodl se vyklouznout, přelézt plot k sousedovi - k tomu, co neměl psa - a pěšky se vytratit ze čtvrti. Nezdálo se pravděpodobné, že by dovolili poslíčkovi přijet až k jeho dveřím, kdyby byli někde na dohled a sledovali ho, ale nemohl to riskovat. Jeho auto by poznali.

Když odcházel z domu, nejvíc ho trápilo, že přijde o své kytary uložené ve sklepě. Měly nevyčíslitelnou hodnotu, aspoň některé, ale i přesto by bylo hloupé strávit celý zbytek života v cele smrti kvůli tomu, že by se tu zastavil a sbalil je. Musel odejít, a to hned! Třeba se mu povede pro ně

někoho poslat nebo se sem jednou vrátí, ale teď rozhodně ne.

Třeba by si mohl vzít jen jednu, toho Friedricha...?

Kdepak. Muže, který v ruce nese kytaru v pouzdře, si lidé zapamatují.

Zastavil se jen, aby si vzal revolver a náhradní munici. Zbraň v pouzdře si zasunul pod sportovní bundu.

Bylo vyloučeno, že by ho objevili, a přece se jim to povedlo. Proč by se někdo, kdo se vydával za pracovníka Net Force, ptal poslíčka, jestli o něm něco neví? Musel počítat s nejhorším - věděli, kdo je, a přijdou si sem pro něj.

Nedávalo to smysl. Byl si jist, že na místě svých posledních operací po sobě nic nezanechal, ani u Gridleyho ani u Rusa, nic, co by ho s nimi mohlo spojovat, tím méně s tímhle domem!

A přece přišli za Estebanem a vyptávali se ho, věděli o jeho koníčku a zjistili si, kde bydlí. Bylo jasné, že si to už chtěli jenom potvrdit.

Neexistoval způsob, jak se k téhle informaci mohli dostat, nic na něj neukazovalo.

Ale, ano. Jedna možnost by tu byla.

Zlostně tu myšlenku zaplašil a okamžitě se zastyděl, že se mu tak neloajální nápad vůbec vylíhl v hlavě.

A přece - kdo jiný to mohl vědět?

Další obava, ale neměl čas se tím teď zdržovat. Zůstat tu znamenalo být v pasti.

Posuvnými skleněnými dveřmi se díval do oploceného zadního dvora. Nikoho tam neviděl. Esteban mluvil s agentem teprve před hodinou, aspoň to tvrdil. Třeba ještě neměli čas získat nezbytná povolení a vydat se na cestu. V téhle zemi existovaly zákony, jimiž se podobné věci řídily. Nešlo jen tak rozkopnout dveře a zatknout někoho, aniž by to povolil soudce.

Ale třeba se znají s nějakým soudcem, už jsou na cestě a rychle se sem blíží.

Samozřejmě taky mohli sedět v helikoptéře kilometr odsud a dívat se dalekohledem nebo ho snímat ze satelitu nebo mohli stát na druhé straně vysokého dřevěného plotu s vytasenými pistolemi a připravení sundat ho, sotva se objeví.

Ne, museli by ho dostat živého. Chtěli by zjistit, pro koho pracuje a co dalšího cenného asi ví. Pokud tam jsou.

Zhluboka se nadechl a vykročil ze dveří, dlaň položenou na pažbě revolveru pod bundou. Nepůjde do vězení, ať se stane cokoli. A s trochou štěstí jich s sebou ještě pár vezme.

Ale nikdo nevykřikl a nevyskočil s napřaženými zbraněmi. Neviděl žádné helikoptéry, a jestli ho sledoval nějaký špionážní satelit, to se nedalo poznat.

Došel k plotu, vyskočil nahoru a nakoukl na zahradu k sousedovi.

Nikde nikdo.

Vyhoupl se nahoru a přelezl dvoumetrový plot, dopadl na měkkou, voňavou a pečlivě zastřiženou trávu. Přeběhl dvorek k bráně. Ještě pár bloků, tam ukradne auto, vzdálí se o kousek dál, změní vůz a odjede ještě dál. Bude se držet stranou od veřejné dopravy, jak to půjde, pojede bočními ulicemi a zmizí z Districtu. Až do sousedního státu, možná až do dalšího.

A jestli se dostane takhle daleko, potom vymyslí, co a jak dál.

27 KAPITOLA

Washington, D.C.

Kent si přál, aby to provedli podle předpisů, a dával si velký pozor, aby neudělal nic, čím by to mohl pokazit. Koneckonců šlo o jeho první operaci v terénu pro Net Force.

Momentálně byl v karavanu, který pro ně získal poručík Fernandez -jenž se měl brzy stát kapitánem, což byl Howardův dárek na rozloučenou, ale to zatím

nevěděl. Pro sledovací akci to byl velmi pohodlný vůz, o tom nebylo sporu.

John Howard seděl na pohovce a díval se jednosměrným polarizovaným oknem na dům subjektu. Muž, který tam bydlel, byl jistý Eduard Natadze, původem z Gruzie. Moc toho o něm netušili, jen to, že má rád kytary, ale to nebylo podstatné - věděli, jak vypadá, měli na dohled jeho dům a věděli, že jestli se objeví, tak ho seberou, což byl pro splnění úkolu dostatek informací.

Jay Gridley seděl na jedné z kapitánských židlí, taky se díval na sledované místo. Nemusel tu být, ale Kent chápal, proč s nimi chtěl jet. Do ničeho se jim plést nebude.

Problém byl v Kentovi samotném. Necítil se tak klidně, jak by si představoval. Věděl, že na bojišti neměl žádné problémy, ale takové operace nebyly jeho silnou stránkou. Samozřejmě že během těch let absolvoval dostatek operací zaměřených na získávání informací, aby věděl, že někdy se zkrátka musíte dovnitř vplížit, ne tam vletět, ale tohle bylo poprvé, co se ocitl v operaci na americké půdě kromě výcviku nebo cvičení ve VR, a toužil vyhrát.

Zatím všechno šlapalo jako švýcarské hodinky.

Parkovali dvě stě metrů od sledovaného domu. Fernandez měl v okolí osmičlenný tým, buď v převlecích, nebo v úkrytech. U semaforu postával "opravář", o kus dál stříhal "zahradník" keře a ostatní se ukrývali v neoznačených autech a nákladních vozech v okolí domu. Až se ten člověk vrátí domů, dostanou ho.

Jeho auto stálo před domem, ale on uvnitř nebyl, to věděli, pokud se nedokázal skrýt před zvukovými senzory a vybavením FLIR, které dokázalo zachytit teplo lidského těla a zvuk jeho dechu. Pokud se samozřejmě neukrýval v mrazáku a nedýchal opravdu hodně potichu...

Jenže jak se den táhl do noci a pak zase do dne, subjekt pořád nikde. Možná odjel z města.

Když těsně po rozbřesku z horní postele vylezl Gridley, řekl: "Právě mě něco napadlo. Velitel Thorn mluvil s člověkem, co tomuhle chlápkovi vozí kytary, je to tak?"

Kent řekl: "To říkal."

"Něco zkontroluju."

Gridley seděl na pohovce, otevřel notebook, začal do něj něco ťukat. Po chvíli řekl: "No, to je ono."

"Co?"

"Prověřil jsem v zásilkách toho dovozce tuhle adresu."

"A...?"

"Za posledního půl roku tu byl čtyřikrát. Vždycky přesně ve stejnou dobu: půl druhé odpoledne."

Generál Howard přišel k pohovce a mnul si obličej. "A co to znamená?"

"Připadá mi nepravděpodobné, že by řidič uskutečnil čtyři dodávky na tutéž adresu přesně ve stejnou chvíli."

"Ano," řekl Kent, "to je pravda. Ale nějak mi uniká důsledek. Proč by ten řidič udával něco, co by bylo jinak?"

Howard řekl: "Ty kytary jsou drahé, že? A kdybyste si je objednal vy, asi byste nechtěl, aby na vás čekaly na prahu, než se vrátíte domů. Může se zhoršit počasí, kolem projít zloděj, a to by nebylo dobré."

Jay přikývl. "Takže ten poslíček má možná klíč? A nechává mu je uvnitř?"

"Kdybyste měl v domě spoustu drahých kytar, dal byste klíč od domu poslíčkovi?"

"Já ne," řekl Kent.

"A nebo má Natadze s tím člověkem jinou dohodu," řekl Howard. "Může sem přijet jen tehdy, když ví, že Natadze tady bude."

"Přesně tak," řekl Jay. "Myslím, že náš poslíček nahlásil, že ty kytary doručil někdy během dne - nejspíš během oběda, čímž by se vysvětlovalo, proč to pokaždé doručil jakoby ve stejnou dobu. Ale ve skutečnosti je sem dovezl později, možná po pracovní době."

"To by mohl," řekl Kent. "Ale i tak...?"

Howard se toho chopil. "Taková služba by stála za příjemné spropitné."

Kent pochopil. "Aha. Chcete říct, že Natadze má toho člověka v hrsti."

"Veliteli řekl o dodávkách. Třeba řekl Natadzemu o veliteli," nadhodil Jay.

"Aha," řekli Kent s Howardem zároveň.

"Možná bychom mohli někoho poslat, aby si s tím poslíčkem promluvil," řekl Jay.

Pár hodin to trvalo, ale když jim agent FBI zavolal, potvrdil to. Řidič dodávky chvíli zapíral, ale nakonec se přiznal, že Natadzemu pověděl o dotazu ze strany Net Force.

Jay měl pravdu. A bylo to. Aspoň pro tentokrát.

*****

"Takže jsme ho propásli," řekl Kent. "Možná o pár minut."

Howard přikývl a cítil Kentovu rozladěnost. "To se stává."

"Mně ale ne."

Howard řekl: "A už jsi někdy zkusil jít vedle trajektu při cestě na druhou stranu řeky, Abe?"

Kent sevřel čelisti. Nejspíš myslel na něco ošklivého, s čím se nechtěl svěřit generálovi, i když to byl jeho přítel. Howard jeho pocitům rozuměl.

Podíval se na Julia, který sem přišel, aby si vyslechl hlášení. Možná by mohl Abea nějak potěšit.

Howard řekl: "Poslouchej, před pár lety jsme dostali na starost jednoho střelce, Rusa, který si říkal Ružjo."

Viděl, jak se Julio usmívá a vrtí hlavou.

"Ta operace proběhla uprostřed Nevadské pouště, široko daleko ani živáčka, ten člověk bydlel v karavanu. Měla to být procházka růžovou zahradou. Všechno jsme připravili, šli jsme si pro něj, všechno podle předpisů, ale ten člověk nám to pekelně zavařil. Měl tam nastražené miny, výbušniny, skříň plnou pušek a byl na nás připravený. Naši lidi to odskákali dřív, než jsme vůbec zjistili, co se děje. Ten chlápek pak rozmístil kouřovou clonu a odjel ve svém autě, i když jsme měli hlídané okolí a on neměl šanci. O pár set metrů dál jeho auto vyletělo do povětří. Obrovská exploze, všude cáry těl, konec akce.

Sbalili jsme, nechali v tahači pár lidí, aby to zajistili, a vrátili jsme se domů lízat si rány."

"Ale aspoň jste ho dostali."

Howard zavrtěl hlavou. "Ne, nedostali. On dostal nás. Skryl se v podzemním úkrytu. To auto jelo na dálkové ovládání, cáry těl byly směsice kostí ze starého školního kostlivce a odpadu z řeznictví. Když jsme odjeli, vylezl ze své díry, šel ke karavanu, zabil oba muže, které jsem tam nechal, a zmizel."

Kent se otočil na Howarda.

‚Jo. Pořád měl přede mnou náskok. Dlouhá léta byl ve Spetsnaz, pracoval jako ostřelovač, došlo mu, že ho jednoho dne najdeme, a tak svůj scénář připravil s dobrým předstihem. Znal svůj terén, věděl, jak se tam dostaneme, a znal odpovědi na všechny naše otázky. Podcenili jsme ho - já ho podcenil - a on mi dva lidi zabil a dva zranil.

Tys tu dnes o nikoho nepřišel. Ten člověk dostal hlášku dřív, než jsme se vydali na cestu, než jsme se o tom vůbec dozvěděli. Nemohl jsi to nijak ovlivnit a uspět, Abe. On věděl, že za ním jdeme, ještě než jsme se rozjeli, a ujel nám. Jenom jsme měli pech."

Kent přikývl. "Je to fakt." Po chvíli řekl: "Jak tě tak znám, generále, asi tě ten tvůj Rus dvakrát nepotěšil, co? Jak to s ním pak dopadlo?"

"Pak jsme na něj znovu narazili v Anglii. Spojil se s dalším mizerou, se kterým jsme si chtěli popovídat, a naše druhé setkání dopadlo tak, že pan Ružjo skončil pod drnem."

"To jméno znamená ‚puška', ne? Ruštinu moc neovládám."

"Ano. A on ji u sebe měl, když jsme za ním vyrazili - malou dvaadvacítku

zabudovanou do hole. Kdybychom neměli neprůstřelné vesty, vzal by s sebou tři z nás - pět výstřelů, pět zásahů. On dostal jednu kulku do rukavice a dalšímu střelci vykopl zbraň. Mohl uprchnout, ale kdovíproč se rozhodl opačně, stál tam a bojoval. Neskutečný pistolník. Škoda že nebojoval na naší straně." Odmlčel se, pak se obrátil na Kenta.

"Když smůla, tak pořádná. Tys udělal všechno správně, ale tenhle člověk unikl. Není to tvoje vina. Příště se ti to povede líp."

"No to si piš," řekl Kent.

Howard s Juliem se usmáli. Přesně věděli, jak se Kent cítí.

28 KAPITOLA

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Thorn se odpojil z VR a vzdychl. Velkou část včerejška a dnešního dopoledne pátral po stopách muže jménem Eduard Natadze a nenašel nic užitečnějšího než to, co už věděli. S využitím nových parametrů a při rozšíření časových limitů prohledal všechno, co se pojilo ke klasické kytaře, a zjistil, že Natadze si koupil i jiné nástroje. To už věděli díky prohlídce jeho domu - v zamčené místnosti ve sklepě jich měl celou sbírku, všechny v pouzdrech, v trezoru na zbraně byly další, soudě dle rentgenového skeneru, kterým to FBI prověřila. Dům opustili tak, jak ho našli, a nechali ho hlídat, ale nikdo nečekal, že by se ten člověk vrátil - byl prozrazen a musel vědět, že ten dům budou sledovat. I přesto podle toho, co věděli, ten vrah své kytary miloval. Třeba by zariskoval, aby se k nim dostal.

Fakt, že se objevil na pár bezpečnostních kamerách v obchodech nebo na koncertech, jim k ničemu nebyl.

Oficiální záznamy o tom člověku neexistovaly. Pokud tu pobýval na základě víza, nebylo vystaveno na jméno Eduard Natadze či jiné, byť vzdáleně podobné. Imigrační služba neměla nikde uloženou jeho fotografii. Ani auto před domem ani dům samotný nebyly vedeny na jeho jméno; oficiálně šlo o majetek společností, holdingových firem a slepých uliček. Na tohle jméno nebyl vydán žádný řidičský průkaz ani nenesl příslušnou fotografii v žádném z padesáti států, Districtu of Columbia či v Portoriku.

Muž byl zcela mimo radary - aspoň pokud to Thorn mohl posoudit.

V informačním věku se zdálo nemožné, že by někdo mohl vystupovat v civilizované společnosti a nenechat za sebou víc stop než tenhle člověk, a přece. A až se po neviditelném slehne zem, jak ho lze nalézt?

Třeba si Jay Gridley vede lépe.

Nekonečné léto Modesto, Kalifornie

Jay pomalu popojížděl po pláži, viper vydával v letní noci hluboký, hrdelní hluk. Kolem byla spousta aut červené nebo zelené barvy, nátěry ve dvaceti vrstvách; muži se chlubili vlastním peřím, dokonalá přehlídka pojízdného železa většinou z Detroitu, ale mezi velkými vozy se objevovalo i pár cizích aut. Odněkud se linul klasický hit Beach Boys "I Get Around" - drsní hoši, kočky a popojíždění autem v sobotu v noci. To bylo jednodušší v dobách, kdy byl benzin olovnatý a galon stál třicet centů.

Jeho jasně žlutý dodge byl ve srovnání s ostatními auty maličký, otevřený dvoumístný vůz, ale motor si zasloužil uznání. Viper by přeřval i největší dinosaury, a jakmile jste sešlápli plyn, ručička tachometru letěla jedním směrem, ručička nádrže zase druhým. Raketa na kolech, přezdíval tomu Jay, a jakkoli nákladný byl její provoz v RS, tady ve VR šlo o zábavu podstatně lacinější.

Navzdory obdivným pohledům dívek v přiléhavých šortkách, jež sledovaly auta burácející za teplé letní noci, Jay pociťoval vztek.

Natadze nebyl k nalezení. Scénář byl zábavný, ale nic víc - člověk, jehož chtěl Jay dopadnout, tu nebyl, a ať zatočil kamkoli, prostě ho nedokázal vypátrat.

Buď Jay přišel o své schopnosti, nebo se ten člověk stal duchem.

A to nebyl jediný zádrhel. Jistě, překonal svůj strach z VR, zase skočil do vody a měl to pod kontrolou, ale to postřelení, pocit čiré hrůzy a bezmoci v okamžiku před výstřelem, to ho pořád trápilo jako bolavá záda. Pořád si to v hlavě přehrával, ta myšlenka na něj vykukovala na nejrůznějších místech a v nejdivnější době. Když se koupal a snažil se nenamočit si obvaz na hlavě, zahlédl ho: ten muž kráčí k jeho autu, s pistolí v ruce, pak záblesk - nepamatoval si zvuk výstřelu, ale záblesk od hlavně - a pak nic.

Nedokázal si vybavit tvář toho muže. Zpětně si ji uložil do paměti, protože měli Natadzeho na holografiích, ale při rekapitulaci té události jeho rysy neviděl. Muž bez tváře s pistolí. Smrt povolaná do zbraně.

Když jedl v poledne sendvič, vzpomínka, jak se nedokázal zvednout a utéct, zmizet, najednou změnila chléb se sýrem v něco, co nemohl pozřít.

Když ležel v posteli vedle Saji, ten střelec ho dostal znovu.

Od chvíle, co se probral z kómatu, ho to pořád pronásledovalo, někdy jen těsně mimo jeho vnímání, připravené vyskočit a pořád dokolečka ho ničit.

Byl bezmocný. Ochromený strachy. Nedokázal utéct, bránit se, dělat cokoli. Bylo to děsné. Připadal si vinen. Měl být schopen něco udělat, ale nesvedl to. Jen tam tak v panice seděl jako vrabec hypnotizovaný kobrou.

Hlavu vzhůru, Jayi. Tímhle si k ničemu nepomůžeš.

Třeba má Thorn při hledání větší štěstí.

"Ukončit scénář," řekl Jay.

Washington, D.C.

Jay si sundal vybavení pro VR a díval se do zdi.

Kolem prošla Saji. "Už tě to zase baví?"

"Kdybych to měl říct nějak stručně, tak ne. Nemám pocit, že by se ten člověk propadl do země, spíš že nikdy neexistoval, jen s tou výjimkou, že chodí na koncerty klasické kytary a do obchodů s hudebninami. Kdybychom nezískali ty dva náhodné obrázky, nevěděli bychom ani to."

"Takže pošlete FBI hlídat všechny hudebniny a vstupy na každý koncert," řekla s úsměvem, aby poznal, že to myslí žertem.

"Víš, i kdyby to bylo možné, stejně by to nebylo nic platné. On ví, že o něm víme. Vsadím miliardu proti kusu cihly, že v blízké budoucnosti se ani na jedno místo nepodívá, a když si bude chtít koupit nové pádlo, tak to neudělá pod svým jménem a někde, kde mají bezpečnostní kameru. Ten člověk je jako přelud."

"Jednou jsi ho našel, a tos nic neměl. Najdeš ho znovu. Jenom ti to možná potrvá."

"Ale já ho chci hned," řekl Jay. A jak to řekl, uvědomil si, že to zní jako fňukání. Ale musel toho člověka dostat. Prostě musel.

"Však ho dostaneš, Jayi."

Pak řekl: "Asi bych se měl vrátit do práce. Třeba mi tam něco pomůže."

"Překvapuje mě, že tam ještě nejsi," řekla.

"Tobě by to nevadilo?"

"Jen běž a buď Jay Gridley. To je tvoje práce."

Znovu se usmál. Jo. To je pravda. Aspoň to byla pravda, než ho postřelili.

"Miluju tě," řekl.

"Já tebe taky, taťko."

Tím oslovením v něm vyvolala smíšené pocity. Dítě, jeho dítě. Jenže - jaký bude otec? Co by mohl vštípit svému synovi či dceři, když v tom autě jen tak seděl a díval se na člověka, který k němu přišel a postřelil ho?

Práce. Musel se vrátit do práce. O tomhle může přemýšlet později. Nejdřív musí dostat toho chlapa, co mu to udělal.

Harrisburg, Pensylvánie

Natadze jel deset kilometrů přes rychlostní limit a mířil na sever po dálnici k Harrisburgu. Ocitl se v koloně aut, všechna jela stejnou rychlostí. Státní policie člověku dovolila víc, když jste jeli o něco rychleji stejně jako okolní auta, ale když jste sami dodržovali limit a za vámi se hromadila

auta, to přitahovalo víc pozornosti.

Natadze nestál o žádnou oficiální pozornost. Jel v ukradeném fordu, což bylo jeho třetí auto od D.C., a i když ukradl i značky, které na autě byly, pocházely z New Jersey z čerstvě nabouraného fordu z téhož roku, téže barvy a modelu, při detailnější kontrole by neuspěl. Měl falešný průkaz, který by prošel, ale registrační čísla na autě by ho prozradila, kdyby ho zastavili a prověřili si to, taky by si ho mohli vyfotit. Nepravděpodobné, ale možné.

Chtěl se co možná nejvíc držet při zemi.

Harrisburg nebyl zrovna na nejkratší cestě do New York City, ale měl tam v bance schránku a v ní čerstvé doklady, značnou sumu peněz v hotovosti a klíčky na parkoviště, kde parkovalo nové auto. V šesti dalších městech měl podobné úkryty připravené právě pro tyhle případy.

Od doby, co utekl ze svého domu ve Washingtonu, se poměrně usilovně zabýval vzniklým problémem. Úřady po něm pátraly. Možná šlo jen o ministerstvo vnitra, které se chystalo dopadnout všechny cizince, jako to občas dělávalo. Možná se to nevztahovalo k tomu, čím se zabýval. Vyloučit to nemohl.

Ale tomu on nevěřil ani na vteřinu. To, že věděli, kdo je a kde bydlí, bylo neskutečné. Tyhle dvě informace si nikdy neměli spojit. Jestliže věděli obojí, něco bylo jednoznačně špatně - pro něj.

Nikdo kromě Coxe nevěděl, kde bydlí.

Natadze znovu zavrtěl hlavou nad tou neloajální myšlenkou. Ne, Cox by ho přece neudal, tím by nic nezískal.

Možná jeho zaměstnavatel tu informaci jen tak někde utrousil? A někdo z jeho blízkosti se jí chopil a odrazil se od ní?

To taky nedávalo moc smysl, ale aspoň to bylo logičtější. Někdo na ty informace narazil, chtěl díky nim získat pár bodů a tak něco.

To však i nadále znamenalo problém. Kdyby Cox skutečně utrousil něco, co by zavedlo úřady přímo k Natadzemu, tak se ten boháč velmi rychle řítil do bodu, kdy se stával přítěží - nebo aspoň hrozbou. To Eduard nemohl dovolit. Cox o něm věděl příliš mnoho - ve skutečnosti byl jediný zranitelný bod v Natadzeho pečlivě vybudovaném pancíři.

Ne, nezáleželo skoro na tom, jestli ho Cox prozradil úmyslně nebo náhodou. Natadze musel vědět, jestli v tom má Cox prsty, a potřeboval se to dozvědět hned, než půjde k zemi, než zamíří k některému ze svých bezpečných domů. Cox o nich věděl, o všech - aspoň o těch v téhle oblasti - a pokud byl Cox tím slabým článkem v řetězu, tak žádný z jeho bezpečných domů už nebyl bezpečný.

Mezitím musel zjistit, nakolik je zkompromitován. Bude muset někoho poslat, aby zkontroloval jeho dům v New Yorku. Pokud ho sledují federální úřady, tak bude muset přikročit k drastičtějším opatřením. Mohl by si vyjet na výlet za hranice, do svého domu v Brazílii, nechat si tam třeba udělat plastiku, vytvořit novou totožnost a vrátit se jako nový člověk. Jiná tvář, barva vlasů a styl, barevné kontaktní čočky, hlasové lekce, co by ne. Existovala spousta způsobů, jak se změnit. To nebyl problém.

Nejvíc litoval své sbírky kytar, ale až se události uklidní, třeba by mohl poslat nějakého agenta, aby mu je tam vyzvedl. V domě v New Yorku měl ještě tři, sice ne ty nejlepší, ale kvalitní nástroje.

Dům v D.C. přece nemůžou sledovat navěky. Za šest měsíců nebo rok si už úřady nebudou moct dovolit nechávat tam své muže. Za dům se platilo, daně zaplatil s ročním předstihem a s vypnutou vodou a elektřinou to nevadilo. Neměli právo zabavit mu jeho majetek, zatím nebyl odsouzen za žádný zločin. Možná by pomohl právník, anonymně najatý, ten by mohl zajistit řádnou ochranu jeho práv.

Zatímco si nechá prověřit dům v New York City, mohl by se spojit s Coxem. Pět minut, tváří v tvář, a bude vědět všechno, co potřebuje. Jakkoli je to riskantní, neznat pravdu o zaměstnavateli je ještě mnohem riskantnější.

Když se rozhodl, začal hledat vhodné místo, kde by se mohl otočit a jet zpátky, a znovu se zaměřil na řízení. Nemělo by smysl, kdyby udělal nějakou

obyčejnou pitomou chybu, kvůli níž by ho zastavil dopravní policista. Musel by ho zabít, a to by zcela jistě přitáhlo větší pozornost, než potřeboval.

29 KAPITOLA

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Jay seděl ve své kanceláři a díval se do zdi. Možná nebylo tak moudré vrátit se zpátky do práce. Měl být na netu, ve VR, měl pátrat po stopách, jež by ho dovedly k Natadzemu, ale nedokázal se rozhýbat, nedařilo se mu překonat tu netečnost.

Připadal si... unavený. Jako by nespal celé týdny. Zaseknutý.

Zvedl oči a viděl nového velitele ozbrojené složky, plukovníka Kenta, jenž stál ve dveřích.

Kent řekl: "Jste v pořádku, chlapče?"

Jay už skoro přikývl, aby ho poslal pryč, ale pocity, které ho předtím pronásledovaly, se nějak nakupily, a než se stihl zarazit, řekl: "Už mi bylo i líp."

Kent zvedl obočí. Vstoupil do kanceláře.

Jay si připadal, jako by se najednou ocitl na splašeném koni, kterého nedokázal ovládat, a rozpovídal se. Žasl sám nad sebou, jak ze sebe začal chrlit příběh o tom, jak ho postřelili a jaký z toho má pocit - strach, neschopnost si pomoct.

Proč mu to vykládám?! Někomu, kdo je prakticky úplně cizí?! Neřekl jsem to ani Saji!

Ale i když se mu tohle honilo hlavou, nedokázal se zastavit, dokud to všechno nevyklopil.

Když domluvil, řekl: "Je mi to... je mi to líto, plukovníku. Nechtěl jsem to na vás takhle vychrlit."

Kent zavrtěl hlavou. "To je v pořádku, chlapče. Už jsem to slyšel. I zažil. Říkalo se tomu ‚šok z výstřelu', pak ‚únava z boje'. Teď se tomu říká ‚zpožděný stresový' syndrom. Stává se to lidem, kteří se setkávají s nebezpečím - vojákům, policistům i hasičům. Teprve když je po všem, tak se to rozhostí. S tím se nedá nic dělat."

Jay zavrtěl hlavou.

"Je to tak. I hochy, co celý život trénovali na boj, profesionální vojáky, ty to potkává taky. Mapa nikdy není totéž co terén samotný. Právě proto žádný plán nepřežije první kontakt s nepřítelem. VR může být šíleně realistická, ale určitě si někde ve skrytu duše uvědomujete, že když vás v počítačovém scénáři zasáhne kulka, tak nezemřete. A ta samá část pozná, kdy je to na ostro a může být po vás během okamžiku."

Jay řekl: "Jo, asi jo."

Kent se na něj podíval. "Povím vám něco o mém kamarádovi Ansonovi. Možná to pomůže. Anson byl výcvikový instruktor. Setkal jsem se s ním, když jsem sloužil v maríně. Odsloužil si svých tři cet let, pak šel do penze a odstěhoval se do Kansas City. Před pár lety vzal jednou v sobotu večer svou přítelkyni do příjemné restaurace. Ještě je potřeba vědět, že Anson byl drobnější postavy, měřil tak metr sedmdesát, vážil sedmdesát kilo, ale byl drsný jako nejsilnější hromotluk."

Jay se na něj díval. Kam tímhle směřuje?

"No, takže Anson s přítelkyní si objednali večeři, a když byli u moučníku, dva kluci sedící dva stoly od nich začali být zbytečně moc hluční. Něco oslavovali a zalívali to spoustou piva. Jeden z nich se zvedl, že půjde na záchod. Zadívá se na Ansonovu přítelkyni, řekne jí: ‚Ahoj, puso!' a dodá něco v tom smyslu jako: ‚Vybodni se na toho dědka a pojď k nám, s náma teprve užiješ legrace!'

Ta žena se zdvořile usměje a řekne mu, že ne. Chlap, urostlý pořízek, svaly po celém těle, pokrčí rameny a jde si po svém.

Anson a jeho přítelkyně dojedí, zaplatí útratu a míří k autu. Jenže na

parkovišti čekají ti dva hoši, kteří byli uvnitř tak hluční.

Anson nic neříká, jde ke svému autu a odemkne dveře spolujezdce, aby jeho přítelkyně mohla nastoupit.

Jeden z mládenců, ten větší, volá: ‚Hele, mamko, ještě se můžeš přidat!'

Anson se narovná do svého metru sedmdesáti, otočí se, podívá se na něj a řekne: ‚Řekla přece, že nemá zájem.'

Pořízek na Ansona pohlédne, jako by ho chtěl zadupat do země. ‚Hele, dědousi, co bys řek tomu, kdybych ti upravil vizáž?'

Anson ho ignoruje. Podívá se na svou přítelkyni a řekne: ‚Pojedeme.'

Takže pořízek se usměje, ošklivý výraz. Pokyne ženě, co je s Ansonem. 'Jo, to je pravda, staříku. Uječ.'

Anson sám už začíná být pořádně dohřátý, ale zachovává klid.

Pořízek k nim pomalu krátí. ‚No tak, puso,' říká Ansonově přítelkyni. ‚Máš na víc než na tohohle dědka.'

No a Anson už toho měl tak akorát. ‚Hele,' říká, ‚pobavili jste se a dostali jste šanci. Ta dáma s vámi nikam nechce, a abych řekl pravdu, mě už taky nebaví se na vás dívat, takže byste asi měli zmizet, než přijdete k úrazu.'

To možná Anson neměl říkat. Urazit takového chlapa je asi stejně účinné jako hasit oheň benzinem. Ale jak jsem řekl, Anson už byl sám pořádně bez sebe.

‚Ty ses zbláznil, dědku,' na to pořízek. ‚Ty asi netušíš, s kým mluvíš, co?'

‚To je mi jedno, chlapče. Naposled ti říkám, otoč se a jdi pryč, dokud ještě můžeš.'

Žena vedle Ansona mlčí s očima vykulenýma a myslí si, že Anson asi brzy schytá pořádnou nakládačku za to, jak si toho člověka dobírá.

Pořízkův kamarád, který je skoro stejně velký jako on, chytí pořízka za ruku, když vyrazí za Ansonem. ‚Nech toho, vole. Je to jenom debil, takovejch je na světě spousta.'

Jenže pořízek už se rozjel a skoro je slyšet, co se mu honí hlavou: tenhle zakrslík ho právě ponížil před pohlednou ženskou!

‚Tak bude o jednoho míň,' říká svému kamarádovi. 'Příteli, teď tě na fašírku rozmašíruje Harley William Dahl. Je mi jedno, jestli jsi nějakej machr na karate nebo kung-fu, co se vytahuje před ženskou, já dvakrát vyhrál severoamerický mistrovství v zápase těžký váhy. Chlapy, co jsou dvakrát takový než ty, lámu místo rozcvičky a tebe zašlapu do země jako stanovej kolík!'

Harley udělá pár kroků dopředu, pak se ale zastaví, protože Anson vytáhne zpod bundy pětačtyřicítku.

‚Moc mě těší, Harley. Já nejsem nic extra - jenom mariňák v penzi, co je expert na střelbu z tohohle starýho kolta. A jak jsem říkal, co kdyby ses šel projít?'

‚Tohle nemůžeš udělat!' namítá Harley. ‚To by byla vražda.'

‚Právě jsi mi sdělil, jaký jsi vynikající zápasník, a to před svědkem. Při souboji beze zbraní bych proti tobě neměl šanci - žádná porota na světě by mě neodsoudila, kdybych tě zastřelil.'

Harley zuří. Jeho kamarád ho zase zatahá za ruku. ‚Nech toho, vole!'

Harleymu se nechce. Šílí. ‚Toho starýho zbabělce by usmažili!'

‚Ten chlap má pistoli, Harley! Co je ti po tom, co na to řekne porota? Jestli bude stát před porotou, tak ty už u toho nebudeš!'

Něco z těch slov zabralo. Harley ustoupí o krok dozadu. ‚Kdybys neměl tu pistoli...' začne.

Anson ho přeruší. ‚Kdyby byl svět placatý, chlapče, Kolumbus by někde spadl s lodí dolů. Možná jsem trošku zbabělec, ale tu zbraň mám, moje eso přebíjí tvého krále. Jdi domů a užívej si života. Nebo pojď ke mně a umřeš. Rozhodni se sám, mně je to fakt celkem jedno.'

A Harley se podívá Ansonovi do očí a vidí, že ten člověk by ho doopravdy

klidně zastřelil, takže se nechá kamarádem odtáhnout, celou cestu při tom nadává. Anson zastrčí pistoli do pouzdra, otevře dveře pro svou přítelkyni a hotovo."

Kent se opřel o stěnu. "No, Anson je skromný chlap, nemá sklony vytahovat se, co dokázal. Ten příběh jsem slyšel od jeho přítelkyně, která se záhy poté stala jeho ženou. Příjemná paní, skvělá kuchařka."

Jay se podíval na Kenta. "Asi mi uniká smysl."

"Smysl je v tom, chlapče, že je jedno, jak jste velký, silný nebo chytrý, tím se nevyřeší všechno. Na jedné straně stál Harley, Šampion v zápase, a kdyby na Ansona skočil, tak Anson skončí pod drnem.

Vy jste nemohl porazit muže, který vás postřelil - měl dokonalejší zbraň a taktickou výhodu. Vy jste skvělý ve svém oboru, v počítačovém souboji byste s ním zcela jistě vytřel podlahu, ale tam jste nebyl ve svém oboru.

Měl jste zbraň?"

"Ne. Ale měl jsem ji mít."

"Možná. Ale neměl. A i kdybyste měl pistoli a uměl s ní zacházet, co kdyby proti vám stálo pět nebo osm ozbrojených mužů? Nemůžete mít pod kontrolou všechny mety. Není žádná ostuda, když vás někdo přemůže. Tohle byla hra podle útočníkových pravidel, ne podle vašich."

Jay zamrkal. Ten člověk měl pravdu. Uvědomoval si, že nemohl udělat nic, čím by ho zastavil.

Pocitově to ale bylo něco úplně jiného. A přece...

"Díky, plukovníku. Dík, že jste mě vyslechl a poradil mi."

"Není zač. Až se mi příště porouchá počítač, zavolám zas já vám."

Jayovi se podařil úsměv.

30 KAPITOLA

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Thorn si strhl vybavení pro VR a dlouze vzdychl. Natadze mu začínal lézt pořádně na nervy. Thorn čekal, že na něj něco najde, ale ten chlap jako by ani neexistoval. Miloval kytary a střílel lidi, nic víc.

Net Force bude muset zcela jistě vymyslet nějaký jiný postup. Ale jaký?

Podíval se na hodiny. Strávil ve VR dvě hodiny, připadal si ztuhlý a unavený. Nejvyšší čas zajít do tělocvičny a trošku si protáhnout tělo.

Když tam mířil, viděl, že stejným směrem kráčí i plukovník Kent. V levé ruce měl katanu v pochvě.

"Veliteli."

"Plukovníku. Jdete si zacvičit?"

"Napadlo mě, že bych se mohl trošku rozmáchnout tím starým mečem."

"Můžu se na vás podívat?"

"Jistě, pane." Odmlčel se. "Tome."

Thorn se usmál a šel za Kentem do tělocvičny, kde kromě nich nikdo nebyl.

"Kdybyste měl meč, mohl bych vám ukázat základy," řekl Kent.

Thorn se znovu usmál. "No, náhodou mám ve skříňce japonský meč."

Kent přikývl, jako by ho to nepřekvapovalo.

Thorn si šel pro zbraň, katanu, již si přivezl od pravnučky muže, který byl za druhé světové války japonským generálem. Ostří bylo skoro čtyři sta let staré, ale pořád se lesklo jako zrcadlo.

Když se vrátil, Kent se převlékl do trička a kalhot, chodidla měl holá. Na člověka svého věku vypadal v dobré formě. Nebo na člověka v Thornově věku. Klečel na žíněnce se zadkem na patách v pozici zvané seiza, meč v pochvě položený vlevo od sebe.

"Můžete si sednout do téhle pozice?"

Thorn přikývl.

Kent ukázal doprava. "Radši se posaďte sem. Asi tak metr a půl ode mě."

Thorn si klekl a položil svůj meč vlevo od sebe na žíněnku.

"Můj děda znal celou japonskou terminologii," řekl Kent, "ale v zásadě jde

o to, že jen pár akcí provádíte s mečem - všechno ostatní je postaveno na tomhle."

Uklonil se, dotkl se hlavou žíněnky, dlaněmi na ní utvořil trojúhelník palci a ukazováčky. Pak se narovnal, levou rukou zvedl meč a otočil ho tak, že ostří bylo namířené od něj. Palcem zatlačil na chránič.

"Čepel v pochvě uvolníte takhle."

Thorn se naklonil, aby viděl o něco líp.

"První pohyb je tasení..."

Kent vytáhl čepel jediným plynulým pohybem a udělal s ní oblouk zleva doprava. Ve stejnou dobu se zvedl na pravou nohu, levým kolenem pořád zůstával na zemi. Když mával mečem před sebou, otočil čepel, přešel z vodorovného seknutí zleva doprava do křivky, kterou zakončil přímo před tělem. Přitom odložil pochvu na zem a levou rukou chytil rukojeť meče daleko za pravou rukou. Závěrečná část pohybu vypadala hodně podobně, jako když se muž se sekerou chystá rozseknout poleno:

"Sek."

Otevřel pravou dlaň, meč svíral levou a pravou ruku zaťal v pěst. Malíčkem pravé pěsti jednou lehce poklepal na tupou část čepele kousek za chráničem.

"Oklepávání krve."

Otevřel pravou pěst, chytil rukojeť, levou rukou ji pustil, otočil ostřím tak, že hrot mířil vlevo od něj, udělal oblouk dolů, pak nahoru, o téměř 270 stupňů, mířil na zadní stěnu. Levou rukou zatím chytil ústí pochvy, palec na jedné straně, ukazováček na druhé, jako by chtěl chytit něco malého. Přesunul meč dozadu, tupou částí čepele se dotkl ústí pochvy patnáct centimetrů nad chráničem. Přesouval čepel dopředu, pravou rukou si přejížděl před břichem, posouval meč podél ústí pochvy. Palec a ukazováček jako by otíraly ocel. Když se hrot ocitl u ústí, přesunul pravou ruku dopředu, zvedl ji a zasunul hrot do pochvy, pak pomalu zasunul čepel dovnitř. Ukazováčkem zajistil zbraň.

Nedíval se na meč, když to dělal.

"A pak zpátky do pochvy," řekl.

Thorn se usmál. Přesně jako v Sedmi samurajích.

Znovu meč odložil, uklonil se a pak se podíval na Thorna.

"To je v zásadě všechno. Čtyři pohyby - vytáhnout, seknout, oklepat krev a odložit. Může se to provést ve stoje, v kleče, v dřepu, i v leže na boku. Je spousta možností, jak sekat, existují různé úhly a terče, další způsoby otírání krve a opětného zasouvání meče do pochvy, hrotem lze někoho probodnout, ale tohle je v podstatě celé jádro iai. Existují ‚způsoby' - do, nebo varianty boje, jutsu. Školy jsou slavnostnější - nosíte tam gi a hakama, učíte se rituálům, zavazujete si rukávy, začínáte s mečem v šerpě, ale můj děda mě naučil, že jádrem toho umění je: vytáhnout, seknout, oklepat a zastrčit. Něco jako východní verze rychle vytaseného revolveru u kovbojů. Iai dostává do hry čepel; pak je to kendo."

"Úžasné," řekl Thorn.

"Smyslem je vypěstovat pocit uvědomování si všeho, zanshin, jak se tomu říká. Nepřemýšlíte, jenom konáte. Už po deseti či dvaceti vytaženích se podle mého dědy můžete dostat do fáze, kdy ten meč jen... manifestujete. Prostě tam je."

"To není moc jako západní šerm," řekl Thorn.

"Japonci přemýšlejí jinak," řekl Kent. "Zabij nebo se nech zabít -nebo obojí, na tom válečníkům tolik nezáleželo. ‚Smysl samuraje spočívá ve smrti.' Když jste měl zemřít, chtěl jste mít jistotu, že s sebou vezmete i svého nepřítele, ale zemřít sám nemělo moc smysl. Váš život patřil vašemu pánovi a on si s ním mohl dělat, co chtěl. To věděli všichni. A pak mají zápasy úplně jiný náboj."

"To chápu."

"Chcete si to zkusit?"

"Moc rád."

"Dobře. Takhle se uklání..."

Doba temna. Jižní Francie

Jay Gridley jel na drakovi. Seděl na té třicetimetrové potvoře, kousek za jejíma ušima, a všechny jeho obavy z návratu do VR byly dávno pryč.

Ačkoli se nacházel v Evropě, jeho drak se podobal spíš drakům z Číny, byl zajímavější než standardní evropský model. V Číně nebyli draci nejen zvířaty, byli chytří, prohnaní, mohli získávat lidskou podobu a obvykle se chovali velmi mazaně. Někdy právě tohle od draka potřeboval. Ale dokázali použít i hrubou sílu, když jste ji potřebovali.

Jay se díval, jak se k nim zprava, zleva a čelně blíží nepřátelé. Tu a tam některý lučištník vystřelil šíp, ale Jayův oř zlikvidoval blížící se střelu prostým plivnutím plamene - tento plamen obyčejně nepozřel jen šíp, ale i muže, který jej vystřelil, až z něj zbyla jen hromádka popele.

Nebyl to nejmírumilovnější z Jayových výtvorů, ale odpovídal jeho náladě. Šípy byly dotazy, lučištníci obranné stěny a drak byl Jayovým nejlepším průnikovým programem. Proti opevněné a takřka neproniknutelné stěně prvotřídní obrany by ani ohnivý dech draka nic nezmohl, ale tady ve firemním hájemství se ne každý klonil k názoru, že něco podobného je nezbytné. Někteří měli to, co považovali za špičkový software či hardware, které jim chránily systémy, ale daly se přemoct. Jiní zase měli něco, co kdysi bylo nejlepší, ale protože se to neaktualizovalo, už to nestačilo proti nejlepším průrazným materiálům. Jayův drak se pravidelně omlazoval - měl přístup k nejlepším aktualizacím a přidával to do vajec, z nichž se dle potřeby líhli noví a noví draci.

Před ním se nacházel francouzský zámek obklopený vodním příkopem, padací most nahoře.

Drak se zastavil na břehu vody.

"Co říkáš," řekl Jay, "zvládneme to?"

"Zvládneme," odpověděl drak. Hlas měl hluboký, skoro kovově dunivý, jako když se táhne po chodníku těžký železný plech.

Drak se pomalu a zhluboka nadechl a namířil na vodní příkop příšerný proud ohně. Plameny trvaly pořád dál - půl minuty, minutu, dvě minuty.

Voda začala bublat, jak se vařila. K hladině stoupaly obrovské zelené šupinami pokryté potvory, vypadaly jako kříženci aligátorů se žraloky, uvařené, pořád se svíjely ve smrtelných křečích.

"Sežehni je, příteli," řekl Jay.

O chvíli později drak smočil nohu s drápy do vody, usoudil, že už je dost chladná, a pak vstoupil do příkopu.

Voda mu sahala jen k bokům - obránci zámku s takovýmhle útokem nepočítali. Jay s drakem dorazili ke dveřím a drak zarazil do dřeva své přední drápy, znělo to jako beranidlo. Po chvilce námahy vyrval ty silné dveře z pantů, jako by byly balzové. Třísky odletovaly na všechny strany, dveře se rozpadly a letěly pryč.

Drak vstoupil do otvoru.

Jay sklouzl drakovi po krku. "Díky. teď už si poradím sám. Když se objeví královská armáda, zařvi na mě."

Drak přikývl. Vyfoukl oblak dýmu veliký jako pneumatika od traktoru. Obláček se vznášel dopoledním vzduchem vzhůru.

Jay zamířil ke knihovně. Nikoho neviděl, knihovník uprchl a trvalo jen pár vteřin, než našel svitek jehněčí kůže, pro který si přišel. Podíval se na něj, všiml si informace, jíž potřeboval, a přikývl. Nechal pak svitek tam, kde ho našel - nemělo by smysl brát ho s sebou, nikomu v reálném světě ho ukázat nemohl. Kdyby v RS vlastnil informace, které se na něm objevily, mohl by být obviněn ze zločinu a stejně by to nemohl použít jako důkaz. Ale nehledal důkaz, potřeboval informaci. To je něco jiného.

"A už tě mám!" řekl, zkoušel to dunivě hlubokým hlasem.

"Blíží se královská armáda," volal drak.

"Scénář ukončit," řekl Jay.

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Jay seděl a beze slova stiskl tlačítko na klávesnici.

Nad počítačem se objevila holoprojekce a on tím otáčel tak, aby Thorn viděl snímek na přední straně.

"Natadze," řekl Thorn.

"Ano. Použil jsem tři snímky, co jsme měli, a zadal jsem do SC prohledávání snímků z televize, novin a časopisů, a tady to je. Je to z půl roku starého výtisku American Businessman."

Thorn se díval na snímek. Natadze v tmavošedém obleku stál ve skupině podobně oblečených mužů.

"Teď se dívej," řekl Jay. Poklepal na klávesnici a obrázek se změnil tak, že Natadze a ostatní se zmenšili a objevili se v pozadí. Vepředu se pak objevili dva muži. Jeden z nich očividně předával druhému nějakou cenu. Usmívali se a třásli si rukama do kamery.

Thorn věděl, kdo je jedním z těch mužů. "Samuel Walker Cox," řekl. "Ten naftař."

Jay přikývl. "Jo. Ten druhý je André Arprée z Mezinárodní obchodní komory se sídlem v Paříži. Ocenění je za posilování obchodních vztahů mezi Evropou a Spojenými státy."

"A co tam podle tebe dělá náš Natadze?"

"Pracuje pro někoho, kdo se té události zúčastnil."

Thorn přikývl. "Ano, to bych taky odhadoval."

Jay chvíli nic neříkal. Tvářil se nervózně.

Thorn pak tiše řekl: "Ale ty to nehádáš, že, Jayi?"

Jay vzdychl, pak se nejspíš dobral rozhodnutí. "Napadlo mě, že Natadze pracuje pro Coxe nebo pro Arpréeho. Jde o to, že firemní archivy žádné z organizací nejsou přístupné bez federálního povolení k prohlídce."

"Aha." Thorn tušil, kam to směřuje.

"A získat povolení na základě snímku chlapa, co stojí vzadu při předávání ceny, je přinejmenším, hm, obtížné."

Thorn přikývl. "Ano. Kdyby to byla moje firma, měl bych četu právníků, co by křičeli, že je to vražda, a snažili by se přemluvit soudce, že Net Force nic nemá, že jen vaří z vody a doufá, že něco najde."

"To jsem si taky myslel. Nemůžeme toho člověka označit za teroristu, protože země není v ohrožení. A otevřít záznamy dvou velkých společností, z nichž je jedna francouzská? To není jen tak."

Thornovy vědomosti byly zejména z oblasti počítačů, a než začal prodávat software, díky němuž následně zbohatl, byl hackerem. Věděl, kam to směřuje.

"A i kdybys to měl, nemohli bychom to použít u soudu, Jayi."

"Já vím."

"Jejich právníci by nás rozcupovali na kousky."

"Jo."

Thorn se zhluboka nadechl. Na jedné straně byly zákony. A na druhé spravedlnost.

"Tak fajn. Pro koho pracuje?"

Jay nedokázal potlačit nepatrný úsměv. "Pro Coxe. Náš ranař Eduard Natadze je šéfem zvláštního bezpečnostního oddělení ve firmě Samuela Walkera Coxe."

Thorn se díval na holoprojekci. No tohle. Tomu se říká ošklivé klubko zmijí.

31 KAPITOLA

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Generála Johna Howarda neudivilo, že Jay přišel s touhle informací; ani ho nepřekvapovalo, že Thorn se k otázce, jak se k té informaci vlastně dostali, stavěl velmi vyhýbavě. Howard se v životě řídil morálními zásadami založenými na desateru, byl nábožensky založený a věděl, že morálka a dikce zákonů se někdy rozcházejí. Když si nebyl jistý, následoval zákony boží - až přijde

soudný den, na nich bude záležet nejvíc. Bezbožní budou potrestáni a tenhle Natadze a každý, kdo ho vysílal plnit jeho nemorální úkoly, bude zcela jistě mezi nimi.

Na druhou stranu, pokud on a Net Force mohli fungovat jako nástroj tohoto potrestání na tomto světě, neměl s tím žádný problém.

"Vláda bude potřebovat mnohem víc důkazů, než se to dostane na stůl státnímu návladnímu," řekl Thorn. "Nejde jen tak rozrazit dveře u miliardáře bez případu podepřeného pevně jako šikmá věž v Pise."

Ostatní v místnosti - Jay, Abe a Julio - přikývli.

"Takže věc se má tak. Víme, kdo je tím střelcem, a víme - nemůžeme to však prokázat - kdo ho drží na vodítku. Udělali jsme, co jsme udělat měli. To, co bychom měli učinit teď, je předat to FBI a nechat jí to k posouzení."

Každý v místnosti musel zcela jistě slyšet nevyslovené, ale naznačené slůvko.

Abe se ho chopil jako první. "Ale?"

Thorn se rozhlédl. "Tohle je složité. Za prvé, máme v tom osobní zájem..."

"Amen," řekl Gridley.

Thorn pokračoval, aniž by na to nějak zareagoval: "...a bylo by fajn, kdybychom to mohli pěkně dořešit, než to předáme FBI a místní policii, v jejichž jurisdikci se tyhle případy řeší. Federální úřady si to poprvé očichají, ale obvinění musí sdělit město a okres."

"A je náš osobní zájem dost silný na to, abychom to nepředali?" zeptal se Abe.

Howard promluvil: "No, asi tuším, kam velitel míří. Nejde o to, že bychom federálům a místním nedůvěřovali, že odvedou dobrou práci, jenom jim nevěříme tolik jako vlastním lidem."

Abe nic neříkal, ale bylo zjevné, že mu ten nápad není úplně po vůli.

Thorn řekl: "Takže to můžeme předat, nebo... získat ještě trošku informací sami."

Howard se usmál. Alex Michaels by se rozhodl pro druhou možnost, zapnul by si uniformu a vyrazil by do pole. Howard řekl: "Vy jste velitel a rozhodnutí je na vás, ale pokud má můj názor nějakou váhu, řekl bych, že bychom měli nejprve získat trošku informací sami."

Viděl, že Jay s Juliem přikyvují. Abe zachovával zcela neutrální výraz.

Thorn řekl: "Je za tím ještě něco. Tenhle člověk, Natadze, si vybral Jaye z nějakého důvodu. Co víc, člověk, pro něhož pracuje, ho na Jaye z nějakého důvodu poslal. To znamená, že věděli, na čem Jay pracoval, a měli tedy přístup k informacím, k nimž by mít přístup neměli."

Všichni v místnosti znovu přikyvovali.

"Vy jste s pravidelnou FBI pracovali víc než já," pokračoval Thorn, "ale nenarazil jsem v souborech na nic, z čeho by vyplývalo, že by to mohlo prosáknout z její strany."

"Vždycky tam byli solidní, i když třeba ne tak dobří jako naši lidé," řekl Howard.

"I přesto, jakmile jim to předáme, objeví se záznamy. Abychom to shrnuli, přátelé, jakmile je tohle mimo nás, bude pravděpodobnější, že člověk, po kterém jdeme, by se mohl dozvědět, že na něj máme spadeno. A jestli k tomu dojde, odplazí se do nějaké hluboké temné díry a zmizí. Už ho pak nikdy nedostaneme."

"Takže si to necháme?" zeptal se Howard.

Thorn přikývl. "Prozatím. Známe hlavní aktéry. Víme, kde bydlí. Ten střelec nejspíš nepřijde domů a nenechá nás, abychom ho sebrali, ale kdybychom si mohli ty dva muže spojit, měli bychom něco podstatného. Co kdybychom zjistili, jestli je něco takového možné?"

East Suffolk, Long Island

Dodávku zamaskovali jako dodávku instalatérské firmy, parkovali nedaleko od předního vchodu na pozemek toho bohatého muže. Ve voze voněla pizza, kterou

si řidič dal cestou sem k obědu. Nebylo to tak luxusní vozidlo jako karavan, který použili před tím, ale do téhle oblasti se to hodilo líp.

Na místě byli už hodinu, šlo o lepší čtvrť na Long Islandu, nacházeli se dostatečně daleko, aby je neotravovala Coxova bezpečnostní služba, ale dost blízko a v takovém postavení, aby viděli, co vidět potřebovali. Místní policie dostala informaci, že tu probíhá federální operace, ale žádné detaily, nikdo by je tedy neměl obtěžovat. Kdyby se Gruzínec objevil, musel by je minout cestou k přední bráně. Kdyby jel odjinud, k zadnímu či bočnímu vjezdu, měli na místě další jednotky, jež by ho zatkly, než by k nim dorazil. I kdyby přiletěl helikoptérou, mohli by ho sledovat pomocí radaru, který měl na střeše ten karavan jižně od nich. Bylo možné, že by přišel pěšky a proklouzl jim, ale nebylo to pravděpodobné. Do města to bylo dost daleko.

"Co na to říkáš, generále?"

Howard se otočil na Abea Kenta. "Tohle je tvůj podnik, plukovníku. Já jsem se jen svezl."

"Houby," odpověděl plukovník Kent. "Pane."

Howard se usmál. "Myslím, že máš všechny mety obsazené, Abe. Příjezd, palebné pozice, dobré využití úkrytu a maskování. Tvoje strategie je dobrá, taktika přiměřená."

"Udělal bys něco jinak?"

Howard se podíval okny dodávky. "Takhle narychlo mě nic nenapadá. Past je nalíčená. Teď zbývá jen čekat."

Kent přikývl. "Ano." Odmlčel se, zdálo se, že chce něco říct, ale mlčel.

"Tak povídej," řekl Howard, "pověz mi zbytek."

Kent se usmál. "Ještě pořád mi tenhle postup úplně nevoní. Měli bychom to nechat na starosti FBI nebo místní policii. Tohle přece nespadá do našich pravomocí."

"Technicky vzato ne. Ale jsi krytý, protože oficiálně tady zatím velím já. Odpovědnost končí u mě - a samozřejmě u Thorna."

"Tak jsem to nemyslel."

"Já vím. Já to jen říkám." Howard se nad tím na chvilku zamyslel, pak řekl: "Net Force se řídí jinými pravidly než námořní pěchota nebo pravidelná armáda, Abe. Někdy, abychom svou práci dotáhli do konce, musíme... trošku posunout hranice. Rozšířit pravidla, abychom měli situaci pod kontrolou."

"Chápu. Nelíbí se mi to, ale rozumím ti."

"Stejně jako já chápu, že když kolem lítá rozžhavená ocel a vybuchují bomby, ty uděláš, co musíš udělat, a na obhajobu svých rozhodnutí myslíš až potom. Jde o to, že tahle zvláštní jednotka Národní gardy prostě musí tohle všechno dělat za pochodu. Počítačový zločin se může zdát jako hezky nalajnovaný a nezáživný, hoši v silných brýlích ťukají do klávesnic a přemísťují elektrony a fotony, ale z mé zkušenosti vyplývá, že to je jenom špička ledovce. Potkali jsme už spoustu lidí, kteří by tě stejně klidně zabili, jako si pohráli s klávesnicí, a potíž s tím, že to svěříš místním nebo pravidelné FBI, spočívá právě v té důvěře. I v místní policii slouží lidé, kteří dokážou složit zloducha na zem rychlostí blesku, několik lidí z FBI taky umí v terénu udržet krok s nejlepšími, ale když pracuješ s ostatními, nevíš najisto, jestli dostaneš opravdu to nejlepší. Když máš vlastní lidi, znáš je a víš, že tvoji podřízení jsou prvotřídní. Máš trošku volnosti s ohledem na stanovy Gardy, to v pravidelných jednotkách nemáš."

Howard se odmlčel a přemýšlel o svých slovech. "Ten Natadze je silný," řekl po chvilce, "a podle toho mála, co o něm víme, je i zručný. Jeho šéf má víc peněz než deset bank, právníků celé hromady, takže musíš dávat pozor. Když se objeví a něco ho vyplaší, mohl by si prorazit cestu řadami místních policistů jako hvězda NBA na dětském hřišti, takže se nevyplatí takhle riskovat."

"Teorii chápu," řekl Kent.

"Jsme jako Zvláštní jednotky, SEAL, Šedé lišky, Rangers - ale naše

oficiální poslání a definovaná zodpovědnost je v praxi jen všeobecný nástin. Jsou chvíle, kdy musíme překročit hranici, došlápnout si na zloduchy a ospravedlnit to až pak. Možná se to nedrží litery zákona, ale spravedlnosti se tak dosáhnout dá, a to musíš mít na paměti především."

,Jsem klidnější, když se dodržují pravidla," řekl.

"Jasně, chápu. Jenže taky si vybavuju, co mi jednou říkal známý od Rangers o jistém majorovi, který proti pravidlům vzal družstvo dobrovolníků a šel hluboko do nepřátelského území, aby odtud přivedl jednoho ze svých mariňáků, jehož zajala banda krvelačných fanatiků. A když se ti zloduši bránili, ukázal jim zkratku do ráje."

Kent zavrtěl hlavou. "Ten major byl blázen. A klikař."

Howard se usmál. "Motto Davyho Crocketta: ,Ujisti se, že máš pravdu, a jdi na věc.' Chlap, po němž jdeme, postřelil jednoho z našich lidí, a pokud víme, nejméně jednoho dalšího člověka zabil, pravděpodobně toho spáchal i víc. Když ho dostaneme, právníci si s tím už nějak poradí."

"Rozkaz."

Ozval se mikrofon: "Velký orle, tady velitel týmu Beta."

Volal Julio, čekal u bočního vjezdu na pozemek, používal velitelský operační kanál.

Kent zvedl mikrofon: "Veliteli týmu Beta, pokračujte."

"Moji lidé u zadní brány mi sdělili, že máme společnost. K bráně se blíží limuzína Cadillac s newyorskými značkami OILY 2. Je asi blok odtud."

"Rozumím, Beto, může nám tým Beta podat informace o cestujících?"

"Nikoli, Velký orle. Vpředu sedí řidič, ale zadní okna jsou neprůhledná. Beta nedokáže určit, jestli tam jsou cestující."

"Rozumím."

Kent se otočil na Howarda a zvedl obočí. Howard přikývl.

"Veliteli týmu Beta, řekněte svému týmu, ať zastaví limuzínu a zjistí, jestli jsou uvnitř nějací cestující, kteří by mohli být federálně hledanými osobami."

"Rozumím, Velký orle. Beto, slyšeli jste, zastavte je. Jdu tam. Ozvu se, jakmile to půjde. Konec."

"Je to risk," řekl Kent Howardovi. Jestli v tom autě není, jsme nahraní. Jestli je ten Gruzínec jinde, Cox ho může varovat."

"Jistě. Ale jestli v něm je, máme ho. Je to jedno z Coxových aut a podle toho, co víme, on, jeho žena a jejich společnost obyčejně přijíždějí a odjíždějí přední branou."

Dalších pár minut se táhlo jako celý rok.

Pak: "Velký orle, tady velitel Bety. Náš terč v autě nebyl. Žádný cestující. Řidič říká, že sem měl pro někoho přijet. Zkontrolovali jsme i kufr."

Kent se zamračil a stiskl tlačítko na mikrofonu. "Rozumím, veliteli Bety. Pusťte ho a vraťte se - když se rozhodne odjet vaší branou, máte svůj tým, abyste ho znovu zastavili."

"Rozumím."

"Vraťte se na své stanoviště, veliteli Bety, pro případ, že by někdo zkusil odjet tudy."

"Provedu."

Howard s Kentem se na sebe podívali. "Možná už je uvnitř," řekl Kent. "A ten vůz přijel pro něj."

"Nedá se čekat, že nasedne do auta a odjede, když přijíždějící limuzíny zastavuje horda ozbrojených lidí v uniformách."

"To máš pravdu, to nedá. Pokud je vůbec uvnitř."

***

Cox zavěsil a řekl: "Řidič limuzíny právě projel zadní branou. Zastavili ho a prohledali muži ve vojenských uniformách."

Natadze seděl na pohovce a přikývl. "Příslušníci Net Force. Dali si to

dohromady. Omlouvám se."

"Nebyla to vaše vina," řekl Cox. "Nějak se dovtípili, že pracujete pro mě."

Natadze řekl: "Moje přítomnost tady je pro vás riziko. Musím zmizet."

"Nebudou kontrolovat všechny výjezdy?"

"Počkám, až se setmí. Připravím něco, čím odlákám jejich pozornost, a odejdu, zatímco se s tím budou potýkat."

"Odlákáte jejich pozornost," řekl Cox.

"Něco hlučného a jasného," řekl Natadze. "To upoutá jejich pozornost. Pak si vezmu kolo kuchařčina syna a vezmu to přes pole na severu, dokud nebudu daleko odsud."

"Co budete dělat pak?"

"Odjedu domů. O mém bytě v New Yorku nevědí - nesledují ho, o tom jsem se přesvědčil. Pak vypustím balík elektronických důkazů o tom, že jsem odjel do jedné ze zemí na Středním východě, s níž USA nemají smlouvu o vzájemném vydávání zločinců. Bude to ukryté, chvíli to budou muset hledat, ale brzy tu falešnou stopu objeví. Pár dní budu seděť na zadku, než jejich pozornost poleví, pak zase začnu řešit náš problém."

Cox pokrčil rameny. "Nechám to na vás, Eduarde. Tohle je vaše pole působnosti."

"Ano."

Ta léčka byla snadná. Dávno po setmění se otevřela zadní brána a z ní pomalu vyjelo auto. Bezpečnostní kamera u brány to celé sledovala.

Vojáci se přiblížili k vozu, aby ho zastavili. Auto ale jelo dál a brzy bylo zjevné, že ho nikdo neřídí, pak se pomalu zastavilo.

O půl minuty později auto explodovalo.

Stačil k tomu obyčejný časovač a menší nálož připojená k palivové nádrži.

Tou dobou už byl Natadze daleko od domu u plotu na severní straně pozemku, vzdálené od kterékoli z bran, krčil se pod vysokým neopadavým zeravem.

O tom požáru si asi budou chvíli povídat, Natadze v nastalém zmatku vystřihl v plotě otvor, protlačil kolo ven a rychle přejel silnici na pole, jehož okraje byly rovněž porostlé stromy. Mohli mít pozorovatele u všech bran, ale nedalo se očekávat, že by měli dostatek lidí, aby obklíčili celý rozlehlý pozemek, určitě by je nezajímal někdo, kdo by odešel pěšky - pozemek ležel poměrně daleko od jakékoli dopravy.

Proti nočnímu vidění Natadze nic nezmohl. Neměl s sebou vybavení, aby si poradil i s tím. Jenže i s brýlemi pro noční vidění by bylo přinejmenším obtížné Natadzeho vidět, byl celý v černém, držel se při zemi a pohyboval se co nejpomaleji, aby nepřitáhl pozornost.

Jakmile se ocitl co nejdál od silnice, nasedl na kolo a začal šlapat, mířil dál na sever, než se ocitl v obydlené ulici za vodojemem. V téhle části Suffolku moc silnic nevedlo, leželo tu však několik menších letišť a stanic jižně odsud, bylo by poměrně snadné se kolem nich protáhnout a zmizet. Musí si ale pospíšit, než rozhodí sítě až sem.

Věděl, že ty sítě rozhodí a že to nebude trvat dlouho. Problém s jeho léčkou spočíval v tom, že jim tím v podstatě najisto potvrdil, že na pozemku byl. Když takhle vybouchne auto, je až příliš nepravděpodobné, že by k tomu došlo náhodou.

Bude jim jasné, že tam byl, a rychle jim dojde, že utekl. Ať teď udělá cokoli, nesmí s tím otálet.

Život nebyl vždycky snadný, ale nikdy mu nikdo neříkal, že má čekat opak. Ale dokud se mu daří mít náskok před zubatou? Stačí o jediný krok, nic víc člověk nepotřebuje.

Howard s Kentem to prokoukli hodně rychle. Kent se chopil mikrofonu a rozhlásil to. "Chci kompletní průzkum okolí pozemku, dejte průzkumníkům brýle pro noční vidění a řekněte jim, ať se rozhlížejí hodně pozorně."

Julio řekl: "Rozkaz."

"Konec."
Kent se otočil k Howardovi. "Vzal roha."
"Taky bych řekl."
"On tam byl, Johne. Měli jsme celou dobu pravdu. A utekl nám."
"Prozatím," řekl Howard. "Koukni, Abe, nemohl jsi s tím vůbec nic dělat. I kdybychom to věděli - a myslím absolutně stoprocentně, že tam je - nikdy bychom nezískali povolení k prohlídce."
"Prozradili jsme se, když jsme zastavili to auto, co jelo dovnitř, a ty to víš. Bylo to moje rozhodnutí, generále, a já to zvoral."
"Nemáš v ruce funkční skleněnou kouli, plukovníku. Já se rozhodl úplně stejně. Musels to prověřit."
"Jestli přeskočil plot a jde pěšky, s tím počtem lidí, co tu máme, ho nikdy nenajdeme."
"Mohli bychom přivolat místní policii. Pokrýt silnice."
"Ukradne auto a hodně rychle se dostane k letišti nebo na trajekt."
Howard přikývl. "Bylo by nejlepší, kdyby se nám povedlo získat nějaký náznak toho, že uprchl, než do toho zapojíme složky spravedlnosti."
"Já toho chlapa dostanu," řekl Kent. "A je mi fuk, jak dlouho to potrvá."
"To ti věřím, Abe."
O půl hodiny později jeden z týmů sledujících severní stranu pozemku nahlásil, že v tom třímetrovém plotě je čerstvě vystřihnutá díra dost velká, aby se jí protáhl muž. Tým rovněž hlásil, že vedle plotu našel stopy nejspíš od bicyklu.
"Uprchl," řekl Abe. "Už zase."
Howard přikývl. "Pro tentokrát, Abe. Pro tentokrát."

32 KAPITOLA

New York City

Thorn seděl u svého stolu a popíjel ze sklenky - sodu s ledem - sledoval lobbisty a pochlebovače a vzpomněl si, co řekl Michaelsovi, když se setkali v jeho budoucí kanceláři.
Usmál se té vzpomínce.
Tady byli muži v drahých smokinzích mnoha značek - Armani, Sprach, Saville Row nebo od nejlepších návrhářů z Hong Kongu, samé vkusné zlaté manžetové knoflíčky a na zakázku vyráběné švýcarské hodinky. Ženy byly ve večerních róbách, které stály nejméně osm až deset tisíc dolarů každá. Některé z žen hrály aktivní roli, jiné byly jen na ozdobu - trofeje či milenky, filmové hvězdičky nebo modelky. Taky tu bylo pár chlapců, kteří za podobným účelem doprovázeli starší ženy. K vidění tu bylo tolik diamantů, rubínů a smaragdů na náhrdelnících, náušnicích a náramcích, že by se to nevešlo ani do velké vany, celé jmění. Typická charitativní večeře s tancem pro bohaté, při níž mnozí, ne-li většina, podepíší šeky s šesticifernými částkami na dobrou věc, aniž by jim ty peníze chyběly.
Thorn sám přišel v méně okázalém oblečení. Vzal si opálový prsten po dědečkovi a klasické rolexky z nerezové oceli. Smoking měl dobře střižený, ale nevystavoval na odiv značku, na nohou měl italské boty z měkké kůže, drahé, ale ne okázalé. Patřil sice k novým zbohatlíkům, ale věděl, že nosit to oblečení tak, aby křičelo do světa, není vhodné. Pamatoval si, jak se mu nelíbilo, když mu Alex Michaels vyprávěl o svém kovbojském způsobu řízení úřadu, jak sám vyrážel do terénu. A jak byl on sám - Thorn - přesvědčen, že nic takového nikdy neudělá.
A přece tu byl. Na charitativním plese v New Yorku, navenek kvůli pomoci sirotkům na Středním východě, ale ve skutečnosti jako špion, nic víc. První snahy Net Force dopadnout Natadzeho s Coxem pohromadě byly více než neúspěšné - ale potvrdilo se jim díky nim to, co už věděli.
Už chápal kouzlo práce v terénu, a to navzdory svým záměrům, s nimiž do té funkce nastupoval. Na svobodě se potuloval zloduch, i když ne takový, u něhož

by hrozilo, že vytáhne samopal a začne střílet. Ne, jeho terč byl bohatý a starý, muž, který získal menší náskok tím, že se dobře oženil, ale chopil se té výhody a s jejím využitím se vydrápal až na vrchol multimiliardového království.

Cestou člověk musí mít trošku štěstí, ale taky musí být chytrý, bezohledný a odhodlaný udělat cokoli, aby se dostal na vrchol toho kopce a udržel se tam. Kdyby Coxovi vypadl z kapsy veškerý Thornův majetek, asi by se ani neobtěžoval zastavit a zvednout ho.

Cox už byl na výsluní spoustu let. Obchodoval, podnikal a vydělával obrovské peníze už v době, kdy Thorn byl na střední škole. Cox byl mocný, prohnaný a nerozpakoval se rozdrtit své nepřátele. Takový muž byl schopným protivníkem, někým, kdo neuteče, sotva na něj zabučíte, a Thorn cítil, že část jeho mysli chce toho člověka porazit jen proto, aby si dokázal, že to svede.

A proto bylo důležité si toho člověka prohlédnout zblízka, pokusit se ho nějak poznat, ale něco takového se nedalo uskutečnit na dálku nebo ve VR. Jakkoli to byly dobré pomůcky, ani nejlepší virtuální scénář by vám nepomohl to všechno pořádně osahat.

"Je u krbu," řekla Marissa. Vrátila se z toalety a ukazovala mu nosem. "Mluví s tou odbarvenou blondýnou v černém, co se snaží vypadat na pětadvacet, ale dokáže už jen maximálně něco přes třicet."

Thorn se podíval na Marissu. Na sobě měla tmavorudé šaty s tenkými ramínky a odhalující paže a ramena. Měla rubínový náhrdelník - vypůjčený a falešný, prozradila mu, ale byla to kvalitní napodobenina - boty na vysokých podpatcích stejné barvy jako šaty a malou kabelku, všechno jí hrozně slušelo. A ona to věděla.

Byla jednou z trojice černošek v místnosti, jedna z nich byla navíc servírka.

"Mimochodem," řekl. "Asi jsem ti ještě nepoděkoval, žes mě sem doprovodila. Asi by bylo společensky přijatelné přijít sem o samotě, ale vypadalo by to podivně, a to přinejmenším."

"Všechno pro práci," řekla, ale usmála se.

Zahlédl její úsměv a přistihl se při myšlence, že by tohle měli možná jednou zopakovat, až to pracovní nebude.

Otočila se a kývla ke Coxovi. "Zajdeš ho pozdravit?"

"Ne," řekl. "To má na starosti hosteska. Zdvořile jsem ji o to požádal, když jsem odpovídal na pozvánku. Slíbila, že nás seznámí a představí nás."

Marissa zvedla obočí. "Tak to dělají bohatí? Musíš čekat na audienci?"

Usmál se. "Jo. A já jsem v porovnání se spoustou těchhle lidí muší váha, navíc jsem zbohatlík, ale taky jsem z těch, co sice nemusí pracovat, ale poslušně slouží své vládě. To tak akorát stačí, abych byl pro schůzku s Coxem na podobném večírku společensky přijatelný. A díky tomu, že jsi tu se mnou ty, je to jednodušší - na téhle úrovni jde hlavně o to, ukázat se."

"Chceš říct, že Cox je možná rasista, co svým najatým služebníkům v soukromí tyká, ale k nám musí být na veřejnosti zdvořilý?"

Thorn se usmál. "Tobě taky nic neujde, co?"

Neusmála se. "Za jak dlouho myslíš, že tě přijde hosteska vyzvat?"

Thorn se podíval na hodinky. "Jsem poměrně nízko na společenském žebříčku, takže tak za půl hodiny."

"Nechceš si zatančit?"

"Ale jo."

Postavili sklenky na stolek a přesunuli se na parket.

Na charitativní večeři s tancem se nedaly čekat davy mladých - byla tu hrstka lidí v Thornově věku či mladších - ale druhá a další generace bohatých se naučila společenskému chování brzy, a tanec mezi to patřil. Nikdo do nikoho nenarážel.

Strauss sice nepatřil k jeho oblíbeným skladatelům, ale komorní orchestr hrál dobře, Thorn se nechal hudbou řídit, zatímco vedl Marissu po parketu.

Nepřekvapilo ho, že umí dobře tančit. Těšil se, že se k ní přiblíží o něco víc, až orchestr zahraje nějaký pomalejší kus.

"Počítám, že tady se asi blues čekat nedá, co?" řekla.

"Ale zahrají ti ho, když budeš chtít," řekl Thorn. "Na takovéhle štaci kapela vydělá na spropitném tolik, co dostane za vystoupení. Šampaňské teče proudem - dej si pozor, uvidíš, jak se číšníci zastavují a šeptají dirigentovi do ucha. Jsou tu lidé, co utrousí pětisetdolarové spropitné, jen aby slyšeli svou oblíbenou skladbu, klidně i něco od Beatles. Podle mě někdo v tom orchestru zná prakticky všechno, co bys mohla chtít slyšet, a ostatní to dokážou předstírat. Jednou jsem na charitativním bále slyšel Seattleský komorní orchestr hrát ‚My home is in the Delta' od Otise Spanna a první housle zněly jako píšťala vlaku."

"To si vymýšlíš."

Zvedl ruku. "Přísahám. Jestli máš oblíbenou písničku, určitě je přemluvím, aby ti ji zahráli."

"To určitě."

"Za pět set to máš i se zpěvem."

"Ani náhodou."

"Chceš to zkusit?"

"A co kdybys mi prostě dal ty peníze a já si koupím cédéčko? A zbude mi i na nový přehrávač."

Zasmál se.

Waltz skončil, ozval se zdvořilostní potlesk a někteří tanečníci zamířili ke stolkům, jiní čekali na začátek příští písně.

"Musím si odskočit," řekl.

Nechal ji u stolku a našel číšníka mimo její dohled. Potřásl si s mužem rukou, předal mu přitom složené bankovky a sdělil mu svou žádost.

Pak se vrátil ke stolku. Marissa seděla a popíjela ledový čaj.

Orchestr spustil další waltz.

"Máš pravdu," řekla. "Viděla jsem, jak před minutou nějaký číšník přišel k dirigentovi a mluvil s ním. Myslíš, že uslyšíme něco z období velkých swingových orchestrů?"

Pokrčil rameny.

Dirigent zvedl taktovku. Jeden z cellistů položil svůj nástroj a vstal. Bylo mu kolem třicítky, měl zrzavé vlasy a bledou pleť.

Housle spustily. Tanečníkům chvíli trvalo, než si uvědomili, že tohle nebude waltz.

Cellista začal zpívat "Big Car Blues", navíc poměrně zdařile imitoval Lightnin' Hopkinse. Na první pohled by to do něj člověk neřekl.

Když začal zpívat o tom velkém černém cadillaku s bílými pneumatikami, pár přihlížejících se zasmálo.

Marissa se jen široce usmála a zavrtěla hlavou. "Tommy, Tommy. Co já s tebou udělám?"

Podupávala si ale nohou do rytmu - stejně jako několik dalších.

Když skladba pokračovala, Thorn zvedl oči a všiml si, že k nim míří Beatrice Theironová. Bylo jí sedmdesát, ale díky spoustě operací a makeupu vypadala na necelých šedesát. Zachytila jeho pohled a usmála se.

Marissa se otočila směrem, jakým se díval Thorn.

"Půjdeme se ukázat," řekl.

Na svůj věk vypadá hodně dobře, pomyslel si Thorn. Štíhlý, pleť stále převážně bez skvrn, spousta vrásek od smíchu. Velmi nákladně opravené zuby. Vlasy měl šedé až bílé, sestřih nejméně za sto dolarů a dokonalý, skvěle ušitý smoking. K tomu italské kožené boty.

Beatrice Theironová mluvila s Coxem jako se sobě rovným - bohatství její rodiny čítající miliardy pocházelo z obchodů s municí a datovalo se ještě před válku za nezávislost. Americké peníze už mohly být jen těžko starší. Theironovi byli tak bohatí tak dlouho, že už to považovali za přirozenou věc,

podobně jako slunce nebo déšť.

"Samueli, tohle je Tom Thorn, ten mladý muž, o kterém jsem ti říkala předtím. Tome, Samuel Cox."

"Ah, Tome, tak rád vás konečně poznávám."

Obrátil svou plnou pozornost na Thorna jako baterkou, když si potřásali rukama. Pevný stisk, dost, aby ukázal, že je muž, ale ne moc, aby to byla výzva.

Když Beatrice splnila svou povinnost, řekla: "Omluvte mě prosím, právě jsem zahlédla Madame Ledouxovou a musím se jí běžet zeptat na její šaty!"

Odcupitala pryč, na ženu dávno v důchodovém věku velmi svěže.

Thorn se za ní na chvilku díval, pak řekl: "Pane Coxi, tohle je Marissa Loweová."

"Prosím, říkejte mi Same." Cox vzal Marissinu ruku a usmál se na ni elektrizujícím úsměvem. "Velmi mě těší, slečno Loweová." Marissa se pousmála a přikývla.

Cox pustil její ruku a rozhlédl se. Jakoby zázrakem se objevil číšník, v ruce podnos s flétnami šampaňského, stále dost chladného, až byly sklenky orosené. Cox uchopil dvě z nich za nožku, podal je Marisse a Thornovi a pak si vzal jednu pro sebe. Číšník zmizel. "Pěkný trik," řekla Marissa a kývla na sklenku. Usmál se na ni. "Jedna z malých radostí." Nepatrně pozvedl sklenku a pronesl přípitek: "Na úspěch," řekl. Přiťukli si. "Na úspěch," opakovali Thorn s Marissou. Popíjeli víno. Thorn měl pocit, že tohle není totéž víno, jaké pijí ostatní - bylo výraznější, jasnější, s jablečnou příchutí. Soukromá zásoba? Nejspíš.

"Takže vy jste velitel Net Force," řekl Cox. "Už je to tak."

"Musí to být zajímavé, pracovat pro vládu po tolika letech v soukromém sektoru. Je k nevíře, co se dneska dá udělat s počítači. Já sám na něco takového nemám hlavu. Nedůvěřuju jim natolik, že by mi mohly dát, co potřebuju." "Někdy je to výzva."

"A vy, slečno Loweová, vy jste také zaměstnankyně federální vlády?" "Ano."

Cox se usmál, byl to úlisný pohled. "Ale ne u Net Force. Nechte mě hádat: "tipoval bych... CIA?"

Její úsměv se ani nezachvěl. "Dobrý tip, pane Coxi." A Thorn si říkal: "Tip", to tak...

"Prosím, Same. Oficiální fázi už jsme překonali, nemyslíte? Mám pocit, že vás dva znám už dávno. Skoro jako bychom spolu dlouho obchodovali."

Thorna nezarazila ani tak jeho slova, ale spíš pohled, jímž je doprovázel. Ta poznámka o CIA, k tomu záblesk v očích a nepatrný úšklebek. Thorn byl přesvědčen, že ten člověk ví, že ho přišli oťuknout a kdo se na něj vyptává.

Nebyla to samozřejmě nijak těžká hádanka - poté, co se Natadze vykradl z pozemku, bylo navýsost snadné zjistit, kolik je jedna a jedna. Někdo zastaví jeho limuzínu u brány a za pár dní za ním přijde Thomas Thorn a chce se s ním seznámit?

Ne, na tohle člověk nemusí být zrovna génius a Cox rozhodně nebyl žádný hlupák. To Thorn věděl, už když sem přicházel. Byl tu, aby si prohlédl svého protivníka, zjistil jeho zvyklosti, a nezáleželo na tom, jestli ten člověk ví, kdo je a proč za ním přišel.

Cox se podíval na hodinky. Šlo o obyčejně vyhlížející přístroj, nic okázalého, ale Thorn věděl, že to jsou ručně dělané švýcarské hodinky, co stojí stejně jako nový mercedes. Možná je měl doma v automatické krabičce, která jimi čas od času otočila, aby se nezastavily, když je Cox zrovna neměl na ruce.

"Ale ne, podívejte, kolik je hodin. Hrozně rád bych tu zůstal a povídal si s vámi dál, ale bohužel musím běžet - na programu je další z akcí dnešního večera. Výsadní postavení zavazuje. Jsem moc rád, že jsem se s vámi konečně sešel. Přeji vám štěstí ve vaší práci, Tome a Marisso. A na rozloučenou ještě něco, co mě naučil trenér, když jsem byl na střední škole: Někdy dostanete

medvěda a někdy medvěd dostane vás." Pomalu, po vojensku se jim uklonil a odešel.

Když byl pryč, Marissa se podívala na Thorna a řekla: "On si s námi hraje, Tommy."

Přikývl. "Jo. To, co řekl nakonec o medvědovi, to dost dobře dokazuje. On se chvástá. Ví, že to víme, ale myslí, že na něj nemůžeme."

"Podle mě tolik peněz a moci člověku zajistí spoustu sebevědomí," řekla.

"Ale i Achilles měl svou patu," řekl.

"A kdyby měl kovovou botu, byl by nezranitelný," řekla.

"Na čí straně vlastně jsi?"

"No přece na tvé, Tommy. Po tvé levé ruce, jestli se nepletu." Teatrálně na něj zamrkala.

Usmál se i přes rozladění, které mu přivodil Cox. Kostky byly vrženy. Ten člověk věděl, kdo jsou a že po něm jdou, a měl tu drzost stát tu a oťukávat si je.

Uvidíme, kdo koho dostane, pane Medvěde.

33 KAPITOLA

New York City

Když se Cox vracel limuzínou zpět z té charitativní večeře, nalil si drink, bourbon s ledem. Neměl radost. V okamžiku, kdy se k němu přiblížila Theironová se žádostí, jestli by mu mohla představit Thomase Thorna a jeho snědou přítelkyni, bylo Coxovi všechno jasné. Net Force musela nějak rozluštit ten soubor navzdory opatřením, která učinil Eduard, aby tomu zabránil. Věděli, že je špion. Přišli mu vzít míru na rakev, kterou doufali, že mu stlučou.

Díky rychlému telefonátu získal informace o Thornovi a jeho milence, která pracovala pro CIA. Když spolu pak konečně mluvili, byl vyzbrojen lépe.

Cox se napil. Thorna s tou ženou trošku znejistil, protože věděl, že nejlepší obranou je dobrý útok. Ať vědí, že ví, co mají za lubem, tím je vyvedl z míry, takhle se propracoval až na vrchol. Vracej víc, než kolik dostaneš, taková je cesta k vítězství.

I přesto musel bojovat, aby nepanikařil. Skutečnost, že to vědí, neznamenala totéž, jako kdyby to mohli prokázat. To mu bylo jasné. Pokud neměli v ruce nezvratné důkazy, něco naprosto jistého a nezpochybnitelného, federálové proti němu nic nepodniknou. Rus byl po smrti, ostatní kopie souboru byly buď ztracené, nebo je to mělo brzy postihnout, a jeho jméno uvedené ve starém sovětském dokumentu? Každý právník hodný své funkce by mohl namítnout, že takový údaj může být jen dezinformací s úmyslem pošpinit jeho pověst, zasít nedůvěru. To samo o sobě nic neprokazovalo. Jméno na seznam může přidat kdokoli. Kromě toho, jak víme, že ten dotyčný soubor není zcela smyšlený?

Ano, kdyby věděli, nakolik si nepřál, aby se taková informace zveřejnila, mohli by to proti němu použít, ale to naštěstí nevěděli. A jakékoli hrozby pošpinit ho by vyústily v právní a politické potíže, které by donutily člověka zbrzdit. Politik by musel být skutečně velmi odvážný, aby se vydal na takhle riskantní cestu, kde by šlápnutí vedle mohlo způsobit konec jeho kariéry. I nejpřísnější federální vyšetřovatel měl nadřízené, jimž se zodpovídal, a ti zase měli své šéfy. Čím výš se člověk dostával, tím víc bylo vše podřízeno politice. Ministři spravedlnosti a prezidenti se nevydávali naslepo do neprobádaných vod.

Šikovný politik věděl, že když zápasíte s obrem, musíte dávat velký pozor na prak. Když poprvé minete, nemusíte být už naživu, až dostanete druhou příležitost.

A když máte jenom jeden kámen? Pak je to riziko opravdu obrovské a odměna za něj by za to měla stát - a být zaručená.

Cox se nechtěl pouštět do křížku s federály, ale v tomto bodě pociťoval jistotu, že ani jim se nebude chtít rozpoutávat válku. Neměli zaručeno stoprocentní vítězství. Takže nemohli.

Měl na to pomyslet samozřejmě mnohem dříve, dávno před dnešním večerem. Jeho první reakce na hrozbu, že ho po tolika letech odhalí, když poslal Eduarda na Jaye Gridleyho, byla... méně promyšlená, než být měla. Viděno zpětně jednal ukvapeněji, než bylo rozumné. Ale pak i náznak skandálu ve spojení s takovými věcmi působil nesnesitelně. A kromě spisu Net Force existovalo ještě několik dalších faktorů.

A teď? Teď, s obviněním založeným jen na jediném dokumentu, úplně bez podpůrných dokumentů? Tomu by se mohl vysmát. Já? Komunistický špion? Bože můj, člověče, podívejte se na mě! Já jsem Samuel Walker Cox, miliardář! Přišel jste snad o rozum?

Tomu by se smáli i jeho nepřátelé - pokud by se to nedalo podepřít nezlomnými důkazy.

Kdyby se objevil nějaký kontakt, který by byl ochoten svědčit, k tomu doklady z oficiálních zdrojů, to by mělo větší váhu, ale soubor, který snad Net Force dostala od našich někdy přátel a někdy nepřátel z Turecka? A kde je jejich kopie, která to potvrzuje? Říkáte, že se ztratila? A co Rusové, ti by snad měli mít nějaké důkazy, ne? Cože, že je nemůžou najít?

Teda, teda.

Byl už v lepším postavení než dřív. Pořád nic ideálního, ale i tak, kdyby na to přišlo, mohl si dovolit nejlepší advokáty na světě.

Kdyby na to přišlo.

A pokud nepřijdou s něčím jiným, Cox si byl poměrně jist, že na to nedojde. Člověk nemusí umět předpovídat počasí, aby zjistil, odkud vítr fouká. Všechno ještě nebylo ztraceno.

Dopil svůj drink. Bylo mu jasné, že musí zastavit Eduarda. Jestli Net Force ten kód rozluštila, což se zřejmě stalo, jinak by se na něj nepřišli podívat, tak veškeré další útoky proti jejich lidem by byly zbytečné a nebezpečné. Eduard byl loajální, ale co kdyby ho zajali nebo zabili? Mohl existovat způsob, jak by ho spojili s Coxem, a to by jim poskytlo další vedlejší důkazy, jakkoli mlhavé. Kdyby nepřišli s ničím jiným, byl by v bezpečí. Nejlepší bude nedávat jim žádnou další šanci, třebaže by šlo o něco nekonkrétního.

Pokud oheň vašeho nepřítele jen tak skomírá, není moudré poskytovat mu víc paliva.

Zalovil v kapse sedadla a vytáhl jeden z jednorázových telefonů. Vytočil současné Eduardovo číslo.

Net Force je sice možná bouřka, která se žene jeho směrem, ale když bude sedět na zadku, přikrčený a počká, tak se to přežene. Nemá smysl pokoušet osud tím, že zůstane za bouřky stát sám v poli.

"Ano?"

"Zrušte stávající dohodu," řekl Cox. "Ukliďte všechno, ať nezbude nic, žádný nepořádek. Nic."

"Ano, pane," řekl Eduard.

A bylo hotovo.

34 KAPITOLA

University Park, Maryland

Týden po setkání s Coxem se na téhle frontě nic nového neobjevilo. Neustálé sledování - které stálo značnou část jeho rozpočtu - nepřineslo nic víc než jen krátké zahlédnutí Natadzeho společně s Coxem.

Thorn pozval Marissu na večeři. Vybral malý, ale příjemný podnik, kde by si mohli popovídat. Přál si ji lépe poznat, ale taky ji chtěl seznámit s pár věcmi, které ho trápily, a chtěl obojí provést nerušeně.

Po jídle a nad kávou stočil rozhovor zpět na večírek, jehož se zúčastnili. "Stála jsi tam a poslouchala, jak nás ponouká," řekl jí. "Víme, že je vinen, chybí nám jen důkaz."

"Čeho víme, že se dopustil?" zeptala se.

"Nechal zabít aspoň jednoho člověka, o kterém víme, třebaže šlo o ruského agenta a ne zrovna velkou ztrátu pro lidstvo. A poslal někoho, aby postřelil Jaye Gridleyho - i když ten přežil. Jediné, co v tom dává smysl, je, že se bál něčeho, na čem Jay zrovna pracoval, a podle mého jeho jméno figuruje na tom seznamu sovětských agentů - tím by se vysvětlovalo, že odstranil toho Rusa. Nedává to moc smysl, že bohatý člověk dělá špiona pro komunisty, ale vsadím se, že je to tak. Ten člověk byl špion. A možná stále ještě je."

Vzdychl. ‚Jsem si jist, že v minulosti udělal ještě další aspoň stejně špatné věci, ale nemáme vše potřebné k tomu, abychom ho dostali."

"Tak to někdy chodí," řekla Marissa. "Povím ti příběh."

"Další příběh? Ty bys měla mít vlastní pořad v televizi," řekl. "'Hovoří k vám moudrá Marissa.'"

"To je pravda, měla bych. Je hezké, že sis toho všiml."

Zasmál se.

"Kde je vůle, cesta se obvykle najde taky. Jsme tropické bytosti, naše těla jsou určena pro teplá podnebí, louky, stromy. Ale vynalezli jsme si i oblečení, jež nám dovolí procházet se po Jižním pólu, máme stroje, které nám dovolí urazit rychle velké vzdálenosti, překonávat země, oceány - nebo proniknout hluboko pod hladinu, když chceme. Dokonce jsme byli na Měsíci, překonali jsme chladné vakuum, kde bez ochrany zemřeš během pár vteřin."

"Jo, jsme přizpůsobiví. A dál?"

"A dál, sice se nám vždycky nepodaří najít nejdokonalejší řešení, ale na každou otázku obyčejně dokážeme něco odpovědět. Teď si povíme něco o sněžných běžcích."

Napil se kávy. "Dobře, beru, co je to sněžný běžec? Nějaký druh extrémního sportu?"

"Když v minulosti bylo v létě teplo a ještě neexistovalo chlazení, obvykle jsi musel pít pivo teplé. Když sis do něj chtěl hodit něco, čím by sis ho ochladil, měl jsi tři možnosti: počkat na zimu; nasbírat a uskladnit spoustu ledu v chladu a temnu, třeba v jeskyni nebo ledovém domě; nebo zajít na místo, kde ležel led přirozeně, a vzít si ho. V mírných nebo dokonce tropických zemích se taková místa dají obyčejně najít."

Thorn o tom na chvíli přemýšlel. "V horách," řekl pak.

"Správně," řekla. "Takže i když dole v nížinách jsou třicítky, o patnáct set až tři tisíce metrů výš v horách může ležet na zemi sníh, zamrzlá jezera a tak."

"Aha."

"Římané, Evropané, dokonce i v Jižní Americe měli svoje sněžné běžce. Vezmi si, že jsi nějaký incký vládce v Peru někdy v době, kdy se plavil Pizarro, a máš hrozně rád ledovou čokoládu v horkém létě. Takže sis pro led poslal svoje sněžné běžce. To byli lehkonozí hoši, kteří svedli uběhnout maratonské vzdálenosti celkem svižně - aspoň než se dostali pod kopce. Cestou nahoru museli samozřejmě trošku zvolnit, a když se vraceli, nesli na zádech velké vodotěsné koše vystlané listím a zabalené do nějaké izolace a v nich dvacet pětadvacet kilo udusaného sněhu nebo ledu ze zamrzlého potoka podle pánovy chuti. Samozřejmě to hodně rychle tálo, jakmile jsi opustil ledové oblasti, takže jsi musel běžet hodně rychle. Když ses vrátil do chrámu nebo tam, kde král hodoval, většina už nejspíš roztála, takže brzy ses mohl připravit na další cestu nahoru, a když král pořádal večírek, tak sis moc neodpočinul."

"Uspěchaný život."

"Něco jako pošťák," řekla. "Spousta cvičení venku a poměrně dobrý plat. Tihle běžci dostávali kvalitní stravu, protože museli být ve formě. Ale chci tím říct, Tommy, že ho možná nedostaneš přímo, ale je to podobné jako s ledem v létě. Když o to opravdu stojíš, nějaký způsob si vždycky najdeš."

Vzdychl. "Asi máš pravdu."

"Samozřejmě že mám pravdu. Stačí, abys zapojil svůj inteligentní mozek a

vymyslel něco, jak ten úkol vyřešíš."
Přikývl. Jistě, měla pravdu. Jen kdyby to bylo tak snadné, jak naznačovala.

35 KAPITOLA

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Uplynul další týden, ale Net Force nenašla o Coxovi nic dalšího.

Jay Gridley sice narazil na netu na nějakou informaci, že Natadze odletěl ze země, ale říkal, že mu to připadá nepravděpodobné, a když si Thorn jeho zprávu prohlédl, souhlasil s ním. Ty náznaky byly až příliš dokonalé - po menší práci zjistili lety, jméno a data, ale cestujícího nevyfotila žádná z bezpečnostních kamer a kopie jeho dokladu se nějak nepovedla, takže z ní nezbylo nic, jen zápis, že ji zkontrolovali. Bylo to příliš jednoduché a Jay i Thorn si říkali, že to je jako herinek, kterého jim někdo předhodil, aby je odlákal od Natadzeho stop.

To, v co Thorn doufal, se nestalo. Mít lidi v terénu non-stop bylo moc drahé, a protože to nemohl ospravedlnit ničím jiným než podezřením, musel je odvolat.

Horší bylo, že hovořil s dávným přítelem, jenž pracoval pro ministerstvo spravedlnosti, a před pár minutami absolvoval dlouhý a nepříjemný rozhovor s ředitelkou FBI. Informace z obou míst nebyly zrovna povzbudivé.

Když se vracel z ředitelčiny kanceláře, připadal si jako omráčený. Už si myslel, že ví, jak politika funguje, ale ona mu dala na srozuměnou, že ve skutečnosti o tom ví hodně málo.

Realita byla ošklivá.

A teď musel tuhle lekci předat dál.

Nešlo to dobře.

Jay řekl: "Je mi líto, já asi nevidím, kde je problém. Je to přece zloduch - nejspíš špion, rozhodně vrah, a aniž bych si to chtěl brát osobně, poslal svého poskoka, aby mě střelil do hlavy!"

Kent přikývl. "Gridley má pravdu."

Fernandez dodal: "Taky se připojuju."

Thorn vzdychl. ‚Já ale přece netvrdím opak. Cox je zcela jistě zloduch. Ale bylo mi naznačeno, že tak snadné to není."

Podíval se na ně a věděl, že ať se snaží sebevíc, než je přiměje, aby pochopili celkový obrázek, nebude to snadné. Zejména proto, že s ním sám nesouhlasil.

"A naznačeno kým?" zeptal se Kent.

"Člověkem z kanceláře ministra spravedlnosti. A mou šéfkou. Ta to má od svého šéfa, kterým je, jak snad nemusím říkat, prezident těchto Spojených států, k jehož spokojenosti sloužíme."

"Politika. To je prostě paráda," řekl Kent. Jeho tónem by se dalo brousit sklo.

"Nejde jen o to, že Cox je bohatší než Midás," řekl Thorn, "i když si může dovolit poslat na vládu celý pluk právníků a zabránit tomu, aby šel do vězení, než zemře na sešlost věkem - pokud se nám vůbec podaří získat obvinění - ale to není naše starost."

"Co je tedy naše starost?" zeptal se Jay. "Říkáš, že toho na něj nemáme dost, abychom ho mohli zavřít."

"Víš sám, že nemáme. Dokonce ani s jistotou nevíme, proč to dělal. Máme jenom domněnky. I kdybys ten kód rozluštil a našel jeho jméno na seznamu agentů, neprokazovalo by to, že jako agent působil."

"Pracuju na tom. Dostanu to. A co jeho spojení na Natadzeho? Kde by vzal ostřelovač dostatek informací, aby schoval svůj dům za všechny ty firemní zástěrky? To muselo vzejít od Coxe."

"To my víme. Jenže každý právník s polovičkou mozku by se tomu u soudu vysmál - Cox nenechal žádné otisky prstů a Natadze si mohl návod, jak se to

dělá, přečíst v knize."

"Houby," řekl Jay.

"Já to nevyvracím. Koukni, jde o to, že kdybychom měli spousty důkazů, je možné, že by to nikam nevedlo."

Fernandez, čerstvě povýšený na kapitána, řekl: "Prosím?"

Thorn zavrtěl hlavou. "Vysvětlím vám to tak, jak to vysvětlili mně. Pamatujete si na skandál s Enronem před asi deseti lety? Velká firma, kterou přistihli při tvůrčím zacházení s účetnictvím a zbankrotovala?"

"Ano," řekl Fernandez. "A co?"

"Spousta lidí přišla o penzi, práci, domy, dokonce o rodinu a neměla s tou situací společného nic víc než to, že jejich firmy investovaly do Enronu."

Fernandez přikývl. "Pamatuju si."

"To je největší překážka: Cox je šéfem nadnárodní společnosti s majetkem vyšším než některé země. Po celém světě přímo pro něj pracují desítky tisíc lidí, miliony lidí jsou pak nepřímo napojeny na jeho firmy. Akciové trhy po celém světě obchodují s akciemi v těchhle firmách."

"Jak říkal tady kapitán," řekl Kent, "a co?"

"Mezinárodní koncerny, jako je Coxův, mají velkou váhu. S ohledem na podstatu světové ekonomiky, kdy je každý napojen na každého, je to takový domeček z karet. Když vytáhneme nesprávnou, celé se to zhroutí."

Fernandez se toho chopil první: "No, takže ho máme nechat běžet, protože by to třeba mohlo způsobit potíže na účtech pár bohatých lidí?"

"Nejde tu jen o bohaté. Jde o přísloveční vdovy a sirotky, kteří si nemůžou dovolit ty potíže, o nichž hovoříte."

"Chceš říct, že když zatkneme Coxe, způsobíme tím kolaps celosvětového hospodářství?" zeptal se Jay. "Ale no tak!"

Thorn znovu zavrtěl hlavou. "Nevím. Možná to nezpůsobí vůbec nic. Nebo možná pokud by se vrchní šéf označil za vraždícího sovětského špiona, mohlo by to natolik otřást důvěrou investorů, že by se začali masově zbavovat svých akcií. Nebo by se zákazníci tak vyděsili, že by se rozhodli odstěhovat své obchody jinam. To nevíme."

Vzdychl. Sám tomu dobře rozuměl. Taky byl součástí té komunity. Ale nenáviděl to, nenáviděl pomyšlení, že by Cox mohl být nedotknutelný. "Hele," řekl, "jakmile se začneme zabývat tím, jak ten člověk pracuje - a to bude muset tvořit součást toho šetření - nedá se předem určit, na co narazíme. Člověk, který je ochotný zaprodat svou zemi a nechat zabít lidi, asi jednal v obchodě poměrně bez skrupulí. Jakmile tam začnou federálové převracet kameny, určitě se objeví spousta hodně nepěkných věcí. Neexistuje způsob, jak to zjistit dopředu."

"Tohle je mi ale úplně..." spustil Jay.

"Podívej se na to takhle," přerušil ho Thorn. "Tvůj čtyřiašedesátiletý táta se rozhodne jít po čtyřiceti letech tvrdé práce do důchodu. Coxovo impérium se otřese a burza jde do háje. Společný fond, kam tvůj táta investoval velkou část důchodu, přijde o většinu své hodnoty. Hnízdečko, které si budoval celý život, je najednou... fuč. Asi bude muset dál pracovat - pokud ještě může - a veškerá pomoc, kterou mu poskytne sociální pojištění, bude vzhledem k tomu, jak se ten program zmítá na pokraji propasti, asi minimální."

"No dobře, ale..."

"A teď to vynásob řekněme pár miliony podobně starých lidí, co půjdou do důchodu za rok až dva. A nejde jenom o ně, jde i o obchody, kam chodí, o jejich děti, o studijní fondy jejich vnoučat. Když se celá řada lidí ocitne na podpoře, přijde o domy, onemocní, nemůže si dovolit léky nebo doktory, ta vlna zachvátí celou společnost. Jako motýlí křídla v Kansasu, která jsou příčinou tajfunu v Číně, Jayi. Nejde jen o pár bohatých lidí, co by holt museli počkat s nákupem nové jachty na příští rok."

Nikdo z mužů za stolem nebyl hloupý. Viděl na nich, jak o tom přemýšlejí.

Nakonec řekl Jay: "Dobře. Takže tam nemůžeme vletět v plné polní a Coxe

sebrat. Ale nic nedělat taky nejde. Takže co uděláme?"

Thorn se podrbal na tváři. Teď ho čekala ta nejhorší část. "Dozvěděl jsem se, že můžeme přimět federálního vyšetřovatele, aby to dohodl se státními a místními úřady a předložil mu nějakou nabídku."

"Nabídku?"

"Ano. Potichoučku, v ústraní. Souhlasíme, že po něm nepůjdeme a předložíme mu nějakou dohodu, na jejímž základě Cox půjde do důchodu, vzdá se vlády nad svým impériem, možná i zaplatí velkou pokutu."

"Cože?! Ten člověk je vrah!" Tentokrát promluvil Fernandez. "A vláda mu chce nechat volné ruce?"

"S ohledem na to, co máme, prokázat jeho prohřešky před porotou by bylo nesmírně náročné. Ví, že ho sledujeme, a neudělá ani krok vedle. Nemůžeme zjistit nic dalšího."

Odmlčel se a pak pokračoval. "Kdybychom měli jeho doznání, video, na němž by škrtil nemluvně před stovkou svědků, i tak by byl celý ten proces plný překážek. Mohl by se dostat k některému z porotců, nabídnout mu dostatek peněz, aby si koupil vlastní město, kdyby chtěl. Při soudu se může zvrtnout spousta věcí, všichni víme, že Cox si přivede největší, nejpodlejší žraloky na světě, aby mu v tomhle souboji pomohli. Kdyby utratil za svou obhajobu deset milionů, sto milionů dolarů, bylo by to z jeho pohledu jenom kapesné. Možná z toho nakonec vyvázne zcela bez poskvrnky a váš otec a milion dalších otců mezitím možná skončí v útulku nebo na ulici. To by se vám líbilo?"

Nikdo nic neříkal.

"Člověk jako Cox žije pro hru," řekl Thorn. "Když se nám podaří vzít mu aspoň tu, bude to pro něj jistý trest." Bylo to chabé, to věděl, ale nic jiného jim nabídnout nemohl, což ho samotného štvalo.

"Jenže pořád bude miliardářem a bude si žít na vysoké noze," řekl Fernandez. "Jak moc ho to raní, když to tak dopadne?"

Thorn na to neznal odpověď.

"Hlavně musíš předpokládat, že na tu dohodu přistoupí," řekl Jay. Hořce. "Nemáme dostatečnou páku, abychom toho moc svedli. Taky může poslat federály do háje a pohrozit jim, že s tím půjde k soudu."

"To je možné."

"To je na houby," řekl Fernandez. "A jak."

Thorn přikývl. "Ano. To je. Není to správné. Ale tak se má situace. Jenom vám říkám, co jsem se dozvěděl. Náš úkol byl ho dopadnout. Odhalili jsme ho. Teď máme zavřít pusu a nechat to plavat."

Tím byla schůze prakticky u konce, nikdo z ní neměl radost - hlavně ne Thorn. Když muži odcházeli, Thorn zastavil Fernandeze. "Julio, můžete ještě na minutu?"

"Jistě. Co se děje?"

Když ostatní odešli, Thorn mu to prozradil. Fernandeze to překvapilo, ale trvalo jen pět vteřin, než souhlasně přikývl. Thorn si byl jist, že s tím bude souhlasit. V této otázce byli zajedno. Thornův děda ho naučil, že právo a spravedlnost jsou vzdálení příbuzní; že když jsi nucen vybrat si jedno či druhé, je lepší zvolit spravedlnost, i když se tím možná dostaneš do rozporu se zákonem. Zákony se ale mění, upravují se podle chuti toho, kdo je tvoří, a lidé se někdy dopouštějí omylů - jen se podívejte, co bílý muž provedl rudému nebo černému - genocida a otrokářství, to všechno ve své době naprosto legální. Na jedné straně litera zákona, na druhé duše, říkal mu děda - nemusíš mít zrak jako ostříž, abys pochopil, která z cest je ta pravá.

Takže Marissyn příběh o sněžných běžcích se tu uplatnil. Možná, jen možná, by mohla existovat i jiná cesta.

36 KAPITOLA

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Howard si vyklízel stůl, který mu přidělili na přechodnou dobu. Situace s

Coxem byla prakticky vyřešená, aspoň z hlediska Net Force. Jay se stále zatvrzele snažil ten soubor dešifrovat a hledal všude možně cokoli dalšího, co by mohlo změnit rozhodnutí vydat se jiným směrem, ale Howard věděl, kdy má smysl pokračovat, a kdy ne.

Někdy jste vyhráli, někdy prohráli. Tak to chodilo. Tahle konkrétní prohra - nebyla jen jeho poslední u Net Force, ale cítil v tom i kus osobní angažovanosti - bude ale těžko stravitelná.

Zvedl oči a ve dveřích viděl Abea.

"Zametají za sebou stopy," řekl Abe.

Howard řekl: "Jo?"

"Natadzeho dům právě vyletěl do povětří. V podstatě ho srovnali se zemí."

"Fakt?"

"Naši lidé byli už dávno pryč, ale vyšetřuje to místní policie. První hlášení mluví o tom, že šlo nejspíš o zemní plyn, ale já bych neřekl, že to byla nehoda. Jakmile se do toho opřou odborníci, vsadím se, že najdou stopy po rozbušce, i kdyby tam předtím k nějakému úniku plynu došlo."

Howard zavrtěl hlavou. "Počítám, že Natadze nebyl uvnitř, když to bouchlo, že?"

"Po nějakém těle zatím ani stopy. Jestli chceš, budu tě informovat."

"To bych rád, Abe."

"Těšíš se do nové práce?"

"Ano i ne. Bude tam víc peněz. Moje žena bude klidněji spát. Ale asi to nebude taková zábava."

"Kdykoli se budeš chtít vrátit a svézt se s námi, dej mi vědět. Vždycky tu budeš vítán."

"Díky. Moc mě to těší."

Abe odešel a Howard skončil balení. Bylo jasné, že se mu po téhle práci bude stýskat. Jenže lepší plat a větší bezpečnost měly taky něco do sebe.

37 KAPITOLA

Washington, D.C.

Už několik hodin byla tma a ve čtvrti panoval klid. Natadzemu se svíral žaludek a žluč mu stoupala do úst, když se blížil k troskám svého domu, přesouval se od stínu do stínu, pohyboval se velmi opatrně.

Jednou tudy projel ve vypůjčeném autě a z toho, co viděl, se mu sevřely vnitřnosti a do duše mu vrhly kus mrazivého strachu. S jeho domem byl amen.

Měl jedinou naději. Ten sejf.

Sejf na zbraně - model Liberty Presidential s žáruvzdornou ochranou - byl umístěný ve sklepě. Kdyby to byl jenom oheň, neměl by větší obavy. Prodejce mu ukázal snímky takového sejfu, který se nacházel v budově, jež shořela do základů, a jeho obsah, mezi nímž se nacházely i cenné dokumenty, zůstal nedotčený.

Musel si najmout partu zedníků, která odstranila část zdi domu a sejf do něj zabudovala, byl to masivní, vypouklý kus izolované oceli, jenž vážil tři čtvrtě tuny. Natadze nechal vnitřek sejfu upravit, aby do něj mohl uschovat pět standardních španělek a ještě mu zbylo místo na revolvery Korth. Friedricha měl vždycky zamčeného, když byl pryč, totéž platilo pro Hausera; ostatní si střídavě bral a ukládal. Momentálně tam byly značky Oribe, Ruck a Byers. Ani ne třetina jeho sbírky.

Místnost ve sklepě, kde se sejf nacházel, byla izolovaná a měla kontrolovanou vlhkost, k tomu systém zpožďující hoření za využití oxidu uhličitého. Ostatní kytary ležely v pouzdrech v té zamčené místnosti a za normálních okolností se jednalo o dostatečnou ochranu. Jenže když se tam konečně přiblížil, pochopil, že nic mimo sejf nemohlo za žádných okolností přečkat. Celý dům se zřítil kromě části komína, sklep byl propadlý a ztmavlý. To viděl i v noci.

Většina jeho sbírky vzácných nástrojů - včetně Elliotta, Whitea, Schramma,

Sprosse a nového Bogdanoviche - byla ta tam. Rozprášená na třísky, spálená na popel.

Měl pocit, jako by dostal ránu kladivem do prsou.

Nešlo o peníze. Mohl si koupit nové, možná ještě lepší než ty, které vlastnil předtím, ale už nikdy nebudou stejné. Ty nástroje byly jedinečné, každý měl svůj zvláštní hlas, a ty hlasy teď navždy umlkly. Byly zavražděny - protože nešlo o nehodu. Někdo vyhodil jeho dům do povětří i s těmi vzácnými kusy uvnitř. Někdo. A kdo věděl, že je to jeho dům? Komu stál za námahu, aby se ho pokusil při výbuchu připravit o život?

Takhle ve Spojených státech úřady nepostupují. Ty by mu dům zkonfiskovaly se vším, co bylo uvnitř, prodaly ho a vydělaly na tom. Nevyhodily by ho do povětří.

Chtělo se mu brečet.

Natadze stál ve stínu půl hodiny a díval se. Bylo pozdě, viděl nataženou žlutou policejní pásku, ale ani stopy po tom, že by na něj někdo čekal. Jaký by mělo smysl hlídat zničený dům?

Když měl jistotu, že je tu sám, pokradmu se přiblížil k domu a sestoupil do hromady suti, která bývala dřív jeho domovem.

Hlavní uzávěr plynu se nacházel ve sklepě. Síla prvního výbuchu překotila sejf na bok panty dolů. Nátěr byl opálený, ale ocel zůstala zachována natolik, aby fungoval číselník. Malou baterkou si posvítil na čísla, když je zadával.

Sejf měl ochránit obsah před teplotami do osmi set stupňů Celsia soudě dle testů, jejichž výsledky mu ukázali, obsah uvnitř se pohyboval hluboko pod bodem vznícení papíru při extrémních venkovních teplotách trvajících déle než půl hodiny. Normální požár domu by nikdy takových hodnot nedosáhl. I kdyby uvnitř mohlo vzniknout takové horko, aby byl poškozen lak, což bylo zlé, mezi všemi nástroji byly přepážky, takže by se při pádu neměly odřít jeden o druhý. Jedině Byers, ten byl nahoře a vychýlený, se možná mohl pohnout víc.

Jenže - jak velký otřes zaznamenal sejf? Při explozi tak silné, že zničila většinu domu a překotila tříčtvrtětunový sejf, musela být vyvinuta značná síla.

V ústech měl strachy vyschlo, zadal kombinaci a vytáhl západky. Když sklápěl dvířka na zem, div si nevykloubil rameno. Zjistil, že zadržuje dech, když namířil baterkou dovnitř...

Friedrich byl uprostřed vedle Hausera. Vytáhl nejdřív jej a zmocnil se ho obrovský pocit úlevy. Byl v pořádku! Lak byl hladký, nezkrabatělý. Opatrně ho tam vrátil, vytáhl Hausera, a i ten byl bez poskvrnky!

Ruck byl celý! I Torres!

Byers, úplně nahoře, utrpěl jisté poškození. Část kytary, která ležela nejblíž u stěny sejfu, byla částečně opálená. Lak utvořil bubliny, viděl v něm i malé praskliny. Nezdálo se, že by zasahovaly do dřeva lubu samotného, což znamenalo, že by to mělo jít opravit.

Děkuju, pane bože. A děkuju ti, Liberty sejfe.

Vrátil Byerse zpátky do sejfu, s jistou námahou zavřel dveře a otočil číselníkem. Chtěl se vrátit pro auto, přijet sem a vzít své cenné nástroje. V bytě v New Yorku si nemohl dovolit nainstalovat takhle velký sejf, ale existovala místa, kde by mohl kytary uskladnit, než si najde nový dům, kam sejf uloží. Ohnivzdorná místnost v prvotřídní úschovně, která se zaměřuje na vzácné písemnosti, starožitnosti, kožešiny a podobně, bude pro to ideální.

Když spěchal pro vůz, pocit strachu a obav, jenž se ho zmocnil předtím, byl vystřídán pocitem vzteku.

Proč to udělal? K čemu to bylo? Musel přece vědět, že Natadze tu nebude. Proč ničil dům?

A jediné, co ho napadlo, bylo to, co mu Cox řekl poté, co se sešel se šéfem Net Force na tom večírku.

Všechno ukliďte, ať nezbude nic, žádný nepořádek. Nic.

Nepořádek? Člověk, který zničil místnost plnou nejlepších kytar jen proto,

aby měl jistotu, že v té místnosti nezbudou žádné inkriminující předměty? Takový člověk si zasluhoval nejpřísnější potrestání.

38 KAPITOLA

New York City

Cox cvičil, na hodinkách viděl, že mu zbývá ještě pár minut. Při vzpomínce na telefonát, který obdržel před hodinou, se usmál.

Tedy nesmál se, když mu jeho právníci řekli o snaze vlády a jejím opatrném přístupu, i když mu do smíchu bylo. Vláda mu chtěla učinit nabídku, ušetřit zemi zdlouhavého procesu...

Cox hrál poker o vysoké sázky s těmi nejlepšími. Stačily mu dvě vteřiny, aby si uvědomil, že nemají v ruce vůbec nic a jenom blafují. Nemyslel si, že by zkusili něco podobného, opravdu ne, možná to nebylo takové překvapení - když nemůžete získat celý bochník nebo ani půlku, třeba by se dalo usmlouvat pár kůrek.

Ale on jim nechtěl dát ani tohle.

Už poslal do hry své advokáty, ti měli umlčet zvěsti, jež se jistě brzy vynoří. Válka s terorismem nepokračovala tak skvěle, jak by měla, Střední východ byl pořád nezahojenou ranou, země se ocitla na pokraji recese a současná vláda se ve svém zoufalství snažila najít nějaké vysoké cíle, do nichž by se mohla opřít. Potřebovala vítězství, cokoli, co by se dalo přednést tak, aby to vypadalo úžasně, a obyčejní lidé milovali pohled na to, jak bohatého a mocného člověka předvádějí před soud.

Advokáti to rozjedou a nakonec bude vypadat špatně vláda. Ne člověk, který právě rozdal deset milionů dolarů různým charitativním organizacím a zaměstnával tolik lidí na tolika dobrých pracovních místech.

Federálové takovou váhu neměli a Samuel Walker Cox nepatřil k těm, co utečou, sotva na ně někdo bafne.

"Vyřiďte jim, že nemáme zájem," řekl svým právníkům. "Dejte jim naprosto jasně na srozuměnou, že žádné vyjednávání nepřipadá v úvahu. Tady končí hra. Zajistěte to tak, aby jim bylo jasné, že už prohráli."

Tím je naštve, ale co? Neměli v ruce vůbec nic, a když někdo prohlásí, že blafujete, tak jste prohráli.

Rozsvítila se kontrolka soukromé linky a Cox zvedl sluchátko. "Haló?"

"Můj dům vyletěl do povětří," řekl Eduard.

"To je hrozné." Po chvíli: "O takových věcech bychom se neměli bavit ani na zajištěné lince."

"Kdo mohl něco takového udělat?"

"Proč se ptáte mě? Já nevím. Nějaký nepřítel z minulosti?"

"Mí někdejší nepřátelé už dávno nejsou mezi živými."

"Je to jen dům, příteli. Najdeme vám nový."

Chvíli bylo ticho. Pak: "Ano, máte pravdu. Odpusťte, že jsem vás s tím obtěžoval."

Někdo zničil Eduardův dům? Kdo? A proč? Nemohlo jít třeba o nehodu?

Podíval se na hodiny. Už jenom minuta. Dům nic neznamená. Mohl by Eduardovi koupit padesát domů, mohl by každý týden v roce spát v jiném, kdyby chtěl.

Cox stiskl tlačítko "Stop" a pomalu se zastavil. Někdo vyhodil do povětří Eduardův dům? Kdo? Proč? A co je ještě důležitější, jak?

Cox sám to neudělal. Tím si byl jist. A věděl, že Net Force by se do ničeho takového nikdy nepustila. Což znamenalo, že o Eduardovi se dozvěděl ještě někdo, a to prostě nemělo být možné.

"Tohle je příliš vážné," řekl. "Neukazujte se. Dejte mi čas, prověřím to. Pak si promluvíme."

"Ano," řekl Eduard a zavěsil.

Cox se vrátil ke cvičení. Podle hodin už mu zbývala jen asi minuta, ale myšlenkami už nebyl na tom trenažéru, ani si nevychutnával své absolutní

vítězství nad Net Force. Tohle bylo nečekané a nečekané věci byly vždycky zlé.

Natadze seděl v autě a díval se z okna na autobus, který zastavil a z nějž vystupovali cestující. Cox zareagoval, jako by o tom výbuchu nic nevěděl, ale Natadze se už nechtěl nechat ošálit. V Natadzeho domě nebylo nic, co by ho spojovalo s Coxem, nic. Jenže takový boháč měl o vlastnictví i o ceně věcí jiné představy. Jeho jedinou vášní byly jeho obchodní hry. Z jeho pohledu šlo vyřešit všechno. Peníze, majetek, byly to jen prostředky, jak se udržet v obraze, ukázat, že vyhrává. Kdyby se Natadze zmínil o své zničené sbírce hudebních nástrojů, Cox by mu zcela jistě nabídl, že koupí nové. Člověk jako Cox by nikdy nepochopil, že existují určité věci, které si za peníze koupit nelze. Možná byl nejvyšší čas, aby mu to někdo vysvětlil.

Natadze pocítil velký smutek. Vzpomněl si na koláč, který dostal v jedné čínské restauraci v Anglii před mnoha lety. Na obalu stálo: "Snižte očekávání co nejvíc, vyhnete se tak zklamání." To přesně ladilo k jeho názorům, nechal si ten kousek papíru jako suvenýr. I teď ho měl v peněžence. Ale Coxovi důvěřoval, očekával od něj určité věci. To byla jeho chyba. Člověk se nemůže na světě spolehnout na nikoho jiného kromě sebe. Smutné, ale je to tak.

Autobus odjel od chodníku a Natadze ho sledoval. Musel zařídit spoustu věcí. Nejlepší bude, když se do toho pustí rovnou.

39 KAPITOLA

Velitelství Net Force Quantico, Virginia

Thorn seděl za svým stolem a přemýšlel, jestli rozhodnutí odejít z obchodního sektoru do vládních služeb bylo moudré. Jeho první velký případ se měnil v zašmodrchaný problém, který by nerozlouskl ani Alexandr Veliký. Ve světě firem byly věci jednodušší. I tam se samozřejmě vyskytovaly politické potíže, ale víc záleželo na podstatě, a když jste byli šéfem, mohli jste vyřešit hodně situací jen tím, že se vám chtělo.

Vzdychl. Věděl, že to bude výzva, ale netušil, že tak otravná.

Zazvonil mu telefon. Zvedl ho. Bude se muset ovládat, taky by mohl někomu utrhnout hlavu, vzhledem k tomu, jak se cítil.

"Thorn," řekl.

"Veliteli? Tady Watkins, hlavní brána."

Thorn se díval na obraz strážného na monitoru interkomu. "Ano?"

"Je tady nějaký pán a ptá se na vás, říká, že je to osobní. Jmenuje se, hm, Dennis McManus."

Chvíli trvalo, než mu to došlo. McManus? Tady?

‚Jde o to, pane, že má s sebou plný kufr divných věcí a jednou z nich je i..."

"Kord," dopověděl Thorn.

"Ano, pane. Vy ho čekáte? Není totiž na seznamu návštěv."

Nebylo to šílené? Ten člověk se prostě objevil u brány? A s šermířským vybavením? A teď čeká, že Thorn ho pustí dovnitř a pustí se s ním do nějakého souboje o čest?

Thorn se nad tím na chvilku zamyslel. V jiný den a jiný čas by řekl strážnému, ať toho člověka pošle pryč. Jenže McManus si vybral špatný den. "Ano, zapomněl jsem ho tam připsat. Dejte mu visačku a pošlete někoho, ať ho doprovodí do čekárny před mou kanceláří."

Poté, co zavěsil, uvědomil si, že mu srdce buší pekelnou rychlostí. Věděl, proč sem McManus přišel: je to víc než dvacet let a on si přijel zopakovat ten dávný souboj! On snad musí mít o kolečko víc.

Nebo taky ne. Z té záležitosti s Rusy, boháčem a dokonce i s Marissou vyplynulo, že Thorn nemá věci natolik pod kontrolou, jak by si přál. Že nedokáže rozpohybovat spoustu událostí, i když by to moc chtěl. Jenže, proboha, pořád přece věděl, jak se drží kord.

Možná to nebylo tak šílené. Možná přesně tohle potřeboval.

Thorn vstal, protáhl si ramena a uvolnil je. Tréninkové vybavení měl v

tělocvičně kousek odsud. Ten člověk si chce zahrát? Fajn. Výhra, prohra nebo remíza, z toho na Thorna dýchala úleva a bude to jeden proti jednomu, jestli si s tím neporadí, může nadávat jen sám sobě. A to přesně mu vyhovovalo.

"Tak sem s tím, kamaráde," řekl tiše a zamířil ke dveřím kanceláře.

Když se s McManusem sešel, neusmál se. Poslal doprovod pryč.

"Tělocvična je tudy," řekl.

Ani McManus se neusmál. Ale nevypadal překvapeně, že Thorn má svoje vlastní zbraně tady v práci. Člověk může s tréninkem skončit, ale kdo je opravdu seriózní šermíř, nikdy toho úplně nenechá. Dá se říct, že do jisté míry vám to navždy ovlivní názory. Všichni kamarádi ze šermování, s nimiž Thorn zůstával v kontaktu, si pořád nechávali svoje meče, a i když většina z nich už nesoutěžila na turnajích, trénovat nepřestal nikdo. Fakt, že Thorn se pořád zapojoval do diskusních skupin na netu, jistě stačil McManusovi k tomu, aby pochopil, že jeho zájem o šerm dosud nepohasl.

Kdo k šermu jednou přičichne, už toho nenechá.

McManus šel za ním chodbou k tělocvičně, nikdo z nich nemluvil. Takhle odpoledne tu bylo prázdno, což Thornovi vyhovovalo. Beze slova si šel pro vybavení a McManus si začal vybalovat své.

Když se Thorn vrátil, viděl McManuse, jak mává mečem tam a zpět a uvolňuje si paži a zápěstí. Vybalil si masku, náprsenku a blůzu, ale nic z toho si zatím neoblékl.

Na hrotu meče měl ochrannou kuličku. Naštěstí si ji nezabrousil, takže asi neplánoval, že půjde o souboj na život a na smrt.

McManus jeho pohled zachytil. Natáhl k Thornovi svůj meč ve výšce prsou. "Můžeš si to prohlídnout, jestli chceš. Nechci ti ublížit, Thorne, jenom tě porazit. Ten rozhodčí ti tenkrát přisoudil zápas, který jsem měl vyhrát já. Nebýt toho, stal jsem se mistrem."

Thorn zavrtěl hlavou. Skutečný šampion by tu porážku spolkl a trénoval by usilovněji, aby si udržel své postavení. Zaměřil by se na vlastní slabinu a udělal z ní svou silnou stránku. Trénoval by a cvičil tak dlouho, dokud by nevyhrál. McManus v téhle třídě nebyl.

"Uvidíš," řekl McManus. Natáhl se pro svou masku.

Ale tohle Thorn nechtěl. A co víc, právě v téhle chvíli to nebylo něco, co by Thorn potřeboval.

"Mám jiný nápad," řekl Thorn. "Nech blůzu a masku na lavici. Budeme zápasit, jako by to byl opravdový duel - ne do první kapky krve, ale do smrti. První opravdový zásah, který by při souboji ostrými šavlemi znamenal vážné nebo smrtelné zranění, vyhrává. Žádné šlehnutí, bičování, žádné poklepávání na paži. Zkusme ty kordy použít, jako by byly skutečné."

McManus zaváhal. Zamračil se.

"Tak co je, Korde? Nechal jsi odvahu doma?"

McManus skřípal zuby. Svaly na čelisti se mu zavlnily.

"Tys mě vyzval, příteli," řekl Thorn. "Nebo to teď chceš radši zabalit a odjet?"

"Ne!"

Thorn mu ukázal hrot svého kordu, na němž měl připevněnou ochrannou kuličku. McManus se jí dotkl, ověřil si její upevnění.

"Mohl bys podvádět," řekl mu. "Předstírat, že zásah neplatí."

Thorn mávl rukou. "To ty ale taky. A k čemu to? Nikdo tu není. Nesledují nás žádné skryté kamery, netleská žádné publikum, nemůžeme oklamat žádného rozhodčího. Jsi tu jenom ty a já. Když někdo z nás zaznamená bod, budeme to vědět oba a o to tady jde především, ne?"

Thorn si svlékl košili, byl rád, že se udržel v dostatečné formě, aby mu nebylo trapně. Odhodil ji na lavici, otočil se a šel do středu žíněnky. Tam se obrátil, zbraň směřující k zemi.

"Chytej ryby nebo chystej návnadu, Korde. Vyber si."

McManus si prakticky strhl košili, ani on neztloustl, i když byl ve

středním věku. Kráčel po žíněnce k Thornovi. Stáli proti sobě metr a půl. Thorn pozvedl svou zbraň na pozdrav. McManus ho napodobil.

"En garde!" řekl Thorn.

Očekával, že McManus bude opatrný. Oba se ocitli na neznámém území, šermovali bez ochrany, a i když riziko smrtelného zranění bylo mizivé, bylo by velmi snadné přijít o oko. McManus to věděl stejně jako on, takže počítal, že oba začnou pomalu, každý se pokusí změřit si svého protivníka, než se akce rozjede.

Mýlil se.

McManus doskočil na přední nohu, snažil se ho rozptýlit, pak se vrhl dopředu. Špičkou mával ve výšce, mířil Thornovi na obličej, pak ji sklopil ve snaze tísnit Thornovu čepel.

McManus trénoval. Nebo se aspoň udržoval ve formě. Provedl ten pohyb pevně a rychle. Dobré.

Thorn se usmál a ustoupil dozadu mimo dosah, odmítl příležitost postavit se blízko ke svému protivníkovi. Když se McManus vrátil do obranné pozice, Thorn ho krátce pozdravil.

"Hezký pokus," řekl.

McManus neodpověděl. Jen sklopil svůj hrot a znovu se k němu přiblížil.

McManus měl rád pod kontrolou čepel svého protivníka, bil a poutal ho při každé příležitosti. I to Thorn věděl. Otázkou bylo, co s tím vědomím může udělat?

Když se jeho protivník znovu přiblížil, Thorn nechal svůj vlastní hrot vyletět vzhůru, zvedl svou obranu, jako by se chystal zatlačit McManusovi na obličej.

Přesně jak čekal, McManus rychle udeřil Thornovi do čepele, měřil ho, testoval, zkoušel. Thorn se mu vymanil, klesl pod čepel a ukročil mírně dozadu, pořád však tlačil nahoru.

McManus znovu udeřil a Thorn se znovu vymanil ve stejném rytmu, budil v něm očekávání, kontroloval svého protivníka.

Udeřit, vymanit se, postoupit, ustoupit.

A znovu.

Thorn věděl, že tohle není VR. Neměl za sebou nekonečně velký prostor a nemohl ustupovat věčně. Jenže ani neměl pocit, že by musel. McManus nikdy nepatřil k nejtrpělivějším.

Všiml si, jak McManus trošku mhouří oči, což by nikdy neviděl, kdyby měli na obličejích masky, a říkal si: To je ono.

Úder.

Vymanit se.

Jenže tentokrát McManus jeho pohyb předvídal, vykročil kupředu o něco rychleji, aby tu vzdálenost překonal, jeho vlastní čepel sledovala Thornovu a snažila se ji zachytit. Jeho hrot se vychýlil z roviny, ruka se mu zvedla z obranné pozice, zatímco se snažil zasáhnout Thornovu čepel.

Předvídání, říkal si Thorn, tě může připravit o život.

Když McManus udělal krok kupředu, Thorn to provedl též, svým hrotem kroužil mimo jakýkoli kontakt s kordem svého protivníka.

Když se přiblížili, dotkli se boky. Na turnaji by rozhodčí souboj přerušil, ale tohle turnaj nebyl a rozhodčího tu taky neměli.

McManus zareagoval dobře, využíval setrvačnost svého předchozího kroku, aby se pokusil přetočit hrot, zvedl svou ruku, paži, rameno, aby se pokusil Thorna zasáhnout, jenže Thorn byl před ním.

Thornův hrot přeletěl McManusovi nad ramenem. Zvedl ruku, pravým loktem držel McManusův hrot dál od sebe a svým hrotem sjel přímo dolů, takže McManuse udeřil do kříže.

Zásah.

Smrtelná rána.

Touché.

Oba se zastavili, Thorn vítězně, McManus užasle.

"Et la" zašeptal Thorn tradiční francouzskou větičku, která znamenala "A tam", ale její význam byl ve skutečnosti "Do tváře".

Pak, stále s úsměvem na tváři, se otočil a zamířil pryč.

McManus za ním se opožděně probral k životu. Chvíli bylo ticho, potom se ozvalo hlesnutí a pak Thorn zaslechl, jak volá: "Ne!"

Po chvíli zaslechl jiný zvuk, který nečekal. Byla to rána, jak McManus zabodl vší silou svůj hrot do země. Slyšel napínání kovu, jak McManus nepřestával tlačit. A pak slyšel prasknutí, když se čepel zlomila.

To vše se stalo během chvilky.

A pak zaslechl, jak McManus spěchá za ním se zlomenou zbraní v ruce.

Thorn se otočil, svůj vlastní kord držel před sebou, jak se snažil znovu zaujmout obranné postavení, jenže McManus měl náskok, takže neměl čas na nic jiného než na prostou reakci.

Thorn měl svůj hrot stále stočený dolů. Trhl s ním do strany, zachytil McManusovu zlomenou zbraň a opsal s ní kruh ve směru hodinových ručiček, McManusovu čepel odrazil do strany. Tím se jeho vlastní hrot ocitl mimo dosah druhého muže, jenže Thornovi už nešlo o to, připsat si další body. Už vyhrál. Teď bylo načase s tím skoncovat.

McManus stál před ním, ve tváři pohled bezmyšlenkové zlosti. Jeho čepel byla uvězněná nalevo od Thorna - prozatím. Thorn mířil svým hrotem k zemi, jeho čepel byla pevně zachycená proti McManusovi, jeho koš vedle levého ucha.

Naprosto bezmyšlenkovitě pak Thorn udeřil McManuse košem do obličeje, zasáhl ho prudce do nosu.

McManus vykřikl a padl na zem, z nosu se mu řinula krev.

Thorn naposledy vykročil vpřed, postavil se nad svým padlým protivníkem, levou nohou přišlápl McManusovu zlomenou čepel, pravou nohu mu lehce položil na hrudník. Pak přitlačil hrot své zbraně McManusovi na krk.

"Prohrál jsi," řekl mu. "Je konec."

Nečekal na odpověď. Nepotřeboval to. Jen se otočil a kráčel pryč, aniž by se ohlédl.

40 KAPITOLA

Long Island, New York

Natadze řídil, Cox seděl na předním sedadle. Jejich Cadillac patřil ke sportovním modelům, byl menší a ne tak okázalý jako limuzína. Jeli po dlouhé, poměrně prázdné silnici směrem do města; v tuhle hodinu tu moc silný provoz nebyl - většinou jen dodávky a maminky vozící děti na fotbal, nikdo z nich blízko.

A právě proto se rozhodl pro tuhle silnici.

"Vyhráli jsme, Eduarde. Je to jasné už z nabídky, kterou mi učinila vláda. Nemají dost materiálů, aby mohli zahájit proces, nebo se mi bojí udělat čáru přes rozpočet, to je jedno. Na tom nezáleží. Můžou se vztekat a vyhrožovat, ale nakonec jsme vítězi stejně my. Nemají nic, čím by nás mohli vystopovat."

Natadze přikývl. Vzpomínal, co zbylo z jeho sbírky kytar ve sklepení domu ve Washingtonu. Všechno to pečlivě zestárlé dřevo bylo pryč. Vzpomněl si na Sprosse s jedinečným vzorem na zadní straně z javoru; na kopii Hausera od Schramma, jeden z raných prototypů; na nového Bogdanoviche s rozetou z přírodního dřeva - tyhle všechny plus deset dalších, všechno zničeno. Jistě, ty, co byly v sejfu, zachránil, ale přišel o deset kvalitních koncertních nástrojů. Natadze to chápal, jako by někdo zničil slavný obraz - i kdyby to udělal jeho majitel, tak by šlo o zločin proti lidskosti, kdyby ho znesvětil.

Všiml si výmolu na silnici před nimi. Mezi stromy a keři pár stovek metrů vedle stála malá dodávka, kterou vybral kvůli její tmavozelené barvě.

Cox řekl: "Takže budeme pokračovat ve svých věcech jako obvykle. Když jsou všechny stopy po tom souboru kromě té, co má Net Force, pryč, neexistuje žádný další způsob, jak by ho mohli získat. Jsme volní jako ptáci, Eduarde - oh!"

Natadze vjel pravou přední pneumatikou do výmolu a auto prudce nadskočilo.

Kryt středu kola, který předtím uvolnil, odlétl, přesně jak doufal. Chvíli se kutálel podél auta, poskakoval, pak odpadl. Sledoval ho ve zpětném zrcátku.

"Omlouvám se," řekl Natadze. Okázale se díval do zpětného zrcátka. "Ještě tohle."

"Co je?"

"Spadl kryt kola. Leží na silnici za námi."

Zpomalil a sjel na krajnici.

"Co děláte? Je to jenom kryt. Nechte to být."

"Bude to jenom pár vteřin. Už jste zapomněl na mlíkařovo auto?"

Tohle byl zásadní okamžik v Natadzeho plánu, nedávno o tom s Coxem mluvili. Z auta nějakého mlíkaře nedávno prý vypadla prázdná plastová bedna, která nebyla pořádně upevněná. Řidič si toho všiml, ale spěchal, takže ji nechal na silnici, kam spadla. Byla to jenom prázdná bedna, nemělo smysl kvůli ní zastavovat. Po té samé silnici jel nedlouho poté nějaký člověk v autě, najel na bednu, i když se jí snažil vyhnout. Ztratil kontrolu nad vozem, narazil do budovy a zabil se. Cox se o té nehodě zmínil před Natadzem, nadával, jak se teď zvedne pojistka společnosti, co rozváží mléko, protože určitě prohraje soudní spor, který bude jistě následovat, a jak by asi bylo obtížné, kdyby ten pitomý řidič zastavil a sebral bednu, co mu vypadla z auta.

Cox si vzpomněl. "Ah, ano. Máte pravdu."

Natadze vystoupil z auta. Usmál se na Coxe a zamířil pro kryt. Když byl padesát metrů od auta, sešel ze silnice a spěchal se schovat za velký dub. Jakmile se ocitl za ním, vytáhl z kapsy malou vysílačku a odklopil kryt tlačítek - byla tam dvě, kvůli zabezpečení.

Vyklonil se, všiml si, že Cox je pořád ještě v autě, a schoval se za strom. Pak stiskl tlačítka, jež vyslala signál.

Cox se otočil za Eduardem a viděl, že schází ze silnice. Jestli se ten kryt skutálel ze silnice, nemohl nikoho ohrozit, tak proč se tím zabývá?

Když se Eduard schoval za vysokým stromem, Coxe se zmocnila příšerná předtucha. Ne! To ne...!

Natáhl se po klice, zatáhl za ni, vykřikl: "Eduarde, nedělejte..."

Zvuk Coxova hlasu, když zavolal jeho jméno, pak pohltila exploze, v tom slunném odpoledni příšerně hlasitá. O chvíli později narazila do stromu střepina, měla takovou rychlost, až se zaryla do kůry. Velká část výbušniny byla umístěná před předním sedadlem spolujezdce v prostoru pro air bag, další nálož pod sedadlem, třetí ve dveřích na straně spolujezdce. Ty tři samotné stačily na to, aby vůz rozmetaly, a existovala jen mizivá šance, že by někdo uvnitř mohl přežít.

Natadze spěchal do ukryté dodávky, odemkl, nasedl, nastartoval a vyrazil na cestu. Zastavil vedle cadillaku, z něhož stoupal dým, ale nehořel, auto bylo zničené a zkroucené, jako by na něj zaútočil nějaký rozzuřený obr. Nemělo smysl vystupovat a kontrolovat to - člověk, který se jmenoval Samuel Cox, byl zcela jistě po smrti. Stačil jediný pohled na roztrhané tělo.

Z obou směrů sem mířily vozy a Natadze zrychlil a odjel z místa. Bylo načase odcestovat na chvíli ze země. Možná do Jižní Ameriky. Nebo do jedné z afrických zemí, kde si lze za peníze koupit soukromí. Možná nastal čas zaměřit se vážněji na hudbu a pověsit své dosavadní povolání na hřebík.

Ale nemusel se rozhodovat hned teď. Na tohle bude mít ještě dost času.

Podíval se do zpětného zrcátka na zmenšující se zničené auto v dálce. "Pozdravujte ďábla, až se s ním sejdete, pane Coxi. Zeptejte se ho, jak se mu líbí moje kytary."

41 KAPITOLA

Jay vběhl k Thornovi do kanceláře a ztěžka oddychoval. "Už jsi slyšel zprávy?"

Thorn zvedl obočí. "Cože?"

"Cox. Je po něm. Jeho auto vyletělo do povětří!"
"Opravdu?"
"Podle CNN. Potvrdil mi to kamarád z CopNet. Stalo se to dnes odpoledne na Long Islandu."
"Aha. To jsou věci."
"Možná se bůh rozhodl vzít události do svých rukou."
"Možná."
"Musím to říct Juliovi a zavolám Toni s Alexem."
Když Jay odešel, Thorn se opřel o opěradlo své židle a vzdychl. Po tom zápasu s trollem měl docela dobrý pocit, ale tahle zpráva ho trošku vrátila na zem.
Kapitán Julio Fernandez se bude tvářit překvapeně, až ho Jay dostihne, ale ve skutečnosti překvapen nebude. Nepodařilo se jim dostat Coxe z důvodů, které nemohli ovlivnit, ale existoval i další způsob, jak docílit toho, aby byly misky vah vyrovnány. Cox se provinil mnoha věcmi a bylo správné, že by ho měl stihnout trest. Jak říkala Marissa ve svém příběhu o sněžných běžcích: možná ho nemohli dostat přímo, ale byly i jiné, méně prošlapané cesty. Vedlejší a klikaté pěšiny, které nakonec vedly na stejné místo. Nebylo to to první, po čem by člověk sáhl, ale lepší než nedostat se tam vůbec.
Zazvonila jeho soukromá linka. Podíval se na identifikaci. Marissa.
Zvedl sluchátko. "Ahoj."
"Slyšel jsi o Coxovi?" zeptala se.
"Ano, před chvilkou."
Chvíli bylo ticho.
"My jsme to neudělali," řekl. "Pro případ, že by tě to napadlo."
"To ráda slyším." Odmlčela se. "Ráda bych se u tebe ráno stavila, abychom prošli všechny události a tak."
"Budu se těšit, Marisso," řekl.
Znovu mlčela a on se usmál.
"Fajn," řekla po chvilce. "No, takže ráno."
Přitakal a zavěsili.
Jenže jak mu řekla Marissa, existovaly jiné způsoby, jak se k problému postavit. Net Force Coxe nezabila. Neexistoval způsob, jak by Thorn mohl vydat příslušné rozkazy, a kdyby kdokoli z jeho lidí takové rozkazy vyplnil, tak by mezi jeho lidmi nezůstal dlouho. Jenže někdo vyhodil do povětří Natadzeho dům a jeho vzácné kytary, nástroje, k nimž ho poutala velká vášeň, možná dokonce láska. Co by udělal člověk, který je vrah, někomu, kdo mu udělá něco takového?
Nebo někomu, o kom si myslel, že mu to provedl?
Když se stýkáte s vrahy, musíte za to někdy platit.
Thorn si říkal, že jeho děda by měl radost.
Spravedlnosti bylo učiněno zadost.

EPILOG
"Šéfe," řekl Jay.
Thorn zvedl oči a viděl ve dveřích Gridleyho.
"Coxovi to sice už může být jedno, ale rozluštil jsem poslední část toho tureckého souboru a mám seznam jmen. Je tam pár jmen, co ti otevřou oči, šéfe; fakt pár jmen, kterým neuvěříš."
"Skvělá práce, Jayi. FBI to určitě ocení - nepochybuju, že to nebyl jediný špion, kterého tady Sověti měli, a jistě je víc těch, o kterých nevíme."
"Jo," přikývl Jay. "Ale legrační je tohle: Cox možná byl špion, ale jeho jméno na tom seznamu nebylo. Dělal si starosti naprosto zbytečně."
Thorn se na něj díval. "Chceš říct, že kdyby seděl na zadku, tak by se nic z tohohle nepřihodilo?"
Jay přikývl. "To je pravda. Mohl by si žít poklidně jako předtím. To je dobrá ironie, co?"
"To není špatné," řekl Thorn s úsměvem na rtech. "Fakt ne."

??

??

??

??

1